

Nicole Jordan

Az ördögi herceg

A mű eredeti címe:
To Desire A Wicked Duke

Copyright © 2010 by Anne Bushyhead
All rights reserved.

Fordította
Kovalcsikné Chován Hedvig

Szerkesztette
Kátay Zsófia

Kiadási és fordítási jogok fenntartva!
©2011, Victoria Kiadó

Minden jog fenntartva! / All rights reserved!

Felelős kiadó
Falb Magdi

ISBN 978-963-9803-50-3
Kiadja a Victoria Kiadó
Cím: 1067 Budapest, Eötvös u. 42.
Tel./Fax: (1) 269-4043, 354-0579, 354-0580
E-mail: info@victoriakiado.hu

**Könyveink megrendelhetők postai úton
vagy a www.victoriakiado.hu honlapon**

Nyomdai előkészítés:
Török Cecil, Budapest
Nyomtatta és kötötte
a Kaposvári Nyomda Kft. – 111269
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Nicole Jordan

Az ördögi herceg

1.

Már egy jó ideje meg sem fordult a fejemben
a házasság gondolata, ám most újra meg kellett
tanulnom

egy vitathatatlan szabályt a férfiakkal
kapcsolatosan:

aki a tűzzel játszik, könnyen megégetheti
magát...

És Rotham az egyik legforróbb tűznek számít.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

Richmond, Anglia, 1817 októbere

csók elképesztően lagymatag volt. Csalódás futott át Tess Blanchard-on, amint Mr. Hennessy szorosabbra fonta köré a karját. Sokkal többet várt, amikor engedte, hogy a férfi átölelje. Több izgalmat, több örömet, több érzést. Ami azt illeti, titokban arra vágyott, hogy elsodorja majd a romantikus szenvedély.

Ehelyett azon kapta magát, hogy teljesen érzelemmentesen analizálja a férfi csókát. Ajkának precíz nyomását. Fejtartásának szögét. Azt, hogy semmiféle érzelmet nem váltott ki belőle a férfi rákulcsolódó karja.

Egyáltalán nem pattant ki szikra, nem lobbant fel tűz közöttük, konstatálta szomorúan. Az egész művelet meglehetősen hidegen hagyta őt.

Az ördögi herceg • 6

Ó, Patrick Hennessy bizonyára gyakorlottnak látszott a csókolózás művészetében, merengett a lány, ahogy a férfi szája fokozódó hevességgel vette birtokba az övét. De ha ennyire tapasztalt szeretőnek tartja magát, erősebb reakciót kellett volna, hogy kiváltson belőle.

Nem mintha túl sok összehasonlítási alapja lett volna. Hennessy csak a második férfi volt, aki érzelmesen átölelte őt élete huszonhárom éve során.

Az egész pusztán szeszélyből történt. Az egyik pillanatban még együtt nevettek egy vígjátékon, melyet Hennessy írt. A következőben kiismerhetetlenné vált a férfi arckifejezése, ahogyan a lányra tekintett. Amikor közelebb lépett hozzá és átölelte, hogy birtokba vegye Tess ajkát, annak eszében sem volt leállítani. Túl sokáig nélkülözte a szerelmi játékot, mert nem volt hajlandó kitenni magát egy újabb szívfájdalomnak. Éppen ideje volt hát felvennie a kesztyűt.

Mr. Hennessy kíváncsiságból, és a tiltott gyümölcs édessége miatt keltette fel a lány érdeklődését. Egy illedelmes hölgy, tudvalevőleg, nem bonyolódik botrányos kalandba kicsapongó színészekkel a kulisszák mögött. Hennessy, amolyan Casanovának számított a londoni színházi körökben, emellett kiváló előadó volt, saját, társulatának sikeres igazgatója, és szárnyait bontogató drámaíró.

Az újabb csóknál Tess úgy gondolta, talán az előbb nem adott kellő esélyt a férfinak.

Behunyta a szemét, és próbálta erősebben átadni magát a csók hangulatának. Válaszul Hennessy keze lejjebb csúszott a hátán és közelebb vonta őt magához. Annak ellenére, hogy Tess egyáltalán nem jött lázba, ő egyértelműen felajzotta a férfit – érezte meg az alsótestéhez préselő, duzzadt keménységből.

– Lám, lám, csak nem a szerelmesek jelenetét gyakorolják az új darabjához, Miss Blanchard?

A csípős megjegyzésre Tess tüstént elszakította ajkát Hennessytől és a rémülettől megdermedt, amikor felismerte a csúfondáros férfihangot. Nyilvánvalóan nem hallotta meg, hogy valaki belépett a bálterembe, ahol a rögtönzött színpadot felállították.

7 • Nicole Jorda

Te jó ég, micsoda rémes időzítés, hogy pontosan az arrogáns, dühítő Rotham hercege, néhai vőlegényének unokabátyja érte tetten. Éppen most lépett be a függöny mögé, hogy titkos ölelkezésen kapja őt a férfival, akit azért alkalmazott, hogy amatőr darabját színre vigye. Arca lángba borult, ahogy elhúzódott bűntársától. Hennessy is azonnal elengedte őt. Azonban a színész nemcsak bűnösnek, de valahogy riadtnak is látszott, mintha főbenjáró vétek elkövetésén kapták volna rajta.

A lány kihúzta magát és szembefordult a magas, karcsú Ian Sutherlanddel, Rotham hercegével. A férfi szép arcán mintha titokzatos maszk lett volna a bálterem ablakának függöny résein beszűrődő halvány fényben, a száját azonban rosszállóan szorosra zárta.

Nincs joga megítélni engem, mondta magában Tess dacosan.

– Téved, kegyelmes úr – válaszolta fennhangon a herceg epés megjegyzésére, miközben igyekezett megőrizni higgadtságát. – Nincsenek szerelmesek Mr. Hennessy darabjában. Egy pajkos szellemről szól a vígjáték.

– Akkor egy új szerepet próbáltak éppen?

– Mit tehetek önért, Rotham? – kérdezte Tess, elengedve a füle mellett a gúnyos kérdést. – Éppen most fejeztük be a ruhapróbát, és még sok dolgunk van a ma esti előadásig.

A lány keresztanyjának vidéki kúriájában rendezték be a színpadot a bálterem egyik végében a színdarab előadásához, a Tess által szervezett jótékonyági estre. Ő fogadta fel Hennessyt és társulatát, hogy vigyenek színpadra egy egyfelvonásos darabot, és tanítsa be a ház vendégeit a darabbeli szerepekre.

– Kétlem, hogy az előkészületekhez hozzátartozik, hogy csókolózik a felfogadott segéddel – vetette oda Rotham, a maga idegesítően cinikus stílusában.

Tess megmerevedett.

– Aligha tartozik önre, hogy én kivel csókolózom, kegyelmes úr.

– Bátorkodom ellentmondani.

Tessben ismét fellángolt a düh. Nem fogja hagyni, hogy Rotham dirigáljon neki, akármennyire szeret is parancsolgatni. Valójában már

Az ördögi herceg • 8

korábban is voltak hasonló vitáik. Rotham hercege volt annak a családnak a feje, amelybe a lány beházasodott volna, ha vőlegénye nem esik el a Waterlooi csatában. Nincs köztünk vérségi kapcsolat, és nagyon téved, ha azt hiszi, beleszólása van az ügyeimbe. Különösen a szerelmi ügyeimbe, fortyogott magában.

A herceg most Mr. Hennessyre szegezte átható tekintetét, aki rendkívül idegesen viselkedett.

– Nem ezt vártam magától, Hennessy. Arról volt szó, hogy megvédi Tess-t, nem pedig letámadja. Hát így teljesíti a kötelességét?

A színész esdekelve nézett rá.

– Kérem, bocsásson meg, kegyelmes úr. Sajnálatos módon kudarcot vallottam kötelességem teljesítésében.

Birkatekintetét a lányra emelte.

– Ezer bocsánat, Miss Blanchard. Meglehetősen elragadtattam magam.

Tess már éppen válaszolni akart, de Rotham közbeavatkozott.

– Megköszönöm, ha magunkra hagy, Hennessy. Majd később foglalkozom magával.

A lány állá leesett Rotham arrogáns szavaira, de mielőtt még kifogást emelhetett volna, Hennessy kurtán meghajolt előtte, majd fürgén megpördült és eltűnt a szemük elől.

Tess szótlánul állt, hallotta, ahogy a színész lebotorkál a színpad lépcsőjén és elsiet a báltermen keresztül. Nem vallott lovagias természetre, ahogyan ott hagyta őt a herceg kénye kedvére, gondolta bosszúsan. Kétségtelen, Hennessy jobbnak látta, ha nem húz ujjat egy olyan státusszal és könyörtelen befolyással rendelkező nemesemberrel, mint Rotham. Ám amikor a lány végül összeszedte magát, és tiltakozni akart, Rotham figyelmeztetően felemelte a kezét és beléfojtotta a szót.

– Okosabb lehetett volna, mint, hogy egy olyan kétes alakkal kezd ki, mint Hennessy.

A lány dühtől remegve, dacos pillantást vetett a hercegre. Az ördög vigye el, képes olyan bűnért ostarozni őt, amit el sem követett.

– Nem kezdtem ki vele, kegyelmes úr. Egy egyszerű csók volt az egész.

9 • Nicole Jorda

Rotham szája sarka mosolyra húzódott.

– Nekem egyáltalán nem tűnt egyszerűnek. Maga beleadott apait-anyait.

Hangjából sütött a harag, bár Tess nem értette, miért kell dühöngenie azért, hogy ő viszonzta a színész csókját.

– És akkor mi van? Ez nem bűn...

Miután érzékelte, mennyire magas és ideges hangon beszél, mély levegőt vett, hogy lehiggadjon, és kipréselt egy hűvös mosolyt.

– Igazán nem értem, miért ilyen epés, Rotham. Hogyan tarthat egy olyan rosszéletű ember, mint ön, élvhajásznak egy másik férfit, vagy hogyan kritizálhat engem olyan ártatlan dologért, mint egy csók? Ez mindennek a teteje! Nem érzi, mennyire képmutató?

Kaján vigyor ült ki a herceg ajkára.

– Elismerem, igaza van, Miss Blanchard. De nem csak engem aggaszt az ön kapcsolata Hennessyvel. Lady Wingate aggódik, hogy túlságosan is a befolyása alá kerül. Tulajdonképpen ő küldött, hogy keressem meg önt.

Tessnek elállt a szava, és kétségtelen, hogy Rotham pontosan erre számított. Lady Wingate nemcsak a lány keresztanyja volt, de a különféle jótékonsági akcióinak fő patrónusa is.

Nem engedhette meg magának, hogy megsértse az asszonyt, akinek a nagylelkűsége oly sok ember életét fordította jobbra.

– Egyáltalán nem kerültem szorosabb kapcsolatba Hennessyvel – felelte végül. – Ő csak egy fizetett alkalmazott, semmi több.

– És minden alkalmazottjával csókolózni szokott? – gúnyolódott tovább Rotham. Mielőtt a lány válaszolhatott volna, a herceg szemrehányóan megrázta a fejét. – Lady Wingate rendkívül nagyot fog csalódni önben. Kizárólag az ön kedvéért szervezte ezt a pazar összejövetelt, hogy különféle jótékonsági adományokat kérhessen a vendégeitől. És maga így hálálja meg?

Miután képtelen volt megcáfolni a vádat, nyugtalan pillantást vetett Rothamre. A keresztanyja korábban egyáltalán nem volt hajlandó támogatni a jótékonsági akcióit, csak nemrégiben enyhült meg iránta és hívott meg, mintegy négytucatnyi jómódú vendéget az egy hétig tartó házi összejövetelére, s ezzel megfelelő közönséget

Az ördögi herceg • 10

szerzett a lánynak. Az utóbbi hét során Tess megpróbálta egyenként rábeszélni őket, járuljanak hozzá nemes célt szolgáló ügyeihez.

– Beárul Lady Wingate-nek? – kérdezte Rothamet.

– Attól függ.

– Mitől?

– Hogy szándékában áll-e folytatni viszonyát Hennessyvel.

– Mondom, hogy nincs vele viszonyom! Teljesen félreértelmezte a dolgot, uram!

– Ki kezdeményezte a csókot?

– Mit számít ez?

– Ha Hennessy kihasználta önt, párbajra kell hívnom.

– Ezt nem mondhatja komolyan! – bámult rá Tess, és megrémült, hogy a férfi nem tréfál. Az utolsó Rotham herceg, Laurence Sutherland züllött életének is egy párbaj vetett véget, melyet egy asszonyért vívott a nő féltékeny férjével. Fia, Ian is hasonlóan nyughatatlan természet volt, legendákat meséltek a szerencsejátékok és a nők iránti féktelen szenvedélyéről. Ian Sutherland botrányos viselkedése miatt érdemelte ki „az ördögi herceg” nevet, amikor nyolc évvel ezelőtt megörökölte a hercegi címet. De bizonyára nem lőné le Hennessyt pusztán azért, mert Tesst megszégyenítette.

– Nagyon jól tudja, hogy a párbajozást tiltja a törvény – jelentette ki a lány –, arról nem is szólva, hogy a párbaj veszélyes, sőt halálos is lehet.

Rotham ismét összeszorította a száját, mintha neki is apja szégyenteljes halála jutott volna eszébe. – Valóban.

Tessnek most hirtelen bevillant a herceg furcsa megjegyzése, melyet a színésznek címzett.

– Miért mondta Hennessynek, hogy neki engem kellene megvédenie?

– Nincs jelentősége – legyintett hanyagul.

– Tudni szeretném – szegezte rá makacsul Tess a tekintetét, s eltökélte, nem hátrál meg.

A férfi megérezte elszántságát, és vállat vont.

– Amikor maga egyre több időt töltött a Királyi Színházban, a Covent Gardenben, a legutóbbi jótékonyági akciójának előkészítése

11 • Nicole Jorda

során, megbízta Hennessyt, hogy tartsa szemmel. A színház környéke veszélyes terület, különösen egy kísérő nélküli fiatal hölgy számára.

– Tehát megbízta, hogy figyeljen engem? – emelkedett fel a csodálkozástól Tess szemöldöke.

– Igen. Ami azt illeti, tekintélyes összeget fizettem neki.

Szóval ezért ragaszkodott Hennessy ahhoz, hogy elkísérjen a hintómtól és a hintómhoz, ébredt rá Tess, és ezért lődörgött körülöttem, valahányszor részt vettem a próbákon. Én meg azt gondoltam, élvezi a társaságomat. Ez, érthetetlen módon, sértette az önbecsülését.

– A társalkodónőm rendszerint elkísér a színházba.

– Az ön társalkodónője egy vénkisasszony, akinek annyi ereje sincs, mint egy lepkének. Egyáltalán nem számíthatna a segítségére, ha bajba kerülne.

Igaza van, ismerte el Tess. Mrs. Dorothy Croft vékony, szelíd, halk szavú asszony, és egy kissé szórakozott is. Dorothy, a lány néhai édesanyjának elszegényedett barátnője volt, akinek nem volt hol laknia, miután megözvegyült. Így aztán Tess befogadta őt chiswicki otthonába. Ez neki is előnyére szolgált, mivel egy előkelő, idős hölgy, tiszteletet váltott ki a fiatal, egyedülálló lány iránt, ami javára vált jótékonsági tevékenységének is.

– Van egy robusztus kocsisom és egy inasom is, akik meg tudnak védeni, ha kell – ellenkezett Tess.

Rothamnek a szeme se rebbent.

– Ennek ellenére úgy láttam jónak, hogy gondoskodom a biztonságáról. És tőlem nem fogadott volna el semmiféle utasítást.

Ez valóban így volt. Régóta hadilábon álltak egymással, ezért is döbbsent meg a lány, hogy Rotham most ennyire törődik a biztonságával. Eddig meg sem fordult a fejében, hogy a férfi komolyan aggódna az ő jóllétéért.

– Nos, nem kell miattam nyugtalankodnia, kegyelmes úr. Képes vagyok megvédeni magam.

Az ördögi herceg • 12

– Akkor tartózkodna attól, hogy ilyen Hennessy-féle alakokkal csókolózzon. És a legjobb, ha ez a ripacs távol tartja magát öntől. Ha csak egy ujjal is meg meri érinteni önt ismét, nekem kell felelnie.

Tess hitetlenkedve vonta össze szemöldökét, a herceg hangjából érződő birtoklásvágy hallatán. Semmiképpen sem lehet féltékeny. Kétségtelen, hogy csak dühös Hennessyre, amiért nem teljesítette a parancsát, és őrá, amiért vitatkozni mert vele.

– A maga vétkei ezerszer nagyobbak, Rotham.

– Én viszont nem vagyok hajadon, fiatal hölgy, mint ön.

– Már nem is vagyok annyira fiatal.

Rotham habozott, mintha hirtelen rádöbrent volna, milyen élessé vált a hangszíne. A fejét csóválta, szemmel láthatóan visszafogta érzelmeit, mintha elhatárolódna a vitájuktól

Halkan felnevetett.

– Aligha számít vénségnek, Miss Blanchard. Csak ma töltötte be a huszonharmadik évét.

Tess gyanakodva méregette.

– Honnan tudja, hogy ma van a születésnapom?

– Mint családfőnek, kötelességem tudni.

– Ön nem az én családom feje.

– Gyakorlatilag az vagyok.

Ismét az az ironikus hangsúly, ami meggyőzte, hogy a herceg szándékosan provokálja őt.

Bosszantó, hogy mennyire az idegeimre megy Rotham, gondolta Tess. Pedig alapjában véve békés és higgadt a természetem.

Mindig idegesítőnek tartotta a férfit – emellett viszont, sajnos, elbűvölőnek is. Nemcsak a híre volt ördögi, de a kinézete is. Sötét szempillákkal árnyékolt, feltűnő, szürke szem, szikár, arisztokratikus arcvonások – ördögien jóképű volt. Dús, barna, göndör hajába arany színű tincsek vegyültek. Izmos volt, mint egy sportoló, ugyanakkor finom elegancia lengte körül, mely hangsúlyozta nemesi származását. Erőtéljes személyisége tette azonban végképp felejthetlenné.

Pillanatnyilag árnyék vetült az arcára, mivel egy szürke, esős, őszi nap déli óráiban jártak, és a színpadi függöny sem engedett át sok

13 • Nicole Jorda

fényt. Tessnek mégis el kellett ismernie, hogy a férfi képes volt megérinteni a lelkét.

Amikor négy szezonnal ezelőtt bevezették a társaságba, ugyanezt a mágneses vonzást érezte, amint Rotham méltóztatott táncra kérni őt. Ám, nem sokkal később beleszeretett Rotham unokaöccsébe, Richardba. Azóta mindig büntudatot érzett a herceg iránti, tiltott vonzódása miatt. A férfi maga volt a bukott angyal. És sajnos, most is megdelejezte őt az a hipnotikus vonzás, ahogy a szürke szemek fogva tartották a tekintetét...

Hogy megtörje a varázst, hirtelen témát váltott.

– Mit keres egyáltalán ezen a házi összejövetelen, Rotham? Soha nem vett még részt az általam szervezett rendezvényeken, akkor sem, ha meghívást kapott.

– Lady Wingate ragaszkodott hozzá, hogy jelen legyek az ön, ma esti, születésnapj partiján.

– Szóval akkor töle tudja, hány éves vagyok.

– Nem. Már egy ideje tudom. Richard a harmadik volt a sorban, aki két nagybátyánk után, az örökösöm lett volna. Amikor eljegyezte őnt, kötelességemnek éreztem, hogy minél többet megtudjak önről.

Teszt rendkívül feszélyezte, amikor arra gondolt, Rotham mennyi személyes dolgáról tud, sőt, akár a titkaiba is beleláthatott.

– Az ön és unokatestvérem kapcsolatára tekintettel, Miss Blanchard, teljesen érthető, hogy felelősséget érzek ön iránt.

– Mondtam, hogy nem kell aggódnia miattam – válaszolt negédesen a lány.

– Lady Wingate-nek viszont minden joga megvan hozzá. Attól fél, ön több időt tölt Hennessyvel, mint illendő lenne. Úgy tűnik, abszolút indokolt az aggodalma. Hogy az ördögbe gondolta, hogy megcsókolja Hennessyt?

Tess ismét dühbe gurult.

– Kísérleteztem, ha mindenáron tudni akarja – csattant fel. – Ismét egy évvel idősebb lettem anélkül, hogy halvány lehetőségem lett volna a romantikára, vagy a szenvedélyre, és ki akartam próbálni, tudok-e változtatni a sorsomon. Az a szomorú igazság, hogy teljesen

Az ördögi herceg • 14

elfelejtettem már, milyen érzés, ha megcsókolnak, és úgy gondoltam, Hennessy majd emlékeztet rá. Ez ekkora tragédia, kegyelmes úr?

Rotham különös arckifejezéssel fürkészte a lányt. Tess meglepődött, hogy a férfi nem kezd ismét gúnyolódni. Lehetetlen arroganciája mellett úgy vágott az esze, hogy vitapartnerét akár csikokra is hasíthatta volna. Tess korábban tapasztalta már, hogy Rotham csípős nyelvének áldozatai sírva hunyászkodtak meg előtte. És ő maga is többször hagyta el vesztesként szócsatáik színterét. Mást aligha tehetett, ha meg akarta őrizni méltósága morzsáit a férfival szemben.

– Igen szolidan élek – tette hozzá kelletlenül –, az illemszabályokat maximálisan betartva. Jótékonysági tevékenységem rendkívül jó érzéssel tölt el, de alapjában véve az életem nem mondható teljesnek.

Beharapta alsó ajkát. Hogyan tudná elmagyarázni egy olyan embernek, mint Rotham, milyen nyugtalan sóvárgás él a lelkében? Hiszen a herceget soha nem kötötték béklyóba a fojtogató illemszabályok, nem kényszerült arra, hogy alaptermészetét alárendelje a helyes viselkedési normáknak. Ellentétben vele, akinek még a jótékonysági törekvéseit is sokan bírálták, és mivel ő nő – ráadásul úri hölgy –, még drága keresztanyja is kifogásolta eme ténykedését. Pedig csupán jobbra akarta tenni az emberek életét, mégis minden apró sikerért meg kellett küzdenie.

Elégedetlenségének fő forrása azonban jóval mélyebbről fakadt. Az utóbbi két évben, életéből teljességgel hiányzott a szenvedély és az öröm. Persze, ezért legfőképpen magát okolhatta. Olyan mélyen belemerült Richard gyászolásába, hogy tulajdonképpen saját magát is eltemette néhai vőlegényével együtt. Mostanra viszont eltökélte, visszatér a való életbe.

Az pedig, hogy ma van a születésnapja, a szokásosnál is elszántabbá tette.

– Őszintén szólva – folytatta jóval halkabb hangon –, azt hiszem, kezdtem búskomorra válni. Egy hervadó félben lévő vénkisasszony vagyok, az élet egyre múlik felettem – és meglehetősen magányosak a napjaim.

15 • Nicole Jorda

Egy pillanatra mintha ellágyultak volna Rotham érzéki arcvonásai... Ám csupán egyetlen pillanatra.

– Szóval sajnálta magát?

– Igen – harapta be ajkát Tess.

Rotham furcsán elégedettnek látszott a lány keserű szavaitól, és mintha élvezettel hallgatta volna, ahogy bevallja gyengeségeit – szomorúságát vagy magányosságát.

– És milyen verdiktet hozott? – kérdezte váratlanul, hosszas hallgatás után.

– Verdiktet? Miről?

– Élvezte a csókot Hennessyvel?

– Nem különösebben – pirult el Tess –, bár ez egyáltalán nem tartozik önre.

Meglehetősen kiábrándítónak érezte a színész teljesítményét. A csókja rendkívül erőtlén volt. Habár – gondolta szomorúan –, korábban Richard csókjai sem pezsdítették fel a vérét...

Megremegett. Árulást követne el Richard emléke ellen, ha kimondaná ezeket a gondolatokat. Annyira elmerült az önvádban, hogy szinte alig hallotta meg Rotham odavetett megjegyzését.

– Hozzám kellett volna fordulnia.

– Tessék?

– Ha meg akarja ismerni a szenvedélyt, forduljon hozzám. Én meg tudom mutatni mindazt, amit a csókról tudnia kell.

A lány álla leesett a csodálkozástól. Rothamra bámult, a szava is elállt. Valószínűleg ismét csúfolódik vele.

– Úgy gondolja, jobban csinálná, mint Hennessy?

– Ebben biztos lehet – csillant meg a humor a férfi szemében a kihívó kérdésre.

Tess kábultan csóválta a fejét.

– Ha megcsókolnám önt, a jó hírem végleg odalenne – jegyezte meg szórakozottan.

Rotham szája kaján félmosolyra húzódott.

– Ennyire azért nem rossz a renomém.

– Azt csak gondolja.

Az ördögi herceg • 16

Amikor a férfi arcáról nem tűnt el az a dühítő, sokatmondó mosoly, Tess végre felfogta, hogy komolyan gondolta, amit mondott.

Felajánlotta, hogy megcsókol, hogy megmutassa, milyen is a szenvedély.

Hirtelen elfogta az idegesség. Most el kellene küldenem őt a pokolba, miért tétovázom? – töprengett. És mi volt az a forró izgalom, ami átfutott rajtam, pusztán a lehetőségtől, hogy csókolózhatom vele?

Nem fogadom el az ajánlatát. Rotham végtelenül veszélyes – veszélyesebb, mint bárki más, akivel valaha is találkoztam életemben. Amellett pedig, már régóta szégyellni való vonzalmat érzek iránta. Az utóbbi négy év során hiába próbáltam tagadni, mennyire elbűvölt.

S ami még rosszabb: tökéletesen tisztában van vele, milyen varázslatos hatást tud gyakorolni a nőkre; engem is beleértve.

Másrészt viszont... bűnösen izgató már maga a gondolat is. Most végre esélyem lenne egy elismert szakértőtől leckét venni, szólalt meg benne egy botrányos hang. Rotham valóban mindent megmutathatna, amit tudni szeretnék a szenvedélyről – talán még többet is.

Torka kiszáradt. Nagyot nyelt, majd körülnézett. A színpad, a Drury Lane Színház zöld terméhez hasonlóan volt berendezve, mivel Hennessy darabja, az ebben a híres színházban kísértő, jóindulatú szellemekről szólt, akik rendszeresen feltűntek az előadások kezdete előtt, hogy bátorítsák és megáldják a színészeket. A lány mögött egy öltözőasztal állt, rajta a szépítkezéshez szükséges kellékekkel. Mellette egy földig érő tükör. A színpad távolabbi végén pedig egy kerevet és néhány szék, a patrónusok és a nézők számára.

Tess Rotham felé fordult. Amikor a férfi egy lépéssel közelebb ment hozzá, hirtelen az eszébe ötlött, hogy itt és most teljesen egyedül vannak.

Némán felnézett a hercegre, az arcát vizsgálta. Tekintete átható, élénk és merész volt. Úgy érezte, bele tudna fulladni ebbe a vibráló, szürke mélységbe. A férfi kiálló arccsontja és határozott állkapcsa erős érzékiséget hordozott, mely teljesen elbűvölte a lányt.

17 • Nicole Jorda

Túláságosan is férfias és kíváncsú, vigye el az ördög. Tudta, sarkon kellene fordulnia és elfutnia, ám képtelen volt megmozdulni.

Ekkor Rotham átvette a kezdeményezést. Kezét felemelte, ujjait lassan a lány álla alá csúsztotta. Amikor lehajtotta a fejét, Tess szíve olyan hangosan kezdett kalapálni, hogy szinte megfájdult a mellkasa.

Végül ajka a lányéra simult, ő pedig annyira meglepődött, hogy még levegőt venni is elfelejtett. Csak állt, földbe gyökerezett lábbal, teljesen mozdulatlanul, s hirtelen elragadta az öröm, melyet Rotham puhatolózó csókja keltett benne.

Lassan megnyílt a férfi számára. Rotham illata betöltötte az érzékeit, íze elsöpört benne minden józan megfontolást. Szája, mint a forró selyem, felfedező nyelve pedig maga a perzselő vadság.

Micsoda komisz, csodálatos érzés. Érzelmek zűrzavara söpört át Tessen, feje szédült, teste reszketett. Önkéntelenül is még beljebb nyomta a nyelvét, hogy fokozza a csodálatos, ellágyító gyengeséget, mely egész lényét átjárta.

A férfi úgy csókolta, mint egy birtokolni vágyó szerető – vagy legalábbis, ahogy a lány fantáziájában élő, birtokolni vágyó szerető tenné. Halk sóhaj szakadt ki Tessből. Sejtette, hogy élvezetes lesz Rothammal csókolózni, azonban jócskán alulértékelt a dolgot. Akkora hatással volt rá a férfi, hogy gondolkodni sem tudott, kábultan engedte át magát az ölelésnek, belekapaszkodott az erős vállakba, mert alig állt a lábán.

Rotham még közelebb vonta magához.

Ahogy szorosan hozzásimult a kemény férfitesthez, újabb, bűnös borzongás járta át. A herceg izmos mellkasa a kebleihez feszült, s ő úgy érezte, még többet kíván.

Hogyan vonzódhatok ennyire egy férfihoz, akit megvetek?, csodálkozott. Nem. Ez sokkal több a pusztá vonzódásnál: kifejezetten vágyakozom rá.

Megdöbrent a köztük fellobbant tűz erejétől. Korábban sohasem érzett ilyen villámcsapásszerű vágyat. Richard soha nem csókolta így; az ő csókjai gyengédek, lágyak voltak. Nem ilyen varázslatosan, túlradóan, elkápráztatóan hevesek...

Az ördögi herceg • 18

Rotham bizonyára megérezte, hogy Tess az izgalomtól reszket, mert hirtelen elhúzódott tőle és felemelte a fejét.

A lány meghökkent a tekintetétől: vágy sütt belőle. Izzó, önkéntelen vágy.

Rotham ránézett, mintha meg akarná fejteni, miféle szenvedély robbant ki köztük. Szürke szeme elsötétült, Tess kiolvasta az arcából, hogy viaskodik önmagával. Látszott, hogy legalább annyira keményen ellen akar állni a kísértésnek, mint ő. Viszont ugyanannyira elgyengült, ezt jelezte az orra alatt elmormogott szitok is.

Csodálatos szája azonban újra rátapadt a lányéra. Tess nagy öröme, ez a csók még tüzesebb, magával ragadóbb, követelőzőbb volt: vére forrni kezdett.

Halkan felnyögött, amikor érezte, hogy Rotham ismét elhúzódik, de örömmel nyugtázta, hogy ajkaik továbbra is szorosan összeforrnak. A férfi a karjaiba kapta őt, és átvitte a színpadon a kerevethez.

Leülve úgy helyezkedett el a kereveten, hogy a lány az ölében feküdt, ő pedig erős karjával megtámasztotta a hátát, másik kezével az arcát tartotta, hogy még hevesebben tudja csókolni. Tess körül forgott a világ, nem volt ereje tiltakozni, bár nem is igazán akart. Sőt, mindkét kezét a férfi nyaka köré fonta és egyre szenvedélyesebben viszonzta csókját, miközben, mintha tűz futott volna át az erein. Egy kőkemény testhez préselődött, mialatt a férfi egyre mohóbban fedezte fel a száját. Érezte nyelve ingerlő, cirógató, majd heves lökéseit. Ugyanakkor Rotham ujjai a kék merino ruhájának ingvállán kezdtek barangolni. Amikor a tenyerébe fogta a keblét, a lány megremegett és felsóhajtott. Tudta, hogy le kellene állítania a férfi ostromát, de a forróság egyre égette, józan eszének maradékát is elhamvasztva.

Egyértelmű izgalma láttán Rotham elhúzódott az ajkától, orcáját cirógatta a szájával, majd lejjebb haladt az álla alá, végig a nyakán, bőrén égő nyomokat hagyva. Tess ellágyulva hajtotta hátra a fejét, hogy még jobban hozzáférhessen a férfi.

– Nem kapok levegőt... – pihegte rekedten.

19 • Nicole Jorda

– Ne lélegezzen, angyalom, csak élvezze a játékot – mormolta Rotham félig suttogva, és bármilyen veszélyes volt is, a lány engedelmeskedett. Nekifeszült az izgató tenyérnek, amely kényeztette keble duzzadt halmait a finom szövet alatt. Hangosan felnyögött. A teste megremegett, csontjai szinte elolvadtak az érzéki támadástól.

– Olyan gyönyörű – dünnyögte a férfi, majd elhúzódott.

Tess résznyire felemelte nehéz szemhéját, rápillantott a fölé hajló arcra, és észrevette, hogy a férfi feszülten figyeli minden rezdülését. Hipnotikus tekintete fogva tartotta.

– A pokolba, mennyire kívánom magát...

A mogorva kijelentés még jobban felajzotta Tesst.

Ő is kívánta a férfit. Úgy érezte, eddig a pillanatig nem is élt. A belsejében dülő sóvárgás ereje teljesen elragadta. Megborzongott a vágytól, ahogy Rotham keze a melléről lejjebb vándorolt, felemelte a szoknyaít és combközépig felhúzta, majd játékos ujjával egyre feljebb araszolt a lány meztelen lábszáran...

– Jóságos ég, mit jelentsen ez?

Tess a kábulat kódén át is felismerte keresztanyja felháborodott hangját.

Amikor felkapta a fejét, meglátta a bárónőt, aki a harag megtestesült szobraként állt a függöny nyílásában.

Lady Wingate mögött, a színpad lépcsőjén a hölgy jó néhány előkelő vendégét is megpillantotta, amint megkövülten bámulták, ahogy Rotham hercegének ölében hever, szoknyája szemérmetlenül felhúzva, s közben a férfi a meztelen combját simogatja. Megbotránkozó arckifejezésük teljes összhangban volt a bárónő dühös tekintetével.

Rémülten igyekezett kikászálódni Rotham öléből és feltápaszkodni. Érezte a herceg erős kezeit a csípőjén, ahogy segített neki talpra állni, majd megtartani őt, mert szédülten imbolygott.

Maga Rotham jóval lassabban állt fel, hogy szembenézzen az elborzadt nézősereggel.

Lady Wingate a szó szoros értelmében reszketett a dühtől, szemei villámokat szórtak a pár mindkét tagjára. Sir Alfred Perry és

Az ördögi herceg • 20

pletykafészek felesége, Lady Perry – akik Tess leglelkesebb adakozói közé tartoztak – fölényes megvetéssel néztek rájuk.

A lány arca skarlátvörös lett. Büntudatosan Rothamre emelte tekintetét, de annak arckifejezése kifürkészhetetlen volt. Érzéki szája körül azonban dacos ránc húzódott, mintegy elismerve, hogy áthágták a társasági szabályokat.

Tess hitetlenkedve emelte a halántékához a kezét. Hogyan lehetséges, hogy nem hallotta meg a közeledésüket? Minden bizonnyal kéjes nyögései nyomták el lépteik hangját. Újra elöntötte a szégyen. Fél órán belül már másodszor kapták rajta szenvedélyes ölelkezés közben egy élvhajász úriemberrel.

Ezúttal azonban úgy érezte, helyrehozhatatlanul mélyre süllyedt, és ami még ennél is rosszabb: nem menekülhet tette következményei elől.

2

Hogyan lehetséges, hogy Rotham ennyire felforralja a véremet?

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

ess Blanchard, hogyan tehetél ilyet? – fedtte meg haragosan Lady Wingate, és szemével szinte felnyársalta.

Ian egy halk szitkot mormolt el az orra alatt, majd Tessre nézett. A lány arca lángba borult, ahogy földbe gyökerezett lábbal állt mellette. Annak ellenére, hogy nehezen tudta palástolni saját felajzott állapotát, a lány elé lépett, hogy megvédje a bárónő szidalmaitól.

Így aztán Lady Wingate a hercegre emelte ádáz tekintetét.

– És maga, Rotham... megbíztam, hogy ügyeljen a keresztlányomra, erre ilyen alávaló módon becsapott.

A vádra Ian állkapcsa megfeszült. Mégsem tudott becsülettel védekezni ellene. Idegen emberek füle hallatára meg végképp nem. Különösen olyan megrögzött pletykálkodó népség előtt, mint Perryék, akik élénk érdeklődést tanúsítottak a jelenet iránt.

– Ezt a dolgot a legcélszerűbb magunk között tisztázni, Lady Wingate, ugye egyetért?

– Igen, mindenképpen – felelte az idős hölgy, mintha csak most ébredt volna rá, hogy nincsenek egyedül. Száját keményen összeszorította, majd a vendégeihez fordult. – Kérem, hagyjanak magunkra, beszélni valóm van a herceggel és a keresztlányommal.

Az ördögi herceg • 22

– Természetesen, Judith – szólott kurtán Lady Perry. – Gyere, drágám, egyértelmű, hogy túl sokan vagyunk itt.

Sir Alfrednak nem nagyon akarózott távozni, pirosposzsgás arcán a megvetés helyett, most már inkább bosszúság tükröződött.

– Muszáj elmennünk? Szerintem ez jobb szórakozás, mint a színdarab, amit ma este elő akarunk adni. Egy kísértetjárta színház a közelébe sem jön egy igazi, szaftos botránynak.

Lady Perry rosszálló pillantást vetett férjére, majd a karjánál fogva elvonszolta. Amikor elindultak a báltermen keresztül, a többi vendég is követte őket.

Amint magukra maradtak, Lady Wingate azonnal tovább korholta keresztlányát.

– Ezt nem vártam tőled, Tess. Hogy történhetett, hogy ilyen kényes helyzetben kaplak rajta, akár egy cédát... És éppen Rothammel!

– Kizárólag az én bűnöm, Lady Wingate – szólott közbe Ian, hogy megvédje Tess az asszony haragjától.

– Ó, afelől kétségem sincs, hogy ön volt a kezdeményező, kegyelmes úr – csapott le rá rögtön a bárónő vitriolos hangszúllyal. – Azt még hajlandó lettem volna elnézni, hogy egy élvhajász kéjenc, de ezt soha nem fogom megbocsátani önnek.

Ő sem tudta magának megbocsátani. A kísértéstől elvakultan hagyta, hogy Tess Blanchard iránti megveszekedett vágya elragadja, ezért tetten érték, amint éppen elcsábítani készült a lányt.

Egy újabb halk szitokszót mormolt, bár ez alkalommal inkább saját magát, mintsem a betolakodókat átkozta. Több önmérsékletet kellett volna tanúsítania, de teljesen váratlanul érte saját testének reagálása Tess csábító ízére, szájának és testének finom puhaságára. Mintha villámcsapás érte volna. A lány is valószínűleg így érzett, mivel azonnal heves borzongás futott végig rajta, amint az ajkuk találkozott. Lelkiismerete ordító figyelmeztetése ellenére, Ian engedett a mindent elsöprő vágynak, amit Tess ébresztett benne, és képtelen volt leállítani magát.

A bárónő megvető pillantással mérte végig.

23 • Nicole Jorda

– Természetesen, ezek után teljesíti becsületbeli kötelességét, Rotham.

Ian szeme összeszűkül. Tudta, mit ért az asszony „becsületbeli kötelesség” alatt. Gyomra görcsbe rándult, mégis határozottan bólintott.

– Ez magától értetődik. Nem kell aggódnia.

– Ne is reménykedjen – tette hozzá Lady Wingate a félreértések elkerülése végett. – Azonnal össze kell házasodniuk.

– Egyetértek.

A mögötte álló Tess halkan felsikoltott. Kilépett a férfi védelmező takarása mögül, és döbrent szomorúsággal nézett fel rá. Ian gyanította, hogy nem csupán azért kedvetlenedett el, mert csalódást okozott a keresztanyjának és patrónusának.

Kinyitotta, majd becsukta a száját, mintha nem találná a szavakat. Ian, akár el is nevette volna magát rajta, ha a körülmények nem lettek volna ennyire komolyak; ugyanis ritkán fordult elő, hogy Tess nem tudott megszólalni. Szemmel láthatóan sokkolta, hogy Rotham azonnal beleegyezett, hogy feleségül veszi őt.

A herceg tudta, nincs helye vitának vagy tiltakozásnak. Botrányba keverte a lányt, tönkretette a jó hírét, tehát kötelessége jóvátenni – és a lehető leggyorsabban, mielőtt végérvényesen szégyenbe keveredne. Nem számít, mit tart arról, hogy Tess legyen a felesége, feltett szándéka volt, hogy megóvja a lányt a kellemetlenségektől. Hiszen már eddig is túl sok fájdalom jutott osztályrészéül.

Tess viszont egyáltalán nem osztotta ezt a véleményt.

– Biztos, hogy nincs szükség ilyen drasztikus lépésre, kegyelmes úr – szólalt meg kissé rekedt, de határozott hangon.

Ian hagyta, hogy a bárónő válaszoljon, s nem csalódott, mert a hölgy azonnal megszólalt.

– De még mennyire, hogy van! Egyedül a házasság menthet meg az összeomlástól. Mindenképpen hozzá fogsz menni Rothamhoz.

Mielőtt Tess válaszolhatott volna, keresztanyja tiltakozóan felemelte a kezét.

– Csaknem vénkisasszonynak számítász már. Több, mint két év telt el Richard halála óta, éppen ideje, hogy férjhez menj.

Az ördögi herceg • 24

– Asszonyom – rémült meg egyre jobban Tess –, nem gondolhatja komolyan, hogy Rothamhez menjek feleségül...

– Márpedig hozzámész, vagy megvonom a támogatásomat valamennyi jótékonyági ügyedtől, és hagyom, hogy egyedül nézz szembe a botránnyal. Majd meglátod, milyen gyorsan elsorvad a ténykedésed a patronálásom nélkül.

A kemény ultimátumra Tess összerezsent, mintha villámcsapás érte volna. Hitetlenkedve bámult Lady Wingate-re, ám az könyörtelenül állta a tekintetét. Az ősz hajú bárónő ízig-vérig arisztokrata volt – magas, királynői tartású, parancsolóan dölyfös, aki hozzászokott, hogy mindig keresztülviszi az akaratát, ám Ian tudta, az asszony mélyen a szívéen viseli Tess sorsát. Sőt, azzal is tisztában van, milyen rosszindulatúan viseltetik a társaság egy fiatal hajadon hölgy iránt, akit nyilvánosan bujálkodáson kaptak. Mivel a lány hallgatott, Ian ismét átvette a szót.

– Lady Wingate, ha lenne szíves magunkra hagyni egy percre, talán dűlőre jutnánk.

– Rendben, kegyelmes úr. Remélem, jobb belátásra bírja a keresztlányomat. Még ma este, az előadás előtt szeretném bejelenteni az eljegyzésüket. Közben pedig ki kell találnunk egy történetet, mellyel megmagyarázhatjuk az ön viselkedését...

Egy pillanatra elhallgatott, összevonta szemöldökét és mélyen elgondolkodott.

– Megvan! Majd azt mondja, hogy már egy ideje beleszeretett Tessbe, de türelmesen várt a lánykéréssel, míg ő túlteszi magát a Richard miatti gyászán. Amikor a barátaim és jómagam kényes helyzetben találtuk magukat, épp megkérte a kezét, és Tess igent mondott. Az, hogy túláradó örömmel ünnepelték jegyességüket, talán még inkább megbocsátható, ha úgy tesznek, mintha szerelmesek lennének egymásba.

Amikor Tess tiltakozni próbált, Lady Wingate egy utolsó pillantást vetett rá. – Tudom, hogy nem hagysz cserben, azok után, amit érted tettem, drágám.

25 • Nicole Jorda

Ezzel sarkon fordult, és eltűnt a függöny mögött. Majd pedig hallották, ahogy becsukódik a bálterem ajtaja. Ezután halálos csend lett.

Tess dermedten állt, mintha rászakadt volna az ég.

Ian, hogy megtörje a kínos csendet, átment a színpadon és széthúzta a függönyt.

– Mit csinál? – kérdezte némi gyanakvással a lány.

– Megnehezítem a hallgatózást. Úgy vélem, a mai délutánra jócskán elege lett az erre settenkedőkből.

Tess nem válaszolt. Rotham viszont ki akarta használni a pillanatot és azonnal a tárgyra tért.

– Hallotta, mit mondott Lady Wingate. Ugye okosan fog viselkedni?

– Én mindig okosan viselkedem – vágott vissza. – Maga viszont megőrült, ha azt hiszi, a felesége leszek.

– Lehet, hogy megőrültem – csóválta a fejét Ian, és kényszeredetten felnevetett.

– Nem tarthatja mulatságosnak ezt a túrhetetlen helyzetet!

A férfi mégis érzett valamiféle cinikus humort ebben a kínos szituációban. Egyáltalán nem számított rá, amikor reggel elindult családi birtokáról, Bellacourtból, és öt mérföldet kocsikázott Wingate Manorba, hogy ma házassági ajánlatot fog tenni. Még ironikusabbnak tűnt a múltbéli, számtalan szerelmi viszonya után, meg, ahogy éveken át igyekezett elmenekülni a férjfogó, lányos anyák elől, hogy egy egyszerű csókcsata okozta a veszét. Habár semmi egyszerűt nem talált abban, hogy megcsókolta Tess...

– Mulatságos? – mormolta Ian. – Némiképp. Őszintén szólva, hihetetlennek találom, hogy ennyire ostobán hagytam magam rajtakapni csókolózás közben. Mintha nem is én lettem volna.

– Nos, én találok hihetetlennek, hogy hagyja magát belekényszeríteni egy házasságba – replikázott Tess.

– Szó sincs kényszerről.

– Miért izgatná magát a botrány? Egy fikarcnyit sem törődött soha azzal, mit gondol önről az illedelmes társaság!

Az ördögi herceg • 26

Rotham valóban fűtyült mindenféle társadalmi formaságra, ám Tess ügye más lapra tartozik.

– Ön miatt aggódom. Lady Wingate-nek igaza van. Perryék jóvoltából a jó híre romokban heverne, ha nem venném feleségül.

A lány arcáról leritt az idegesség, a végtelen keserűség. Lerogyott a kerevetre, a kezébe temette arcát.

– Nekem viszont semmi kedvem nevetni. A legszívesebben sírnék.

– Nem gátolom meg.

Szipogni kezdett, ahogy a férfi elvárta tőle, majd dacosan felvetette az állát. Ian megkönnyebbült ettől a bátor reakciótól. Tudta, hogy csipkelődéssel tud a legkönnyebben célt érni nála.

– Ha öntözőkannát akar játszani – folytatta kellemes, vontatott hangon –, javaslom, most tegye meg, hogy még legyen ideje rendbe hozni az arcát. Ha pironkodó menyasszonyként, vörös és dagadt szemmel jelenik meg, aligha hiszik majd el, hogy szerelmi házasságot kötünk.

– Lefogadom, hogy maga a legprovokatívabb lény a földön – szúrta a szót a fogai közt a lány.

– Szerintem attól függ, mik a kilátásai.

– Ez csakis rám tartozik!

– Megfeledkezik Sir Alfred és Lady Perryről.

A lány habozott, bár a szeme még mindig izzott a dühtől.

– Azt hittem, segíteni akar, hogy kimásszak ebből a rémes slamasztikából, Rotham.

– Gyanítom, most már késő.

A fatalista megjegyzés még jobban feldühítette Tesst.

– Hogy lehet ennyire nyugodt?

– Biztosíthatom, távolról sem vagyok nyugodt, de a sors elől kitérni nem lehet.

– Dehogynem! Maga megoldhatná a helyzetet. Csak annyit kellene tennie, hogy megmondja Lady Wingate-nek, nem kíván feleségül venni.

– Attól tartok, ki kell ábrándítanom, drágám. Óriási bünt követtem el, és nem áll szándékomban tönkretenni önt. Kompromittáltam,

27 • Nicole Jorda

tehát most jóvá kell tennem. – És pokoli büntudat gyötör, tette hozzá magában Ian.

Tess összekulcsolta kezeit tehetetlen haragjában.

– Ez nem igazság, hogy rákényszerítenek erre a házasságra. Nem én kértem, hogy csókoljon meg.

– De nem is tiltakozott.

– Akartam, éppen mielőtt megzavartak minket.

Ian incselkedően vonta fel szemöldökét. A lány lángvörös arca elárulta, pontosan tudja, ő is aktívan részt vett a csókcsatában.

– Az igaz, hogy nem lett volna szabad ilyen messzire mennem – adta meg magát a herceg. – Viszont ami történt, megtörtént. Szüksége van a nevem nyújtotta védelemre.

A lány gyönyörű arcáról lerítt a gyötret.

– Bátorság, édesem – vált lágyabbá Ian hangja. – Senki sem fogja hibáztatni ezért a vétékért, hiszen aki csak ismeri, tudja, hogy ön egy szent.

– Aligha vagyok szent – torzult keserű fintorba Tess szája.

– Ön a tisztesség szobra.

– Idáig az voltam. És végképp nem fair, hogy egyetlen, apró botlás miatt, életfogytiglani büntetést mérnek rám.

Ian egyetértett, valóban nem fair, hogy a lánynak kell viselnie a társaság megvetését. Az ő bűne ugyanis sokkal súlyosabb, de a társaság jóval elnézőbb egy férfival szemben. Ő maga egész életében lázadó volt, ám soha nem kellett nagy árat fizetnie a botrányaiért. És élvhajász természete miatt sem közöcsítették ki. Végül is herceg volt. Akár gyilkosságot is elkövethetett volna büntetlenül.

Cinikusan csóválta a fejét. Még Tessnél is kevésbé kedvelte a társasági szabályokat, és együtt érzett a lánnyal, aki zokon vette a képmutató magatartást. Azonban a fiatal hajadon hölgyekre és a hatalommal, vagyonnal bíró nemesemberekre alkalmazott kettős mérce, sajnos elfogadott tény volt.

Odasétált a lányhoz és megállt előtte. Ezzel ő került fölénybe, mivel Tess a kanapén ült, így kénytelen volt felemelni a fejét, hogy felnézzen rá.

– Nem fogok térdre borulni, de hivatalos formában is megteszem házassági ajánlatomat. Miss Blanchard, részesítene abban a megtiszteltetésben, hogy hozzám jön feleségül?

– Nem.

Rotham elmosolyodott erre a tömör válaszra.

– Most nincs helye a makacskodásnak. Amikor egy partiképes udvarló megkéri egy hölgy kezét, a hölgy mosolyogjon, piruljon el, és rebegje azt, hogy „Óh, uram, természetesen igen.”

– Óh, uram, természetesen nem – tartott ki szilárdan Tess.

Ian most már nem volt mosolygós kedvében, nagyot sóhajtott.

– Engedje meg, hogy emlékeztessen, milyen következményekkel jár, ha visszautasít. A pletykálkodók ízekre szedik önt. Értékes jótékonyági tevékenységétől azonnal elbúcsúzhat, arról nem is szólva, hogy elveszíti legfőbb patrónusát. Mindezek után a házasságra való esélye a minimálisra csökken. Sőt, talán a nullával lesz egyenlő.

Tudta, hogy a felsorolt fenyegetések közül, a második érinti a legsúlyosabban Tess-t. Amikor Richard bevonult a seregbe, a lány olyan családok segélyezésébe kapcsolódott be, melyek férfitagjai a háborúban harcoltak. Majd, miután a jegyese meghalt, Tess a munkájába temetkezett, saját mély gyászát enyhítendő, s mostanra már a jótékonykodás a szenvedélyévé vált.

A lány bosszúsán felugrott a kanapéről és elkezdett fel-alá járkálni a színpadon.

– Kell, hogy legyen valamilyen megoldás. Talán, ha csak egyszerűen eljegyeznénk egymást, majd később felbontanánk a jegyességet...

– Ezzel csak elodáznánk az elkerülhetetlen botrányt – felelte Ian.

– Kedvezőtlen renomémmra tekintettel, az eljegyzésünk, ha nem házassággal végződik, még többet ártana önnek, különösen azok után, amit Lady Wingate vendégei ma itt láttak.

Tess összeszorított fogakkal járkált fel és alá. Ian úgy döntött, jobb, ha hagyja, hogy a lány kiadja a mérgét. Végül majd belátja, hogy csak egyetlen út járható a számára. Leült egy székre, hosszú lábát kinyújtotta, majd a bokáinál keresztbe tette.

29 • Nicole Jorda

– Könyörgöm, mondja meg, mi kifogása van az ellen, hogy a feleségem legyen?

A lány hitetlenkedő pillantást lövellt felé.

– Ön bizonyára tréfál. Számtalan okom van rá, de a legnyomósabb, hogy maga nem szeret engem, én pedig nem szeretem magát.

– Túlságosan romantikusak az elképzelései. A mi osztályunk tagjai egy sor, társadalmilag elfogadott okból szoktak házasodni, a szerelem azonban ritkán szerepel közöttük.

– Én pedig úgy terveztem, hogy szerelemből fogok házasodni, és maga nem az a fajta férfi, akibe valaha is beleszeretnék.

Ian gyomra összerándult a szúrós szavaktól, de hanyagul vállat vont.

– Ha jól sejtem, még mindig Richardot szereti.

– Hát persze hogy őt szeretem.

Rotham gyanította, hogy így van. Még ha le is járt a hivatalos gyászidő, Tess még mindig kötődött egykori jegyese emlékéhez.

– Attól tartok, ezen nem lehet segíteni.

– Az a maga baja, Miss Blanchard – provokálta Ian –, hogy túlzottan idealista.

– Maga pedig gátlástalanul cinikus.

– Ez kétségtelen.

A cinizmust belénevelték; illusztris apjától tanulta. A szerelem azonban a saját problémája volt.

Nem volt szerelmes Tessbe. Ó, persze kívánta őt... nagyon is. Maga is megdöbbsent, mennyire. Ám a vágy nem azonos a szerelemmel.

A lány iránti vonzódása mindig is bosszantotta. És valószínűleg még rosszabb lesz most, hogy már tudja, milyen érzés a karjaiban tartani.

Fészkelődni kezdett ültében, ahogy felidézte, milyen hevesen reagáltak az érzékei, amikor nem sokkal ezelőtt átölelte Tess-t a kanapén. Az íze minden várakozást felülmúlt, de a reakciója még inkább. Bár a csókjából érződött, hogy tapasztalatlan, Ian eddig még soha nem érzett ilyen éhséget, ennyire heves türelmetlenséget egy nő

Az ördögi herceg • 30

íránt. Be kell ismernie, már évek óta vágyott Tessre. Fantáziált róla, milyen lenne magáévá tenni őt, belesüllyedni forró ölébe...

Hirtelen megfegyelmelte gondolatait.

– A szerelmet sokan hajlamosak túlértékelni – jelentette ki.

– Ha így van is, nagyon jól tudja, hogy egyáltalán nem illünk össze – vitatkozott Tess. – Rendkívül boldogtalanná tennénk egymást.

Ez valóban benne van a pakliban, gondolta Ian, de nem mondta ki hangosan.

– Mellesleg, egyértelmű, hogy nem kedvel engem – folytatta a lány.

– Ez egyáltalán nem így van.

– Pedig mindig úgy viselkedik.

Csakis azért, mert eltökéltem, hogy leplezem, mennyire kívánom őt, gondolta a herceg.

Hangosan ezt mondta:

– Heves ellenérzése nem valami hízelgő számomra.

– Nem kívánom erősíteni az önhietségét.

– Ne legyen már olyan tüskés.

Tess elpirult, amikor védekező tekintete találkozott a férfiéval. – Én csak egy tényt állapítottam meg. Kétségtelen, hogy nők serege ájulna a lába elé a házassági ajánlatára, de én nem tartozom közéjük.

Ian elgondolkodott, vajon hány nő kapna a lehetőségen, hogy a felesége legyen, sőt, hogy az ágyába kerülhessen. Tess viszont nem. Ebben a vonatkozásban – és számos másban is – abszolút kivételesnek számított.

– Nos, elmondta a véleményét – közölte nyugodt hangon. – Nem kíván hozzám jönni. Viszont megfélekezett a dolog előnyeiről.

– Miféle előnyökről?

– Majd meglátja, számos előnnyel jár, ha a feleségem lesz. Egy hercegnő nagyobb lehetőségekkel rendelkezik, mint egy fiatal hajadon.

– Tudom – válaszolt a lány, kissé keserűen. – De örömmel lemondok az ilyen örömökről.

– Megengedheti magának, hogy visszautasítsa a vagyonomat, amikor a legfőbb patrónusa ultimátumot adott önnek és megfogadta,

31 • Nicole Jorda

hogy többé nem támogatja? Meglehetősen jómódú vagyok, Tess, és megígérem, nagylelkűen támogatom az ügyét. Kész vagyok egy jelentős összeget a rendelkezésére bocsátani, melynek minden pennyjét jótékonykodásra költheti, ha kedve tartja. Némi vigaszt nyújtana önnek, hogy folytathatja a szívével vívott szélmalomharcát.

Érvelése nem tűnt meggyőzőnek, mivel a lány továbbra is durcásan hallgatott, miközben keresztül-kasul mászkált a színpadon.

– Üljön már le, édesem – szólt rá szárazon. – Tönkremegy a topánkája.

Ian meglepetésére Tess engedelmeskedett, és visszaült a kereketre, bár a szélére kuporodott, a csalódottságtól merev tartásban.

– Ha érzelemmentesen szemléli a helyzetet – győzködte Ian –, meglátja, hogy mennyire bölcs döntés, ha azonnal összeházasodunk.

– Nem akarok érzelemmentes lenni. Most a házasságról van szó... egy életre szóló, visszafordíthatatlan szövetségről. Ez pedig visszavonhatatlanul megváltoztatja mindkettőnk életét, minden szempontból.

– Megvigasztalja egy kisé, ha azt mondom, hogy házasságunkat szigorúan üzleti szerződésként kezelhetjük? Egy bizonyos idő után külön életet élhetünk, ha úgy kívánja.

– Úgy érti, csak névleg leszünk férj és feleség? – nézett rá Tess fürkészve.

Ian nem pontosan erre gondolt.

– A házasságot el kell hálnunk ahhoz, hogy törvényes legyen, de utána nem kell megosztanunk az ágyunkat, sőt, az otthonunkat sem.

– Nem magyarázkodott tovább. Végül is örököst kell nemzenie, aki továbbviszi a címét, azonban úgy gondolta, nem lenne értelme most megemlítenie ezt a kötelességet Tessnek. Ami a nősülési szándékait illeti, tervei között szerepelt, hogy egyszer majd érdekházasságot köt egy szenvedélymentes úri hölgygel, aki az övéhez hasonló háttérrel rendelkezik.

Nem olyan nővel, mint Tess, aki melegszívű, talpraesett és szenvedélyes elkötelezettje a jótékonykodásnak. Ő nem egy alázatos, mesterkélts fiatal kisasszony, még akkor sem, ha pillanatnyilag komoly bajba került, és megpróbál megbékélni nemkívánatos

helyzetével. Egyébiránt, egészen jól beleillik az általa, a leendő hercegnőjéről alkotott képbe. És Ian azt is sejtette, hogy házasságuk testi vonatkozásai több mint kielégítőek lehetnek.

Egy kép villant az agyába, ahogyan együtt fekszenek a hitvesi ágyban. Láta Tess hosszú, fénylő fekete haját, ahogy ráomlik kecses, meztelen testére, a lány lábai szorosan körülfonják Ian csípőjét, amint lassan magáévá teszi őt...

Hirtelen elhessegette az akaratlan képet.

– Mindkettőnknek a lehető legjobbat kell kihoznunk ebből a nehéz helyzetből – szólt jóval ridegebben, mint szándékában állt.

Hosszú hallgatás után Tess szólalt meg gyenge hangon.

– Attól tartok, igaza lehet.

– Holnap meg kell tartanunk az esküvőt, mielőtt a pletykák elronthatnák a renoméját.

A lány arcát ismét bánat felhőzte, de legalább nem ellenkezett. Ian előhúzta zsebóráját és látta, hogy mindjárt egy óra lesz.

– A legjobb, ha rögtön indulok, hogy még időben odaérjek a Doctor's Commons ügyvédi testülethez.

– Időben? Mihez?

– Egy speciális engedélyt kell beszereznem az esküvőhöz. Valószínűleg Londonban maradok éjszakára is, hogy felkeressem az ügyvédemet és megbízzam a pénzügyi dolgok rendezésével, amit az imént említettem. De holnap délelőtt visszajövök.

Tess erősen beharapta alsó ajkát.

– Elmegy és itt hagy, hogy egyedül nézzek szembe Lady Wingate-tel és vendégeivel?

– Nem kell találkoznia velük, ha nem akar. – Aztán a homlokára csapott. – Tulajdonképpen örülnék, ha velem tartana Londonba, ha óhajtja, bár azt hiszem, inkább itt maradna, hogy felkészüljön az esküvőjére.

A lány arca megrándult.

– Elvárják, hogy részt vegyek a ma esti színielőadáson, hogy legalább reményem legyen az adakozóim szimpátiáját megőrizni. Bár nehéz lesz úgy viselkednem, mintha mi sem történt volna. És

33 • Nicole Jorda

abszolút lehetetlen lesz színlelni, hogy szerelmi házasságra lépünk, ahogy azt Lady Wingate tanácsolta.

Ian nem válaszolt azonnal, nem akarta késleltetni indulását egy, a szerelemről és a szerelmi házasságról szóló parttalan vitával.

– Hol szeretné megtartani a ceremóniát? – kérdezte inkább.

Tess döbbsen arccal, némán bámult rá, mintha most fogná fel végérvényesen, hogy mindez vele történik.

Ian felállt.

– Ön döntheti el, hol mondjuk ki a boldogító igent. Bármelyik otthonom megfelel hozzá... A londoni házam, a kápolna Bellacourtban, esetleg lehet itt a Wingate Manorban, vagy az ön házában, Chiswickben. De dönthet az egyházi esküvő mellett is. Kétlem, hogy ilyen későn lenne hely a Szent Györgyszékesegyházban a Hannover Square-en, de bármilyen ötletét szívesen fogadom. Ha jól emlékszem, Richarddal egy kis falusi templomban akartak egybekelni Chiswickben.

– Ne! – tiltakozott Tess. – A hit megcsúfolása lenne, ha egy szent templomban kötnénk meg ezt a hamis frigyet.

Önkéntelenül is enyhén megborzongott. Ian arca megrándult, a büntudat hulláma söpört végig rajta, ugyanakkor meg akarta vigasztalni a lányt. Keményebb szív kellene az övénél ahhoz, hogy teljesen hidegen hagyja ez a szépség, a szenvedélytől kipirosodott szájával és kiszolgáltatott tekintetével.

Közelebb lépett hozzá és kézfejjével megérintette az arcát.

– Őszintén sajnálom, hogy így alakultak a dolgok, Tess.

– Én is – suttogta a lány, elhúzódott a férfitől és félrefordította a fejét.

Iant lelkipurdalás gyötörte, miközben a Wingate Manor előcsarnokában várta, hogy előkészítsék a hintóját. Mélyen megbánta, hogy házasságra kényszeríti Tesst. Valójában az egész elátkozott délelőttöt bánta már.

Az első hiba az volt, hogy túlreagálta a helyzetet, amikor elhúzta a függönyt és rajtakapta a lányt, amint Hennessyvel csókolózott. Ösztönös düh fogta el, mély, ősi, férfiúi birtoklásvágy, amelyet még

egyetlen más nővel kapcsolatban sem érzett. Aztán tetézte a hibáját azzal, hogy számon kérte Tessről felelőtlen viselkedését, és kimutatta túlzott féltékenységet.

Nem mintha gyengéd érzelmekkel viseltetett volna bármikor is a lány iránt, csupán meg akarta menteni egy szívtipró karmai közül. Ám mégsem tagadhatta, már a gondolat is dühíti, hogy Tess egy másik férfinak adja oda magát, különösen egy Hennessy-féle hedonistának.

Emlékezett rá, korábban annak sem örült, hogy unokatestvére, Richard birtokolja majd a lányt. Felidézte, amikor először pillantotta meg Tess-t a bálban: aznap vezették be őt a társaságba. A régi barátok bizalmasságával nevetgélt Richarddal, arcán öröm ragyogott.

Öröme azonban lehervadt az arcáról, amikor Ian feléje indult, mintha ő is tökéletesen tisztában lenne a köztük vibráló szexuális vonzással. Amikor Lady Wingate bemutatta őket egymásnak, Tess óvatosan rápillantott sötét szempillái mögül. Ian látta, hogy nem ijedt meg tőle, csupán elővigyázatos lett. És, tekintettel korántsem makulátlan renoméjára, ezért nem is hibáztathatta a lányt.

Már az első pillanatban megkívánta. Amikor Lady Wingate unszolására táncra kérte Tess-t, a közelsége megrészegítette, és éles fájdalom nyilallt az ágyékába. A lány azonnal felajzotta.

Vad fizikai reakciója önmagát is meglepte. Eltérő koruk és élettapasztalatuk még kevésbé indokolta a heves szexuális vágyat, amit Tess keltett benne.

Az akkor huszonhat éves Ian már jó úton haladt, hogy néhai apja nyomdokaiba lépjen, aki javíthatatlan élvhajhász hírében állt. Tess, az előkelő fiatal hölgy, aki csak most került be a társaságba, túlságosan is ártatlan volt hozzá.

Elismert szépségnek számított, ez kétségtelen. Dús, fényes, mahagóni hajkoronája, finom és elragadó vonásai, alabástrom arcbőre maga a tökély. Alakja karcsú, de a megfelelő helyeken, csábosan érett volt.

Nyugodt kedvesség áradt belőle, hamisítatlan nőiesség, amely akaratlanul is vonzotta Iant. Mély nyomot hagyott emlékezetében az az éjszaka, s ez azóta egyre erősödött. De annak ellenére, hogy Tess

35 • Nicole Jorda

magával ragadó szépsége fizikailag felzaklatta, jóval mélyebben érintette meg szenvedélyes melegsége és szellemessége, valamint – bármily furcsa is – eredendő jósága. Talán azért, mert annyira ellentétben állt az ő természetével, hiszen ő vad, szeszélyes és kisebbségi komplexusokkal küszködő kamasz volt.

Fiatal éveit eltékozolta, mivel örült túlzásokba esett, fittyet hányt a társadalom szabályaira, és kicsapongó apja elvárásaira. Amikor huszonekét évesen megörökölte a hercegi címet, miután apját, egy féltékeny férj párbajban megölte, Ian tovább rombolta renoméját. Minden idejét szerencsebarlangokban töltötte, ahol hatalmas vagyonokat nyert, vagy különböző hálósobákban, ahol szerelmi kalandokba bonyolódott olyan nőkkel, akik elsősorban a címe és a vagyona miatt tapadtak rá.

Hozzá képest Tess Blanchard egy szent volt. Az Iannel való összehasonlítás nélkül is kifogástalan volt a viselkedése. Önzetlen, jószívű és őszinte, fáradhatatlanul lelkes, s ezzel kivívta a férfi csodálatát. Annak ellenére, hogy az utóbbi években számos csapás érte – mindkét szülőjét, aztán szeretett vőlegényét is elvesztette –, felülemelkedett saját bajain, hogy másokét enyhítse. Iant mélyen megérintette a lány ereje, kitartása, állhatatossága és bátorsága.

Keményen küzdött, és bizonyos dolgokban úttörőnek számított. A rangjabeli, előkelő hölgyekhez hasonlóan, ő is osztogatott élelmiszerrel megrakott kosarakat a szegényeknek, ingeket varrt, harisnyákat kötött, és adományokat gyűjtött a szomszédjában élő nemesektől. Azonban az ő erőfeszítései sokkal hatékonyabbnak bizonyultak.

Az egyik legfontosabb kezdeményezése, az Elesett Katonák Családjai Alapítvány, azoknak a katonáknak a rokonait, szeretteit segítette, akik a francia zsarnokság ellen folytatott, tíz évig tartó háborúban estek el. Rendszeresen látogatta a londoni katonakórházakat, hogy vigaszt nyújtson a beteg és sebesült veteránoknak. És a múlt nyáron kiterjesztette tevékenységét a teljes felső tízezerre, számos jótékonyági estet szervezett, mely vonzotta a társaság krémjét, többek között a régensherceget is.

Ian örömmel figyelte Tesst munka közben, ahogy adományokat gyűjtött a társaság jómódú tagjaitól. Kedvesen hajthatatlan volt, bájosan rábeszélő, a józan eszére hagyatkozva, és ha ezzel sem érte el célját, megszegényítette őket: maga nyitotta ki a pénztárcájukat. A sok akadály ellenére igen gyakran sikerült célt érnie.

De csodálat ide vagy oda, Ian mindent megtett, hogy elfojtsa magában a Tess iránti vonzódását, mivel Richard az első bálon máris igényt támasztott a lányra. Ian hiába érzett ellenállhatatlan vágyat, valahányszor Tessre nézett, kellően tisztességes volt ahhoz, hogy szigorúan tabuként kezelje őt. Sőt, még segített is Richardnak az udvarlásban négy évvel ezelőtt.

És mialatt Richard külföldön harcolt a háborúban, ő – amennyire csak tehette – távol tartotta magát a lánytól. Ha családi kötelezettségek, vagy társasági konvenciók miatt mégis kénytelen volt kommunikálni vele, mindenkor hergelte őt – vitázott vele, dirigált neki, általában éreztette fölényét, hogy ő Richard családjának a feje –, részben, hogy palástolja iránta érzett sóvárgását, de főként azért, mert a közelében mindig felizgult, és ez dühítette.

Az unokatestvére halála után továbbra is úgy tett, mintha nem kedvelné Tesst, és csak néha mérsékelte látszólagos ellenszenvét, a lány gyászára való tekintettel. Gyűlölte, hogy szomorúnak látja. Ő közölte vele unokatestvére halálhírét két évvel ezelőtt, amikor átadta a Hadügyminisztériumból érkezett levelet, melyben Richard, Waterlooi csatában szerzett érdemeit méltatták. Ez volt a második legnehezebb dolog Ian életében.

A legnehezebb pedig az, hogy látta Tess szemében a megsemmisülést a hír hatására. A lány fájdalma az ő mellkasába is beléhasított. Habár magával hozta Lady Wingate-et is, hogy próbálja megvigasztalni Tesst, a lány vigasztalhatatlannak bizonyult akkor is, és a következő hónapokban is. Jegyesének korai halála megváltoztatta; ellopta szeméből a csillogást.

Azon a napon minden vágya az volt, hogy megvédelmezze. És még mindig úgy érzi, meg kell védenie őt, akár akarja Tess, akár nem. Ezért aztán gondoskodott róla, hogy mindig őrizze a szolgálai, ahányszor csak Londonba ment kórházakat, vagy menhelyeket

37 • Nicole Jorda

látogatni. És nemrégiben megbízta Patrick Hennessyt, a színészt, hogy vigyázzon a lányra, aki rendszeresen eljárt a színházi negyedbe, hogy új darabok létrejöttét segítse, melyekkel bevételt szerezhet jótékonyági akcióihoz.

Ian nem akarta, hogy Tess tudjon róla, mennyire aggódik a jóllétéért. Nem volt értelme hangoztatnia azt sem, hogy ő is támogatja a tevékenységét. Amint visszatér Londonból, rögtön emlékeztetni fogja a színészt, hogy megígérte, tartja a száját.

Ez a túlzott védelmező ösztöne jócskán hozzájárult, hogy nem tiltakozott, amiért feleségül kell vennie a lányt. Kötelességének érezte, hogy megmentse a botránytól, amit ő okozott.

Azzal, hogy nőül veszi, még valamit jótétehet. Igaz, hogy jó szándékból, de ő volt, aki háborúba küldte Richardot, s ezzel visszafordíthatatlanul megváltoztatta Tess életét.

Legalább Lady Wingate örülni fog a házasságnak, vélekedett Ian. A bárónő feltűnő reagálása az ő buja együttlétükre, kissé túljátszottnak tűnt, most, hogy volt ideje alaposabban átgondolni. Tulajdonképpen gyanította, hogy öladysége megpróbálja összeboronálni őket, még inkább, mint azon a négy évvel ezelőtti bálon tette. Ha azonban szerelmi házasságot akart elősegíteni köztük, ezzel a lépésével aligha ér célt, hiszen arra kényszeríti Tesst, hogy válasszon szeretett jótékonykodása, és jó hírének romba döntése között.

– A hintója készen áll, kegyelmes úr.

Az inas szakította meg merengését. Ian belebújt a kabátjába, felvette a kalapját és kilépett az esőbe.

Korábban soha nem elemezte Tess iránti bonyolult érzéseit. És most Londonba kell utaznia egy speciális engedély beszerzéséért, egy olyan házassághoz, amit egyikük sem tervezett... És amit a lány hevesen ellenez.

Agglegényéletének közelgő vége sem tölti el örömmel, ismerte be. Viszont nem tagadhatta, hogy nemrégiben megfordult a fejében, udvarolni kezd Tessnek. Az utóbbi néhány hónap során – amióta Lady Wingate ragaszkodott hozzá, hogy keresztlánya hagyjon fel

Az ördögi herceg • 38

végre a gyászolással –, valóban eljátszott a gondolattal, hogy komolyan fontolóra veszi a nősülést, és elsőként rá esett a választása.

Nem hitte, hogy a lány hajlana erre, mivel túl jól sikerült ellenséges érzelmeket ébresztenie benne maga iránt.

Most pedig, gondolta, miközben ajka gúnyos mosolyra húzódott, elnyerte méltó büntetését: a szándékosan keltett, túlzott rosszindulattal kezdenie kell valamit.

Az összetört és szomorú Tess, megkönnyebbült sóhajjal nyomta le hálószozája kilincsét a Wingate Manorban. Sikerült eljutnia a szobájáig anélkül, hogy bárkivel találkozott volna. Nem tudná elviselni, hogy szembenézzen a bárónővel, vagy bármelyik vendégével. Most semmiképpen sem, hiszen egy, az egész életére kiható döntéssel kell megbirkóznia.

Amikor belépett a szobájába, a mellkasára nehezedő súlytól alig kapott levegőt. Megrémült a gondolattól, hogy Rothamhoz kell feleségül mennie, amikor kölcsönös ellenszenv feszül köztük – és dühös volt magára, amiért engedte, hogy ez a katasztrófa bekövetkezhessen.

Pedig ennél is nagyobb katasztrófa lenne, ha nem fogadnád el az ajánlatát, emlékeztette magát. Nemcsak azért, mert a botrány miatt kiközösítenék a társaságból, hanem mert a jótékonykodásnak azonnal búcsút mondhatna.

Egy percre sem kételkedett, hogy Lady Wingate beváltja fenyegetését, és szövetkezik ellene az egész társasággal. A bárónő a házassága révén kötődik Rotham családjához; Judith néhai sógornője, a herceg anyai nagynénje volt. Az is lehet, hogy vérrokonság is van köztük, erőszakos természetüket tekintve. Őladységének is csípős a nyelve, mint Rothamé, és rendszeresen perlekedett gyengélkedő férjével, mielőtt Wingate báró néhány éve, idő előtt elhunyt tüdőbajban.

Rotham ugyanolyan erős akaratú, mint Lady Wingate, vagy még rajta is túlsz, ismerte el Tess. Nemesember, aki megszokta, hogy mindig keresztülviszi az akaratát – ez volt a legkritikusabb súrlódási pont közöttük. Hogyan menjen feleségül valakihez, aki ennyire

39 • Nicole Jorda

idegesítő, ennyire erőszakos és basáskodó? Rotham arrogáns, lekezelő stílusa mindig is határtalanul dühítette.

Ha egyszer gyilkosságra vetemednék, biztos, hogy Rotham lenne az áldozat – mormolta magának. – Hogyan fogom kibírni egy életen át a feleségeként?

Egy dologban viszont igaza volt, ismerte el vonakodva. Egyedülálló nőként rendkívül nehéz adományokat gyűjteni még a legnemesebb célokra is. És teljességgel lehetetlen lenne, ha a botrány árnyékában kellene élnie.

Valamint, ahogy Rotham is rámutatott, hercegnőként sokkal jobb pozícióba kerül, ami a jótekonyságot illeti. Most, csak egy töredéknyi hatalommal és befolyással rendelkezett ahhoz képest, amivel Rotham bírt rangjának és vagyonának köszönhetően.

Ellenben, ha a felesége lesz, a jövőjére vonatkozó összes terve és reménye füstbe megy, gondolta csüggedten. Őszintén remélte, hogy rátalál újra az igaz szerelemre. És ebben megerősítette az a tény, hogy mostanában a legközelebbi barátnői – a három gyönyörű, de önállóságukhoz ragaszkodó Loring nővér – is megtalálta a szerelmet és a boldogságot a házasságban, sőt, Tess unokatestvére, Damon Stafford, Wrexham vikomtja is. Habár Tess nem tudta, lesz-e még szerelmes valaha, barátai boldogsága – és öröme – arra inspirálta, hogy újra megpróbálkozzék a párkereséssel. Férjet és gyerekeket akart, így tehát hajlandó volt még egy esélyt adni a sorsnak, még akkor is, ha saját bőrén tapasztalta, milyen hihetetlenül fájdalmas elveszíteni egy szeretett személyt.

Kézításkájához ment és elővette Richard utolsó levelét, amit hozzá írt. *Legdrágább szerelmem*, olvasta a megszólítást. Szeme könnyekkel telt meg, amint kisimogatta a megviselt papírlapokat. Egész életében ismerte Richard Sutherlandet, mivel egymás szomszédságában nőttek fel Chiswickben, mely félúton található London és Richmond között. Mivel a fiú, csak két évvel volt idősebb nála, gyerekként együtt játszottak. A barátságuk tovább erősödött, miután Richard egyetemre ment: levélben tartották egymással a kapcsolatot.

Az ördögi herceg • 40

Tess boldogan fogadta el kedves barátja támogatását, amikor az első bálján bevezették a társaságba, különösen, mivel egészen felkavarta, hogy ott találkozott a fiú unokabátyjával, Ian Sutherlanddel, a hírhedt Rotham herceggel. Rotham kétes renoméval rendelkezett, azonban részt vett a bálon Lady Wingate meghívására, aki patronálta Tesst a teljes londoni báli szezonban. A herceget a rossz híre miatt nemkívánatos személynek kellett volna tekinteni egy fiatal hölgy bevezetésekor, ám a képmutató társaság szemében a családi kapcsolata, valamint magas rangja és hatalmas vagyona miatt rendkívül jó partinak számított.

Erőteljes egyénisége azonban elbátortalanította Tesst. Unokatestvére, Richard hozzá képest sokkal gyengédebb volt, kedves és gondoskodó, nem jelentett veszélyt a lány lelki békéjére.

Amikor még aznap este Richard kérte, hogy udvarolhasson neki, Tess örömmel beleegyezett, és erőnek erejével elnyomta magában, a fiú, élvhajász unokabátyja iránti tiltott vonzódását.

Viszont sokat töprengett azon, vajon Richard féltékenységből kezdett-e udvarolni neki akkor este. Minden bizonnyal neheztelt az unokabátyjára a gazdagsága miatt, mivel Rotham kezelte a családi kasszát, és nem volt hajlandó megemelni Richard negyedévi járandóságát.

A fiú fortyogott szűkös anyagi lehetőségei miatt, Tess mégis nagyon meglepődött, amikor nem sokkal a bál után bevonult a seregbe, a herceg által megvásárolt tiszti kinevezéssel. Richard korábban soha nem mutatott érdeklődést a katonaelet iránt, viszont lehetett volna pap, mivel egy korlátozott anyagiakkal rendelkező úriember számára, nem sok más lehetőség adódott a pénzkeresetre a katonaságon és az egyházon kívül.

Mialatt a fiú a háborúban harcolt, Tess édesanyja tüdőgyulladásban meghalt. Richard a leveleivel nyújtott vigaszt számára, és amikor hazajött szabadságra, megkérte a kezét. Csendes eljegyzést tartottak. Azt tervezték, hogy az anyja halála utáni gyászév leteltével megtartják az esküvőt. De mielőtt erre sor kerülhetett volna, Napóleon megszökött a fogságból, és Richardot visszahívták a

41 • Nicole Jorda

háborúba. Tragikus módon, a Waterlooi csatában esett el, 1815 nyarán.

Elvesztése miatti fájdalmának enyhítésére, Tess belevetette magát a jótékonykodásba, és létrehozta az Elesett Katonák Családjai Alapítványt. Közben részidőben folytatta a tanítást barátnője, Arabella Loring akadémiáján. Szerény vagyonnal rendelkezett, így nem volt rákényszerítve a munkára, de értelmes célt keresett magának, hogy betöltse az életében keletkezett hatalmas űrt.

Most pedig, két évvel később, lelkének dermedtsége végre felengedett, és többé-kevésbé elégedett volt az életével. Ám, még mindig vágyott a szerelemre.

Ha azonban a botrány tönkreteszi a jó hírét, milyen esélye lehet a szerelemre és a házasságra? A szüzies vénkisasszonyként leélhető sívár élet nem sok jóval kecsegtette.

Ez volt a fő oka, hogy ma megcsókolta Hennessyt, emlékezett vissza. Már két éve szinte csak vegetált, élete színtelen, szenvedélymentes volt, és megfogadta, hogy változtat rajta.

De az elhatározása, hogy teljesebb életet éljen, komoly bajba sodorta...

Halk kopogás zökkentette ki merengéséből. Gyorsan megtörölte könnyes szemét, visszatette Richard nagy becsben tartott levelét a bársonytasakba, majd a tasakot belegyömöszölte a táskájába.

A legfiatalabb és legélénkebb Loring lány állt az ajtó előtt. Lily nemrégiben ment férjhez Heath Griffinhez, Claybourne márkijához. Lord Claybourne anyagi támogatásával Lily saját jótékonyági tevékenységbe fogott, egy otthont hozott létre nyomorgó és kiszolgáltatott nők részére. Most pedig azért vesz részt Lady Wingate összejövetelén, hogy segítse Tess ügyeit.

– Igaz, hogy elfogadtad Rotham házassági ajánlatát? – tért a lényegre Lily, amint beviharzott a szobába.

– Igaz, hogy megkérte a kezemet – mondta Tess, miközben becsukta az ajtót a sötét hajú szépség után –, mivel kompromittáló helyzetbe kerültem vele. De még nem fogadtam el az ajánlatát.

Az ördögi herceg • 42

– Mi a csuda történt, Tess? Úgy hallottam, szenvedélyes ölekezés közben kaptak rajta titeket, pedig azt hittem, halálos ellenségek vagytok.

– Nem mondanám, hogy halálos ellenségek vagyunk, bár nem eszünk egymás tenyeréből.

– Akkor miért csókolóztál vele? És miért engedted, hogy idáig fajuljon a dolog? Lady Perry azt mondta, úgy néztetek ki, mintha már szeretők lennétek.

Tess elvörösödött.

– Nem vagyunk szeretők, Lily. Mi csak... szóval elragadott minket a hév. Az a szánalmas igazság, hogy Rotham kísérletképpen csókolt meg, és elvesztettem a fejem. Nem tehetek róla.

Lily sokkal együtt érzőbb lett.

– Amikor Heath megcsókol, teljesen elhagy a józan eszem, tehát abszolút nem lep meg, hogy Rotham is így hat rád. Az a hír járja róla, hogy maga az ördög, ha hölgyekről van szó. Ezért is nevezik ördögi hercegnek. De gyűlölök arra gondolni, hogy hozzámész, Tess. Egyáltalán nem illetek össze.

– Tudom.

– Te egy igazi angyal vagy ehhez az ördöghöz képest – tette hozzá Lily a homlokát ráncolva. – De Lady Wingate ragaszkodik ahhoz, hogy hozzámenj. Tudod, hogy melletted állunk majd, ha úgy döntesz, ellene szegülsz a parancsának.

– Nem hiszem, hogy tiszta lelkiismerettel ellene szegülhetnék – szólt halkán Tess.

Nem feledkezhetett meg a keresztanyja iránti kötelességeiről, főleg, azok után, amit a bárónő tett érte.

Lánykorukban Judith és Susan, Tess anyja, kebelbarátnők voltak és egy iskolába jártak. Mivel Judithnak nem született saját gyereke, Tesst inkább a lányának, mint keresztlányának tekintette. Miután Tess apja egy vadászbaleset során életét veszítette, amikor a lány tizenhat éves volt, a bárónő magára vállalta egy londoni szezon teljes költségét, és a felső tízezerbeli kapcsolatai révén bevezette őt a legjobb körökbe.

43 • Nicole Jorda

Amikor nemrégiben Lady Wingate unszolni kezdte, hogy fontolja meg újra a házasságot, a lány hajlott rá. Azonban Rotham lett volna az utolsó, akit férjéül választ...

Kétségbeesett arckifejezése láttán Lily szorosan átölelte őt.

– Gondolom, muszáj lesz hozzámenned.

– Igen, azt hiszem. A másik lehetőségre jobb nem is gondolni – erőszakolt ki Tess egy mosolyt. – Ha visszautasítom, aggszűzzé fonnyadok, és a ti gyerekeiteket fogom istápolni ahelyett, hogy saját gyerekeim lennének. Ami még rosszabb: minden, amiért az utóbbi években megdolgoztam, rommá lesz.

– Mit mond Rotham?

– Azt akarja, hogy holnap megtartsuk az esküvőt. Most utazott Londonba, hogy megszerezze a szükséges engedélyt.

– Ilyen hamar? – kapta fel a fejét ijedten Lily.

– Rotham véleménye szerint, ha már muszáj egybekelnünk, a legjobb minél gyorsabban, mielőtt kitörne a botrány.

– Mit akarsz most tenni, Tess? Tudunk valamiben segíteni?

– Haza akarok menni. Úgy érzem, képtelen vagyok színlelni, hogy szerelmi házasságot kötünk, pedig Lady Wingate ezt várja tőlünk.

– Elkísérlek. Most nem hagyhatlak egyedül. Heath majd itt marad és kiudvarolja az adományokat Lady Wingate vendégeitől.

Tess a fejét rázta.

– Jobban szeretném, ha maradnál és átvennéd a szerepemet. Dorothy otthon lesz, majd ő vigasztal – utalt a társalkodónőjére, Dorothy Croftra.

– Biztos vagy benne?

– Igen. Meg tudom oldani magam is, drága Lily. A legsürgősebben azt kell eldönteni, hol tartsuk a ceremóniát. Úgy terveztem, hogy abban a faluban esküszöm örök hűséget Richardnak, ahol felnőttünk, de nem lenne helyes, ha a chiswicki templomban házasodnék össze Rothammal.

– És mit szólna Danvers Hallhoz? Tudod, hogy Arabella minden lehetséges módon támogat téged.

A Loring nővérek Danvers Hallban laktak, Chiswickben, sok éven át, mielőtt a birtokot megörökölte az új Danvers grófja, Marcus

Pierce. Miután Arabella, a legidősebb lány, férjhez ment Marcushoz, továbbra is ez maradt az otthona, Roslyn és Lily viszont kiköltöztek, hogy újdonsült férjükkal éljenek együtt.

Tess gondterhelten csücsörítette össze az ajkát.

– Danvers Hall megfelelő lehet.

– Akkor most rögtön írok Arabellának, és tudatom vele. – Lily hitetlenkedve csóválta a fejét. – Gondold el, Tess, holnap ilyenkorra már össze is házasodhattok és készülődhettek a nászéjszakátokra.

Erre a felismerésre önkéntelenül megborzongott. Rotham megígérte, hogy a házasság elhálása után külön élhetik az életüket, de még előttük áll a nászéjszaka.

Istenem, segíts!

Nem akarta megosztani a férfival a hitvesi ágyat, még egyetlen éjszakára sem. Nem akarta, hogy Rotham felizgassa, kísértésbe vigye, vagy legyőzze őt, megsemmisítően érzéki csókjaival. A mai vad reakciója megijesztette. Még soha életében nem vesztette el ennyire az önkontrollját.

Lily azonnal megértette barátnője fenntartásait, mivel előrukkolt egy javaslattal.

– Ha a házasság testi vonatkozásai aggasztanak, tudod, hogy Fannyhoz fordulhatsz tanácsért. Senki sem tud nála többet a férfiakról.

Kitűnő ötlet! A Loring lányok kedves, gyerekkori barátnője, Fanny Irwin izgalmasabb életre vágyott, mint amit a vidéki Hampshire tartogatott, ezért Londonba szökött tizenhat éves korában, majd elismert kurtizán lett. A nővérek viszont nem voltak hajlandók megszakítani a viszonyt Fannyval az életmódja miatt, különösen, miután a saját jó hírnevüket is helyrehozhatatlanul tönkretette, szüleik botrányos életvitele.

Valójában Tess a nyáron diszkréten segítette Fannyt, amikor Lily számos fiatal kurtizánt tanított a jó modorra és az illendő viselkedésre, Fanny londoni családi panziójában. Valószínűleg hajlandó viszonzni akkori szívességét, és tanácsot ad neki, hogyan kell bánni egy olyan tapasztalt szeretővel, mint Rotham. Különösen

45 • Nicole Jorda

arra vonatkozóan, mit kell tenni a nászéjszakán a házasság elhálása közben.

Erre a riasztó gondolatra szíve hangosan kalapálni kezdett.

– Azonnal írok Fannynak és egy Wingate inassal elküldöm a levelet. Remélhetőleg lesz ideje találkozni velem még az esküvő előtt.

Tudta, mindenképpen szüksége van Fanny segítségére, hogy megvédje magát Rothamtól. Ha pusztán a csókjai ennyire felkorbácsolták az érzékeit és arra ösztönözték, hogy az élete során belénevelt illemszabályokat és erkölcsi aggályait felrúgja, milyen hatással lesz rá egy teljes éjszaka a férfi ágyában?

Ismét a táskájához lépett és kivette kis bőrkötéses naplóját, majd kitépett belőle egy üres lapot, hogy levelet írjon Fannynak.

Nem volt hajlandó elismerni, hogy a félelmen kívül bármi mást is érez. Nem zakatolt a pulzusa az izgalomtól arra a gondolatra, hogy Ian Sutherlanddel, Rotham hercegével fogja elhálni a házasságukat.

Ez a frigy teljes katasztrófa lesz, mivel abszolút nem illünk össze. Rotham a lehető legrosszabbat hozta ki belőlem, vallotta be magának Tess.

Makacsul elhessegette a fejében visszhangzó alattomos hangot, mely azt ismételte, hogy a férfi egy eddig ismeretlen érzést csalt elő belőle: Attól, hogy Rotham állandóan packázott vele és felébresztette benne a harci szellemet, a vére rögtön vadul száguldani kezdett az ereiben.

Az egyetlen dolog, amit hajlandó volt elismerni, hogy nagyon-nagyon komoly bajban van.

Mennyire vágytam rá, hogy fellobbanjanak a
 szikrák
 az életemben! És most tessék: jócskán több jut
 majd belőlük
 a kelleténél. Ez a frigy még csak nem is hasonlít
 majd
 az általam elképzelt édes, gyengéd szerelmi
 házassághoz.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

ess végül beleegyezett, hogy férjhez megy Rotham hercegéhez.

Amikor megkereste keresztanyját, hogy közölje vele döntését, Lady Wingate megenyhült, és egyetértett, hogy bár az összejövétel a Wingate Manorban még további három napig tart, Danvers Hall lesz a legmegfelelőbb helyszín a szerény, csendes esküvői ceremóniához. Azonban az volt a véleménye, hogy az ifjú pár az esküvő után rögtön a Rotham család birtokára utazzon el, hogy egy időre eltűnjenek a nyilvánosság elől. Sőt, egy olyan csodálatos birtok, mint Bellacourt, felhívja a nagyvilági társaság figyelmét, milyen remek családba házasodott be Tess, még akkor is, ha egybekelésüket kisebb botrány árnyékolta be.

Lady Wingate már nem haragudott rá, szavai szinte bocsánatkérésnek is beillettek.

47 • Nicole Jorda

– Lehet, hogy kegyetlennek tartasz, drágám, amiért belekényszerítelek ebbe a házasságba – és valóban sajnálom, hogy annyira hevesen ellenzed, hogy Rotham legyen a férjed. De őszintén remélem, hogy frigyetek szépen alakul majd, ha mindent tisztáztok egymás között.

Tess egyáltalán nem osztotta keresztanya bizakodását, és igen halvány lehetőséget látott arra, hogy Rothammal kötött házassága felhőtlen lesz. Ám szófogadóan beleegyezett, hogy a bárónő aznap este bejelentse az eljegyzésüket, és megkérte Lady Wingate-et, mentse ki őt a vendégeknél, hogy nem tud részt venni az amatőr színdarab bemutatóján, mivel készülnie kell a másnapi esküvőjére.

Ugyanakkor Patrick Hennessy bocsánatkérése szemmel láthatóan sokkal szánalmasabb, ám őszintébb volt.

Bármennyire kellemetlen volt is találkozni a színésszel, nem sokkal félbeszakított csókjuk után, Tess kénytelen volt beszélni vele, mielőtt hazamegy Chiswickbe, hiszen el kellett számolniuk, és át kellett adnia a csekket, amivel kifizeti a férfi és társulata egész heti szolgálatait.

– Kérem, engedje meg, hogy ismételten a bocsánatáért esedezzem, amiért arra vetemedtem, hogy megcsókoltam önt, Miss Blanchard – könyörgött Hennessy, miután zsebre tette a csekket. – Fogalmam sem volt, milyen következményekkel jár majd.

– Nem csupán az ön hibája volt, Mr. Hennessy – pirult el zavarában Tess, hiszen ő nem tiltakozott a csók ellen.

– Csoda, hogy nem vágott pofon, pedig megérdemeltem volna. És hogy őkegyelmessége nem döfött keresztül jogos féltékenységében. De úgy tűnik, ez inspirálta őt, hogy ennyi idő után végre megkérje az ön kezét.

Tess még jobban elvörösödött. Egyértelmű, hogy a képzeletbeli szerelmi házasságuk híre futótűzszerűen elterjedt Wingate Manorbán.

– Biztos vagyok benne, hogy őkegyelmessége házassági ajánlatának nem sok köze van az ön miatti féltékenységhez.

A színész arckifejezése szkeptikus lett, és ez emlékeztette Tesst Rotham korábbi meghökkentő színvallására.

Az ördögi herceg • 48

– Miért nem említette soha, hogy őkegyelmessége felbérelte önt, hogy tartsa rajtam a szemét?

– A herceg megesketett, hogy tartom a számat, különben halál fia vagyok – nézett rá bánatosan Hennessy. – Attól tartott, hogy ön tiltakozna a közbeavatkozása ellen. De úgy gondolta, indokolt az ön biztonsága miatti aggodalma – mivel, ha egy hölgy egyedül járkal a városban, főként a Covent Gardenben, könnyen nézik... őőő...

Tess, látván Hennessy habozását, befejezte a mondatot:

– Úgy érti, könnyűvérű nőnek.

– Nos... igen – vallotta be szégyenlősen a színész. – Ön semmiképpen sem ilyen, Miss Blanchard, de mivel gyakran megfordul színészek között, könnyen rásüthetik önre ezt a bélyeget, nemes céljaitól függetlenül. Amint hercegnő lesz, ezek a vakmerő vállalkozásai feltehetően véget érnek.

Tess összevonta szemöldökét.

– Tisztában vagyok vele, hogyan ítélik meg a színészeknél tett látogatásaimat, Mr. Hennessy, de a herceggel kötött házasságomtól függetlenül, továbbra is folytatni kívánom jótékonyági tevékenységemet.

– Kíváncsi vagyok, megengedik-e önnek. Különösen a mai nap után. Őkegyelmessége kétségtelenül ég a vágytól, hogy kivágja a májamat, és nem óhajtja majd, hogy ön valaha is ismét az én társulatomat alkalmazza. Csak a kisujját kell mozdítania, hogy teljesen tönkrementen engem és a társulatomat.

– Ezt semmiképpen nem hagynám – jelentette ki Tess. – Biztosítom önt, Rothamnek nem lesz beleszólása a jövőbeni tevékenységembe.

Megfogadta, gondoskodik róla, hogy Rotham kívül maradjon az ő üzleti ügyein, ne szólhasson bele, alkalmazza-e Patrick Hennessyt és társulátát. Hennessy rendkívüli tehetsége révén, felbecsülhetetlen segítséget nyújtott az amatőr előadás megrendezésével és a gazdag vendégek színdarabba való bevonásával, akik ezután patronálhatják jótékonyági akcióit, és pénzt adományozhatnak londoni tevékenységeihez. Tess kultúr programokat akar szervezni, ezekhez színészeket és operaénekeseket alkalmazni, és a színpad díszleteit

49 • Nicole Jorda

felépitetni. A Királyi Színházban legutóbb megtartott zenés est önmagában hatalmas összeget, mintegy kétezer fontot hozott a konyhára. Tudta, hogy egyedül még a töredékét sem érhetne volna el ennek a sikernek. Ezért nem volt hajlandó lemondani Hennessy szervezőkészségéről, vagy arról, hogy a férfi alkotói zsenialitása segítségével, akár még több pénzt is szerezhessen. A színész egyértelműen kétségbe vonta, hogy folyamatosan foglalkoztatná őt Tess, de vállat vont és mesterkélt mosolyt villantott a lányra.

– Remélem, így lesz, Miss Blanchard. Azt hiszem azonban, hogy elszalasztottam a legjobb lehetőséget, hogy folytassam vizsgálódásaimat a szellemvilágban. Legutóbb éppen a herceg cornwalli kastélyában jelent meg egy kísértet, amint hallottam, de valószínűleg soha nem engedik majd, hogy odalátogassak és utánajárjak, igaz volt-e a pletyka.

– Azt tartják, hogy Rotham kastélyában kísértetek járnak? – kérdezte szenvtelenül Tess.

– Igen. Akkor tudtam meg, amikor a ma esti előadásra szánt darab témáját kerestéltem. Leveleztem egy tudóssal, aki a cornwalli szellemek elismert szakértője. A Drury Lane-i kísérteteket már évek óta nem látták, de a Falwell-kastélyban egészen újak jelentek meg, tavaly télen fedezték fel őket.

Tess töprengve összecsücsöritette ajkát. Halványan emlékezett rá, hogy Rothamnak van egy kastélya Cornwallban, de arról sosem hallott, hogy kísértetek lagnak.

– A történetek ellenére – folytatta a színész, miután a lány nem válaszolt –, esetleg volna egy jó szót az érdekében a hercegnek, miután a felesége lesz, Miss Blanchard? Ha valahogyan sikerülne meghívatnom magam Falwellbe, a saját szememmel láthatnék egy új kísértetet. Örök hálára kötelezne ezzel.

A lányt nem lepte meg Hennessy ártalmatlan pimaszsága, annál inkább bosszantotta. Az életében teljes a káosz, a jövője a leendő férjével abszolút bizonytalan, a színész számára pedig most az a legfontosabb, hogy kísértetek után kutasson? Mellesleg Hennessynek tudnia kellene, hogy a ma délutáni szerencsétlen események után nem ez az ideális pillanat, hogy a herceg segítségét kérje.

Mivel azonban többel tartozott Hennessynek, mint amennyit viszonzni tudott, nem utasította el kapásból a kérését.

– Talán el lehet intézni egy látogatást a kastélyba, Mr. Hennessy. Most pedig megkérném, felügyelje a ma esti előadást és viselje gondját amatőr színészeinknek, mivel nem leszek itt, hogy segítsek önnek. Maga is jól tudja, mennyire legyezgeti a hiúságukat, hogy felléphetnek, és szeretnék a kegyeikben maradni.

– Természetesen, Miss Blanchard. És még egyszer, nagyon sajnálom, hogy elragadtattam magam, különösen, hogy ez komplikációkat okozott a herceggel.

Én nemkülönben, gondolta Tess, amikor ott hagyta a színészt és elindult az istállók felé. Én is nagyon sajnálom.

• • •

Tess megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor megbízható kocsisa és inasa hazarepítette keresztanyja richmondi birtokáról Chiswickbe.

Anyja, Susan halála után, a bárónő meghívta Tesst, hogy lakjon vele Wingate Manorban, ám ő visszautasította. Inkább Chiswickben maradt, a legkedvesebb barátai közelében, családi házában. Nem csak azért, mert a barátságos ház nagy és kényelmes volt, de azért is, mert alig egy órányi kocsútra volt Londontól – ez nagy előny, mivel meglehetősen gyakran látogatott Londonba jótékonysági ügyei kapcsán.

Az illendőség kedvéért magához vett egy társalkodónőt, ami mindkettejük számára előnnyel járt. Dorothy Croft jelenléte jóval nagyobb függetlenséget biztosított számára, mint ha egyedül élt volna. Cserébe otthont és némi jövedelmet nyújtott az özvegyasszonynak, valamint egy nagy, világos műtermet, hogy kedvére hódolhasson festőszenvetélinek.

Dorothy meglehetősen ügyes kezű amatőr festő volt, és a művészekre jellemzően álmodozó természetű. Tess most is a padláson lévő műteremben találta őt, ecsettel a kezében, amint éppen a vászon előtt merengett. Amikor elmondta, hogy nemsokára férjhez

51 • Nicole Jorda

megy Rotham hercegéhez, az idős hölgy egyáltalán nem lepődött meg.

– Ez nagyszerű, drágám, nagyon örülök! Éppen ideje, hogy férjhez menj. – Szemei ragyogtak, majd hirtelen ijedten nézett Tessre. – Ez azt jelenti, hogy hamarosan el kell hagynom az otthonodat? Ókegyelmessége itt kíván lakni? Azt akarod, hogy elmenjek?

– Dehogy, kedvesem – nyugtatta meg gyorsan Tess. – Addig lakhatsz itt, amíg csak akarsz. Rotham, Richmondban marad a családja birtokán vagy a londoni házában, és valószínűleg én költözöm hozzá.

Legalábbis egy időre, tette hozzá magában. Hála az égnek, a férfi azt ígerte, külön életet élhetnek, akár külön otthonuk is lehet, amint a sebtében kötött házasságuk szenzációja elül.

Dorothy megkönnyebbülten fordult ismét a vászon felé.

– Köszönöm, drága Tess. És most, ha megbocsátasz, meg kell festenem ezt a rózsabokrot, mielőtt elszállna az ihletem. Csodálatos elképzelésem van...

A lány mosolygott, egy csókot nyomott társalkodónője puha arcára, majd lement a hálósobájába. Nagyon szerette Dorothyt, de a szórakozott hölgy támogatására nem igazán számíthatott mostani katasztrofális helyzetében.

Komornája, Alice segítségével elkezdte kipakolni a poggyászát, majd megpróbálta eldönteni, milyen ruhát viseljen az esküvői szertartáson, és milyen öltözékekre lesz szüksége Rotham feleségeként. Ruhatára mostanában megfogyatkozott, mivel elajándékozta fekete és sötétszürke gyászruháit, hiszen úgy döntött, visszatér az életbe. Esküvői kelengyéje természetesen nem volt...

Hirtelen erőt vett rajta a fáradtság, és egy székre rogyott.

– Rosszul van, Miss Blanchard? – kérdezte aggódva a komornája. – Hozzam Mrs. Croft repülősját?

– Köszönöm, Alice, egy perc, és rendbe jövök. Azt hiszem, a csomagolást holnapra hagyom, amikor Lady Claybourne is itt lesz, hogy segítsen kiválasztani, mit vigyek magammal.

Az áldott jó Lily megígérte, hogy korán reggel átjön a nővéreivel. Hála az égnek, gondolta Tess morózusan, mivel képtelen volt bármire koncentrálni, hiszen éppen most dől romba az egész jövője.

Elküldte Alice-t, majd elővette a naplóját és kinyitotta az utolsó bejegyzésnél, amikor még annyira nagy reményeket fűzött a házi összejövetelhez. Nem tudta, mit írjon most, hiszen ő maga sem tud kiigazodni gondolatait és érzéseit illetően. Most már elég az önsajnálathból, korholta magát. A történelem folyamán a nőket nemkívánatos házasságokba kényszerítették, és legtöbbjük a túlélte.

És én is túlélem majd...

Remélem.

Mivel rossz hangulata továbbra sem enyhült, megörült, amikor egy óra múlva kocsizörgést hallott a felhajtó felől. Kinézett az ablakon, és reményei beigazolódtak, hogy – kétségbeesett levelére válaszul – Fanny Irwin mégiscsak eljött.

Nagy kő esett le a szívről, miközben elé sietett, hogy beengedje.

Mint az várható volt, a kurtizán inkognitóban érkezett, egy egyszerű, csukott kocsiban, kapucnis köpenyben, hogy ne ismerjék fel. Fanny szolid, sötét, magas nyakú ruhát viselt, hollófekete haját szoros kontyba tűzte, mégsem tudta leplezni, mennyire egzotikus szépség. Tess elvette tőle vizes esőkabátját, átadta a szobalánynak, akitől frissítőket kért. Majd felsezette Fannyt a hálósobájával szomszédos szalonba.

– Amint megkaptam a leveled, azonnal idejöttem – lépett a kandallóhoz a kurtizán, hogy felmelegítse átfagyott kezeit. – Természetesen mindent megteszek, amit csak tudok, hogy segítsek neked, Tess. Olyan sokat tettél értem és a barátaimért, hogy soha nem tudom visszafizetni.

Tess tudta, hogy a kurtizán híres és drága, de Fanny éles esze és rendkívül kifinomult női ösztönei – tökéletes alakja és kinézete mellett – jogosan emelték őt szakmája legjobbjai közé viszonylag fiatalon, huszonnégy éves korában.

Mostanra azonban megpróbált felhagyni a félvilági élettel. Az első rémregénye nemrég jelent meg névtelenül, és elkezdte írni a

53 • Nicole Jorda

másodikat, azt remélve, hogy írónőként karriert futhat be, és szerelmi házasságot köthet, a Loring lányokhoz hasonlóan. Tess tulajdonképpen támogatta Fannyt mostani regényének megírásában, mivel bemutatta a lányt Patrick Hennessynek, aki körbevitte őket a Drury Lane Színházban, és érdekes legendákat mesélt a rég meghalt színészek szellemeiről.

Miután leültek az asztalhoz, a felszolgált tea és sütemény mellett Fanny azonnal a lényegre tért.

– A hallottak alapján, Rotham valószínűleg kemény dió lesz majd férjként.

– Nem kétlem – mormolta Tess. – Ezért is hívtalak el, hogy tanácsért forduljak hozzád.

Tudta, hogy Fanny rengeteget segített a Loring nővéreknek, amikor leendő férjeikkel megismerkedtek. Tess unokatestvérének, Dantonnak a felesége, Lady Eleanor, szintén profitált a kurtizán tapasztalataiból. És pár hete Madeline Ellis, Arabella szomszédjának, Haviland grófjának újdonsült felesége is Fannyhoz fordult tanácsért.

– Talán kezdjük azzal – javasolta Fanny –, amit már tudunk a hercegről. Már igen fiatalon belevetette magát az élvezetekbe.

– Meglehetősen.

Tess leginkább a társasági pletykákból értesült leendő férje viselt dolgairól, és természetesen Richardtól, aki sokat panaszkodott diktatórikus természetű unokabátyjára. A lány rövid ismertetést tartott Fannynak Rotham múltjáról.

Ian Sutherland anyja a szülést követően meghalt, így a kisgyermek az apjára maradt, aki egy senkiházi alak, és nem melleleg, élvhajász kéjenc volt. Ian nőtt, mint a gomba, és miután felcseperedett, makacsul fittyet hányt az összes arisztokratikus illemszabályra. De mivel egy hercegi cím örököse volt, viselkedése semmiféle komoly következményekkel nem járt. Tess tulajdonképpen irigyelte őt a szabadságáért, még akkor is, ha nem mindig volt ínyére a férfi lázadása.

Miután megörökölte a grófi címet, továbbra is rendszeresen megbotránkoztatta a társaságot, hivatásos kártyások közé járt a legrosszabb hírű játéklarangokba. Hátborzongatóan sikeresnek

bizonyult a kártyaasztalnál – egyesek szerint ördögi szerencséje volt –, és mesés összegeket nyert. Majd ügyes befektetésekkel és könyörtelen üzleti húzásokkal a nyereségeiből óriási vagyont halmozott fel.

– Magam is szemtanúja voltam, mit művelt a játékasztaloknál – szólalt meg Fanny Tess elbeszélése után. – Mesteri szeretőként is nagy hírnévre tett szert, azonban azt tartják róla, az érzelmek terén hideg és távolságtartó. Nem lesz könnyű meghódítanod a szívét, Tess.

– Nem vágyom a szívére, hidd el – fogadkozott a lány. – Csak azt akarom tudni, hogyan védhetem meg magam vele szemben.

– Pontosan mit értesz ezen? A nászéjszaka miatt valószínűleg nem kell aggódnod. Lefogadom, hogy különlegesen élvezetesnek fogod találni a hitvesi ágy örömeit.

Tess hatalmasat kortyolt a teájából, bátorításként.

– Az igazat megvallva, éppen ettől félek. Nem akarom, hogy Rothamnek ekkora hatalma legyen felettem.

Röviden elmesélte, hogyan esett érzékei áldozatául ma, amikor a herceg csupán megcsókolta. Még mindig meg volt ijedve attól a hatalmas szenvedélytől, amit a férfi kiváltott belőle. Félt odaadni a testét Rothamnek, még a házasság szent kötelékében is, mivel az intim együttlét minden bizonnyal még kiszolgáltatottabbá teszi őt a férfinak.

– A szexuális vonzalom normális és természetes – biztosította őt Fanny. – Különösen egy olyan férfival, mint Rotham. Tehát ne próbálj küzdeni a reakcióid ellen, inkább csak kontrolláld őket.

– Alig várom, hogy megtudjam, hogyan.

– Örülj, hogy Rotham mesteri szerető – mosolygott Fanny –, mivel megkönnyíti számodra a házasság elhálását. Testi közelsége tehát nem lesz meglepő számodra, én pedig pontosan el tudom mondani, mit várhatsz a szüzességed elvesztésekor, és hogyan mérsékelheted a férfi érzékiségének hatását. Biztos, ami biztos.

– Köszönöm, Fanny – hálálkodott Tess.

A kurtizán alaposan szemügyre vette a lányt.

– Egy kicsit sem vagy izgatott, hogy végre megismered majd a szenvedély titkait? A helyedben az lennék.

55 • Nicole Jorda

A lány habozott, a teáscsészéjébe bámult. Richard házassági ajánlatát boldogan elfogadta, pedig ha őszintén belegondolt, soha nem érzett iránta olyan romantikus rajongást, amelyenről álmodott. Emiatt volt is egy kis büntudata.

Most is büntudat gyötörte, mivel akaratlanul is kellemes bizsergést érzett a gondolatra, hogy Rotham szeretője lesz.

– Azt hiszem, egy kicsit. De gyűlölöm a gondolatot, hogy kiszolgáltatott vagyok Rothamnek. Határozatlan ideig Bellacourtban kell maradnunk. Lady Wingate úgy véli, távol kell tartanunk magunkat Londontól, amíg elül a botrány. Tulajdonképpen azt javasolta, fontoljuk meg, hogy nászútra utazzunk egy időre. Én viszont nem szándékozom ilyen sokáig kettesben maradni Rothammal.

Hirtelen eszébe jutott valami. Fannyra nézett.

– Bárcsak elkísérnél Bellacourtba az esküvői szertartás után! Nagy szükségem lenne a támogatásodra és a védelmedre. Megkérhetném Dorothyt is, de ő annyira szelíd és gyámoltalan, hogy Rotham megenné őt reggelire.

Fanny megrázta a fejét Tess meggondolatlan javaslatára.

– Megértem, hogy izgulsz, de a patrónusaid nem néznék jó szemmel, ha egy ilyen kétes hírű vendéget fogadnál a házában, mint én. Az egy dolog, hogy titokban meglátogatlak itt, ahol megbízhatok a szolgálóid diszkréciójában, de egészen más, ha tapintatlanul rátok erőszakolom a társaságotam rögtön az esküvőtök után. A saját érdekedben legjobb, ha hagyod, hogy elcsituljanak a sietve megkötött házasságod keltette hullámok.

Tess sóhajtott. Belátta, Fannynak igaza van. Ha meghív egy hírhedt kurtizánt házassága első napjaiban a rezidenciájukba, nem kerülheti el a botrányt, márpedig a Rothammal kötendő frigy elsődleges célja éppen ez. Ha már megállapodott, mint Rotham hercegnője, jóval többre juthat.

– Gyanítom, az idegességem egyik oka, hogy annyira kevés tapasztalattal rendelkezem – mondta. – Azon kívül, hogy Richarddal csókolóztam, nem jutottam tovább.

– Még én sem csókolóztam igazán Basillel – vallotta be Fanny. – Hacsak azt nem számítom, amikor megmentett az elrablómtól, de akkor a pillanatnyi megkönnyebbülés vezérelte.

Tess szemöldöke magasba szökött a csodálkozástól.

– Igazán? Még soha nem csókoltad meg?

A kurtizán ajka fanyar mosolyra húzódott.

– Tudom, ez rendkívül ironikus, tekintettel a foglalkozásomra. És rendkívül elkeserítő is. Azt reméltem, mostanra már eljegyezzük egymást Basillel, de lehet, hogy soha nem fogja megkérni a kezemet. Tudod, a büszkesége. Elég baj az, hogy az évek során más férfiaknak adtam a testem, de, még ha Basil meg is tudná bocsátani rossz hírű múltamat, azt már aligha viselné el, hogy a vagyonom több mint az övé.

Fanny vonzalmának tárgya gyermekkori, hampshire-i szomszédja, Basil Eddowes volt. Basil már kamaszként titokban szerelmes volt Fannyba, mielőtt a lány Londonba távozott szerencsét próbálni, a fiú legnagyobb csalódására. Tess most nyáron találkozott vele Fanny londoni panziójában. Akkor Fanny és Basil állandóan vitakoztak és civakodtak. Aztán egy kegyetlen gengszter elrabolta Fannyt, s ezzel fellobbantotta Basil féltékenységét, és arra sarkallta, hogy utalást tegyen gyengéd érzelmeire. A férfi, aki képzettsége szerint ügyvédbojtár volt, jelenleg egy nemesember titkáraként dolgozott, de nem keresett eleget ahhoz, hogy támogathassa Fannyt megszokott életvitelében. A kurtizán attól félt, hogy ez a helyzet annyira zavarja Basilt, hogy méltatlannak tartja magát a kezére.

– A Basillel való viszonyom olyan, mint a tiéd volt Richarddal – mosolyodott el Fanny. – Barátságnak indult, nem szenvedélynek, és nem tudom, lesz-e belőle valaha is mélyebb érzélem. Hogy őszinte legyek, szinte félek kimutatni fizikai vonzalmamat Basil iránt. Mi van, ha nem örül a csókjaimnak, vagy ami még rosszabb, nem akar velem szeretkezni?

– El sem tudom képzelni, hogy így lenne – mondta Tess őszintén.

Ivott még egy korty teát, és gondterhelten ráncolta a homlokát. Fanny szerelmi problémáit hallgatva arra gondolt, hogy gazdag

57 • Nicole Jorda

hercegnőként lenne módja rá, hogy a jótékonykodás mellett segítse a barátnőjét is.

Ekkor jutott eszébe, amit megtudott leendő férje kastélyáról.

– Mr. Hennessy ma egy érdekes pletykát mesélt nekem. Feltehetőleg kísértetek lakják Rotham cornwalli kastélyát.

– Kísértetek? – húzta ki magát Fanny, és arcán érdeklődés csillant.

– Legalábbis Hennessy szerint. Ha így van, ideális hely lehet számodra az új rémregényed megírásához, hiszen a történeted egy kísértetjárta kastélyban játszódik. Ha most nem is jössz velem Bellacourtha, talán el tudom intézni, hogy ellátogass a Falwell-kastélyba. Cornwall nagyon messze van, legalább kétnapi kocsikázásra, így nem valószínű, hogy bárki is megzavarna ott-tartózkodásod alatt.

Fanny arcáról lehervadt a lelkesedés.

– Izgalmasan hangzik, de most nem akarok elutazni Londonból. Basil esetleg elfelejt a távollétemben. Még ha itt maradok, akkor sem biztos, hogy rá tudom venni, kérje meg a kezem.

A kurtizán hirtelen legyintett.

– Most már elég belőlem és a romantikus problémáimból, Tess. Azért jöttem, hogy a házasságodról beszéljünk. Mondd el pontosan, mi történt azon a délutánon, amikor megcsókolt.

Tess hálásan fogadta Fanny zavarba ejtően intim tanácsait a testi kapcsolatra vonatkozóan, és hogy milyen módon védekezhet Rotham érzéki hatalma ellen.

Beszélgetésük zárásaképpen a kurtizán ott maradt vacsorára. Mire eltávozott, Dorothy már nyugovóra tért. Tess is követte társalkodónője példáját, de ébren feküdt, hatalmas félelemmel a szívében.

Nem akart rideg érdekházasságot. Igazi szerelemre vágyott. Azt akarta, számítson a férjének.

Rotham még csak nem is hisz a szerelemben – ahogyan ma délután cinikusan kinyilvánította. És az is biztos, hogy egyáltalán nem érez semmit irántam, csupán kötelességének tartja, hogy megvédelmezzen London veszélyeitől, tépelődött Tess.

Aztán az jutott eszébe, hogy Rotham valószínűleg megadja neki a szenvedélyt, amire vágyik.

Eddig ez még ismeretlen maradt számára, csak egy édes, gyengéd szerelemben volt része. Erre emlékezett, és vágyakozva lehunyta a szemét.

Titokban bánta, hogy soha nem tapasztalta meg a testi együttlétet Richarddal. A férfi szerette volna, ha egymáséi lesznek, mielőtt visszatért a háborúba, ő viszont a házasságra tartogatta szüzességét. Annyira adott a látszatra, olyan eltökélten igyekezett illedelmesen viselkedni, hogy kihagyta az asszonnyá válás legfontosabb mozzanatát – hogy odaadja magát a férfinak, akit szeret. Most pedig már valószínűleg soha nem ismerheti meg ezt az örömet.

Hasra fordult, és ököllel püfölni kezdte a párnáját.

Richard elvesztésekor megtanulta, mennyire jelentéktelenek a társasági szabályok az élet-halál kérdésekhez képest, így különösen bosszantotta, hogy most ismét a társasági követelményeknek kell megfelelnie az illendőség kedvéért – és ami még rosszabb, feleségül kell mennie egy nemesemberhez, aki romlott életviteléről ismert.

• • •

Egész éjszaka álmatlanul hánykolódott. Másnap reggel azonban nem maradt ideje sanyarú sorsán rágódni, mivel barátnői eljöttek, hogy segítsenek felkészíteni őt az esküvőre. Rotham és Lady Wingate leveleiből értesült, hogy a szertartást két órakor tartják Danvers Hallban. Így még mielőtt felfoghatta volna, mi történik vele, máris ott találta magát Arabella szalonjában, egyszerű, de elegáns, rózsaszín selyemruhájában, hogy elmondja a szent eskü szövegét a szeretetről, tisztességről és engedelmességről.

Amikor meglátta Rotham méltóságteljes alakját a terem távolabbi végében, vonakodva ismerte el, hogy szíve hevesen dobolni kezd. A kék frakk kiemelte széles vállait és megtévesztően karcsú termetét, amelyről a lány tudta, hogy csupa izom. Ördögi eleganciájával minden ízében arisztokrata volt, ezt le sem tagadhatta volna. A hatalom megfélemlítő aurája vette körül, ez tette őt igazán egyedivé.

59 • Nicole Jorda

Könnyedén, kecses léptekkel ment oda a lányhoz. Tess agyában azonban önkéntelenül is az a kép jelent meg, amikor utoljára látta Richardot, skarlátszín uniformisában, aznap, amikor visszament az ezredével, hogy harcoljon Napóleon újraéledt serege ellen. Ezt a pillanatot hasonlította össze az esküvővel, amire olyan régen várt.

Így aztán, amikor Rotham egy udvarias „Miss Blanchard” megszólítással üdvözölte, csak lehajtotta a fejét és válaszul ennyit mormolt: „kegyelmes úr”. Mintha idegenek lettek volna.

A vendéglista rövid volt, de Tess legkedvesebb barátai szerepeltek rajta: keresztanyja, Lady Wingate; a három Loring nővér a férjeikkel; az unokatestvére Damon és bájos felesége, Eleanor; Dorothy Croft; Jane Caruthers, a vénkisasszony, aki a Freemantle Akadémia napi ügyeit intézi, valamint az Akadémia eredeti patrónusa, Winifred, azaz Lady Freemantle.

Ekkora már szélesebben kavartak fejében a gondolatok és az érzések. Hány esküvőn vett részt ebben az évben? Látta a barátnőit, a szomszédait és az unokatestvérét, ahogy egybekeltek szívük választottjával.

Ugyanez a lelkész eskette Arabellát és Lilyt is. Már nagy gyakorlatra tett szert, gondolta Tess tiszteletlenül, amikor a halk, monoton hang megszólalt. A liturgia során mindvégig úgy érezte, csak a képzelete játszik vele. Nemsokára azonban véget ért a szertartás, és Rotham futólag megcsókolta, esküjük megpecsételéseként. A férfi ajka hűvös volt, mégis hasonlóan szálnalmas forróságot keltett a lányban, mint előző nap. Ugyanezt érezte, amikor Ian megérintette a hátát, hogy egy kisebb asztalhoz terelje, és aláírják a frigyüket hivatalossá tévő házassági anyakönyvet. Tess egy pillanatra habozott, majd nagy levegőt vett, mielőtt a tollat a papírra nyomta. Aztán felnézett, és tekintete találkozott újdonsült férjével. Mostantól jóban-rosszban – valószínűleg inkább rosszban – házásoknak számítanak Rotham hercegével.

A hercegben is vegyes érzelmek dúltak: rezignáltság, győzelem és sajnálat.

Rezignáltság, mivel gyűlölte, hogy most az egyszer nem ő irányította a sorsát.

Az ördögi herceg • 60

Győzelem, mivel most már törvényesen birtokolja az egyetlen nőt világon, akiről azt hitte, soha nem lehet az övé.

És sajnálat, mert ismét ömiatta tűnt el a vidámság Tess tekintetéből.

Ian ránézett a gyönyörű, remegő nőre, akit az imént vett feleségül. Nyomát se látta jól ismert, elbájoló mosolyának. Arcán csupán szomorúság tükröződött... és talán zaklatottság.

A legkevesbé sem akarta, hogy Tess féljen tőle.

– Próbálj derűsebben nézni, kedvesem – ajánlotta szárazon. – Egy pillanatig tégy úgy, mintha nem a végzeted felé tartanál.

Tess háta azonnal megfeszült, majd szemmel láthatóan erősen igyekezett ellazulni.

– Az itt jelenlévők mindannyian ismerik a körülményeket. Elítélnének a képmutatásunkért, ha bármelyikünk is örömet színlene.

Végighordozta tekintetét a vendégeken. Mindannyian aggódva figyelték Iant, a legfiatalabb Loring lány szemében emellett ellenségességet is felfedezett.

Rámosolygott Lilyre, majd újra Ianhez fordult.

– Azt hiszem, Lily pillanatnyilag fegyvertelen, de nemrégiben megtanult vívni, és kétségkívül használná is a törét a védelmem érdekében.

Ian szája mosolyra húzódott.

– Ezt vegyem fenyegetésnek?

– Mondhatod úgy is – csendült ki Tess hangjából egy csipetnyi pajkosság. Aztán nagyot sóhajtott. – Igazad van, fenn kell tartanunk a látszatot. Ha bármilyen apró szellemességet, vagy mulatságos dolgot ki tudnál eszelni, könnyebben tudnám kezelni a helyzetet.

– Úgy érted, hiányzik belőlem a szellemesség? – fintorodott el a férfi. – Vérig sértettél.

A lány kiprészelt egy halvány nevetést, amelyre a fél vendégsereg felfigyelt. Végre megcsillant egy kis humor sötét szemében, könnyebbült meg Ian.

– Hová megyünk innen? – kérdezte Tess. – Bellacourtba?

– Igen. Bizonyára senkinek sem lesz ellenvetése, ha ifjú feleségemet családi birtokomra viszem, ahol kettesben lehetünk.

61 • Nicole Jorda

Bármikor meghívhatod a barátaidat – tulajdonképpen, minél előbb, annál jobb –, hogy meggyőződhesselek róla, nem verlek, nem éhezhetlek, és nem tartalak rabláncon a földalatti börtönömben.

Tess szeme érdeklődve villant.

– Börtönöd is van?

– Bellacourtban nincsen. Csak amolyan szófordulatként mondtam.

– És a cornwalli kastélyodban?

A férfi szemöldöke felemelkedett.

– Falwellben? Ott valóban van egy nagy várbörtön. Miért kérdezed?

– Egy földalatti börtön igen jó szolgálatot tenne egy barátnőmnek.

– Ez a barátnőd láncra fűzi a rabokat?

Ezúttal jóval eredetibbre sikerült Tess nevetése.

– Csak átvitt értelemben. Rémgényeket ír, és most éppen a legújabb történetén agyal. Szeretne belevinni egy ijesztő jelenetet – na, nem túl hajmeresztőt, csak kellően izgalmasat ahhoz, hogy borzongjanak az olvasói. És egy várbörtön ideális hely az ihlethez, különösen, ha kísértetek is járnak benne. Mesélj még róla, Rotham!

– Boldogan teljesítem a kérésedet valamikor, drágám – felelte a férfi –, most azonban csatlakoznunk kell a vendégeinkhez, mielőtt úgy döntenek, meg kell, hogy mentsenek téged. Úgy látom, Lady Wingate tósztot kíván mondani az esküvőnk alkalmából.

Az újdonsült feleségem. A feleségem. A szavak furcsán hangzottak Ian fülének. Ennél csak azt találta furcsábbnak, mennyire türelmetlenül várja, hogy egyedül maradjon Tess-szel. Kétségtelen, a vendégek hűvös fogadtatása is hozzájárult, hogy mielőbb szeretett volna távozni Danvers Hallból. Mivel meglehetősen kevesen voltak, mindegyik úriembert ismerte, némelyiküket egészen jól. Arra azonban nem számított, hogy egyenként odajárulnak hozzá.

Az első, aki félrevonta lant, Tess unokatestvére, Damon Stafford, Wrexham vikomtja volt, és csak ennyit mondott halkan:

– Figyelmeztetlek, Rotham. Ha bármivel is megbántod az unokatestvéremet, nekem kell felelned.

Az ördögi herceg • 62

– Biztosítalak, nincs szándékomban bántani őt – próbált udvarias hangon válaszolni Ian.

– Teszek róla, hogy ne is legyen.

Alighogy Wrexham elment, Heath Griffin, Claybourne márkija lépett a helyére.

– Tudnod kell, hogy újdonsült feleségednek rengeteg barátja van, Rotham.

Ian sejtette, Lady Claybourne bízta fel a férjét, hogy tudomására hozza, ő és nővérei aggódnak Tessért. A következő figyelmeztetés viszont Marcus Pierce-től, Danvers grófjától érkezett. Ian már előre feltartotta a kezét.

– Ne is mondd! Meg akarsz fenyegetni, hogy testi fenytést alkalmazol, ha a feleségemnek egy haja szála is meggörbül.

– Nem fenyegetlek, hanem megígérem – válaszolt könnyedén Danvers.

Még mulatságosnak is tartotta volna a helyzetet, ha nem tudta volna, hogy a nemesemberek halálosan komolyan gondolják. Ennek ellenére tisztelte őket és örült, hogy Tessnek ilyen sok barátja van, akik a jóllétével törődnek, még akkor is, ha emiatt ő a szenvedő alany.

Utoljára a magas, szőke Drew Moncrief, Arden hercege lépett oda hozzá. Kényszeredett mosolya szinte tükörképe volt Ianénak.

– Gondolom, tudod, mit akarok mondani, Rotham.

– Sejttem. A hercegnőd aggódik az én hercegnőmért, és megbízott téged, gondoskodj róla, hogy ne bánthassam őt.

– A kisujjamat sem kell mozdítanom a védelmében – tette hozzá Arden. – A Loring nővérek testvérükként szeretik Tesst. Te pedig nem akarod ellenségeddé tenni őket, ugye?

– Persze hogy nem. Úgy érzem, megkaptam a kellő figyelmeztetést, Arden.

Ezután Lady Wingate következett, aki Tess iránti félelmeinek adott hangot.

– Csak most gondoltam bele, hogy túlságosan sarkosan fogalmaztam – kezdte mondandóját. – Ha bosszút akarna állni, amiért kényszerítettem, hogy feleségül vegye Tesst, kérem, ne őt hibáztassa. Én tehetek róla, Rotham...

63 • Nicole Jorda

Iannek nehezére esett türelmesen végighallgatni őt, és megállni, hogy nem emeli az égnek a szemét, amikor azzal vádolta meg, hogy bosszúszomjas gondolatokat forgat a fejében. Megígérte, hogy figyelmesen és tisztelettel bánik majd a feleségével.

Úgy tűnt, Lady Wingate-et nem sikerült teljesen meggyőznie, de végül a hölgy otthagyta őt és Tesshez csatlakozott, akit a barátnői vettek körül.

Ian egy darabig figyelte újdonsült feleségét, majd a kandallópárkányon lévő órára pillantott, és azon törte a fejét, hogyan szabadulhatna meg leggyorsabban Tess barátainak sanda tekintete elől, hogy végre magáévá tehesse a lányt.

Be kell vallanom, Rotham néha ámulatba ejt,
és megcáfolja az évek során róla alkotott
véleményemet.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

ire az új házasságok elindultak Danvers Hallból Richmondba, elállt a szitáló, dermesztő eső, viszont homály borult a tájra. Zárt hintója viszonylagos melegében Ian újdonsült feleségét figyelte. Tess alig szólalt meg, mióta kettesben maradtak, és kerülte a tekintetét. Mélabúsan felsóhajtott, miközben az ablakon át a sötétedő tájat bámulta – a gondolatai messze jártak.

Akkor sem mozdult, amikor a hintó Bellacourtba ért.

– Könyörgöm, bocsáss meg, hogy megzavarom komor merengésed – szólította meg Ian –, de megérkeztünk.

Tessben lassan tudatosodott, hol vannak, s ekkor teljes figyelmét férjének szentelte.

– Hogyan? Milyen komor merengésről beszélsz?

– Még mindig a házasságunkon rágódsz, nemde?

– Az igazat megvallva, egészen másról elmélkedtem.

Összeszedte magát, majd elfogadta Ian kezét, aki lesegítette őt a kocsiról.

Egy hosszú pillanatig habozott, amikor meglátta a pompás, finom aranykőből épült rezidenciát. Kecesség és elegancia jellemezte Bellacourtot. Négy szárnya volt, mindegyik négyszintes, és egy

65 • Nicole Jorda

hatalmas belső udvart fogtak közre. Korábban már kétszer is járt itt Richarddal, de csak egy töredékét látta a rengeteg szobának, és csak néhányat a birtokon lévő, számos távolabbi épületből.

Ian jól emlékezett rá, milyen volt Bellacourtban élni gyermekként. Otthonának rideg, szertartásos rendjét dadák, nevelőnők és házitanítók sora tette még nehezebben elviselhetővé, de leginkább a züllött apja jelenléte, aki mindennél jobban kedvelte a London által nyújtott bűnös örömeket.

– Utasítottam a főlakájomat, hogy készítsen helyet a szolgálóidnak – mondta, miközben felvezette Tess-t a széles lépcsősoron. – A komornád és a kocsisod, meg az inasaid szállást kapnak ma éjszakára. Holnap pedig megbeszélhetjük, milyen személyzetre van még szükséged, akik itt lagnának veled.

A lány zavartan nézett rá.

– Csak nem lepődtél meg? Nem vagyok annyira kegyetlen szörnyeteg, hogy eltiltsam tőled a saját szolgálóidat.

– Nem is hittem, hogy kegyetlen szörnyeteg vagy – riposztzott Tess.

Ian elfojtotta mosolyát. Örült, hogy a lány végre mutat valamit korábbi, derűs természetéből.

– Még ma este bemutatlak a főlakájomnak és a házvezetőnőmnek, de ha kívánod, a személyzet többi tagjának bemutatása és a ház bejárása holnapra maradhat. Bizonyára nagyon elfárasztottak az utóbbi két nap zűrés eseményei.

Tess szinte gyanakodva, összevont szemöldökkel fürkészte Iant.

– Köszönöm – felelte ismét közömbösen. – Valóban várnék vele holnapig.

A bejárat ajtóhoz értek, melynek nyílásában megjelent egy hercegi libériába öltözött, ezüsthajú, méltóságteljes férfi és egy idősödő asszony.

Ian, ígérete szerint, bemutatta feleségét Mr. Gaskellnek és Mrs. Youngnak.

– Mrs. Young majd felkísér a lakosztályodba, hogy átöltözhess a vacsorához.

– Ugye saját szobáim lesznek? – érdeklődött halkán Tess.

– Magától értetődik – húzódott cinikus mosolyra Ian ajka. – Tudtam, hogy ragaszkodni fogsz hozzá.

Lehajolt és megcsókolta Tess ujjait, aki ettől összerезzent.

– Mosolyogj a nézőközönségnek, drágám – súgta a fülébe, majd hangosan így szólt: – Könnyörgöm, gyere be hozzám a szalonba vacsora előtt, szerelmem. Számolni fogom a percekét.

Belépett ragyogóan berendezett lakosztályába, és örömmel nyugtázta, hogy komornája, Alice már várja. Kissé könnyebbnek érezte a lelkét, hogy egy ismerős arcot látott, bár furcsa volt számára, hogy a lány „kegyelmes asszonyom”-nak szólítja.

Most már azonban Rotham hercegnője volt, így hozzá kell szoknia a magas rangú hölgyeknek kijáró tiszteletadásokhoz.

Nem hitte, hogy férje is hasonló tisztelettel szólítaná meg őt. Nemcsak ellenséges viszonyban álltak egymással, de a férfi minden szempontból felsőbbrendűnek számított a házasságukban... jogilag, anyagilag, fizikailag.

Tisztában volt vele, hogy nincs értelme bosszankodni gyenge pozíciói miatt, de Fanny azt tanácsolta, már az első perctől fogva legyen határozott, s állítson fel korlátokat. Ezért összeszedte magát a mai estére, és felkészült, hogy offenzívát indítson.

Amint lefelé indult a lépcsőn, Gaskell, Bellacourt főlakája ment elé, majd átvezette őt a nagy keleti szárnyba, a szalonba.

A gazdag berendezés és a falakat díszítő műalkotások ismét elkápráztatták. Alig tudta elhinni, hogy egy ilyen pazar kastély úrnője lett. Amikor azonban megpillantotta a kandallónál álló úriembert, szeme elkerekedett.

Rotham most másik kabátot viselt – burgundi vörös színűt –, fehér szatén térdnadrággal. Tekintete végigsiklott a nő rózsaszín selyemruháján, melyet az esküvőjükön is viselt, majd kedvesen üdvözölte őt. Amikor Tess nem felelt, a férfi elküldte főlakáját, és egy kisebb asztalhoz lépett, amin egy kancsó vörösbor állt.

Tess figyelte, amint megtölt két poharat. Haja meglehetősen hosszú volt, és a homokszín tincsek magas gallérja szélénél

67 • Nicole Jorda

felgöndörödtek. Ez kissé enyhítette cizellált arcvonásainak, kiálló arccsontjának és magas homlokának arisztokratikus arroganciáját.

Amikor azonban megszólalt, hangja mintha vesztett volna szokásos gúnyos éléből.

– Próbálj meg együttműködni velem, hogy a szolgálók előtt úgy tegyünk, mintha szerelmi házasságra léptünk volna – nyújtotta át Ian az egyik pohár bort.

– Attól tartok, ehhez nem vagyok kellően ügyes színész – jegyezte meg Tess, terve szerint ragaszkodva a támadó hangnemhez.

– És szerintem erre nincs is szükség, ha magunk vagyunk.

– Meg vagy elégedve a szobáiddal? – váltott témát Ian.

– A körülményekhez képest a legmesszebbmenőkig – nézett körül a nagy, pompás szalonban. – Előre sajnáltam azt a szegény nőt, aki hajlandó lesz feleségül menni hozzád, de úgy vélem, rengeteg hölgy van, aki kéjes örömmel lenne egy ilyen fantasztikus birtok úrnője, mint Bellacourt.

– Te viszont nem tartozol közéjük – kortyolt bele a borába Ian. – Te sem vagy az ideálisan hozzám illő feleség. Túlságosan tüsténkedő és önálló vagy az én ízlésemhez.

Tess szívén ütötte a férfi őszintesége. Bosszankodva ismerte el, hogy kissé megsértette őt női büszkeségében azzal, hogy nem őt kívánta feleségül venni.

– Kétségtelen, hogy jobban örültél volna egy gyámoltalanabb valakinek – vágott vissza. – Sajnálom, hogy csalódást okoztam.

Csípős válaszra számított, de Rotham nem szólt, csak a kisasztalra mutatott. Tess most vette csak észre a rajta lévő ezüsttálcát.

– Az a tiéd.

Kíváncsian az asztalhoz lépett, hogy megvizsgálja, mi van a tálcán: számos, hivatalosnak látszó dokumentum, és egy kicsi, kék, bársonydoboz.

– Nyisd ki a dobozt.

Kinyitotta, és egy csodálatos aranymedált talált benne, finom aranylánccal. Kiemelte az ékszer és közben kérdő pillantást vetett a férfira.

– A születésnap ajándékod – adta meg a választ Rotham. – Eszembe jutott, hogy a születésnap partid kútba esett, tehát most kell megkapnod az ajándékodat. Már tegnap magammal vittem Wingate Manorba, de nem volt rá lehetőségem, hogy átadjam.

– Tegnap születésnap ajándékot hoztál nekem? – nézett döbbenten Ianre. Akkor sem lepődhetett volna meg jobban, ha azt állítja, hogy lehozta neki a holdat az égről.

Elszakította pillantását a férfitől, és ismét a kék dobozra figyelt. A medál egyszerű, de hozzá illő születésnap emléktárgy volt: ajándék egy családi ismerőstől egy egyedülálló fiatal hölgynek. Hiszen tegnap még azok voltak, mielőtt Rotham beleavatkozott a lány félresikerült szerelmi tapasztalatszerzésébe, majd ráléptek az útra, amely végül – Ian ellenállhatatlan csókjai után – a házasságukhoz vezetett.

– A Rotham ékszerek is a tieid mostantól – tette hozzá –, azok ennél sokkal értékesebbek... habár, mivel egy részük hitbizomány, nem adhatod el őket. Londonban vannak egy bank páncéltárményében, és bármikor viselheted őket.

Tessnek elállt a szava, nem tudta, mit mondjon.

– Azokat a dokumentumokat pedig – folytatta Rotham – az ügyvédek készítették. Az egyik megerősíti, hogy megtarthatod saját vagyonedat és ingóságaidat, a másik a házassági megállapodásunk részleteit tartalmazza. A harmadik pedig az én nászajándékom a számodra – egy csekk az Elestett Katonák Családjai Alapítvány részére. Ahogy nemrégiben említetted a támogatóidnak, közeleg a tél és nagy szükség van a pénzre.

Döbbenet bámulta a kétezer fontról szóló csekket, majd némán férjére emelte tekintetét.

Felkészült rá, hogy dacosan és ellenségesen viselkedik ma este, de a férfi figyelmes ajándékai teljesen kifogták a szelet a vitorlájából. Önzetlen, barátságos közeledése vajon békülési szándékot jelez? Kísérlet a folytonos hadakozásuk mérséklésére és fegyverszünet a szócsatáikban?

– Kö-köszönöm – rebegte. – Álmomban sem gondoltam, hogy ennyire nagylelkű vagy.

69 • Nicole Jorda

A férfi szája megkeményedett.

– Ismerem a rólam alkotott véleményedet, édesem. Talán csak ez vitt rá arra, hogy bebizonyítsam: rosszul ítéltél meg.

Ha az volt a szándéka, hogy zavarba hozzon, hát sikerült neki, kortyolt nagyot a borából Tess. Biztosan túl gyorsan itta, mert hirtelen könnyű szédülést érzett. Megingott, és kezét a halántékához emelte. Rotham azonnal utánanyúlt és megfogta a könyökét. – Ülj le, drágám. Ettél ma valamit? – kérdezte, ahogy a legközelebbi székhez vezette.

– Nem sokat – vallotta be a lány.

– Üres gyomorra nem helyes bort inni. Mindjárt megyünk vacsorázni.

– Nem igazán vagyok éhes.

– Akkor is enned kell.

Az erőszakos hangsúlytól Tess megszokásból kihúzta magát. Megörült akaratlan reagálásának. Nem akart háborúságban élni Rothammal, de azt sem akarta, hogy még kiszolgáltatottabb legyen neki. Eddig ugyanis nem sikerült kellő távolságot tartania tőle.

– Ez parancs, kegyelmes úr? – kérdezte könnyed hangon.

– Pusztán javaslat. De emlékeztetnék, hogy nem egészen három órája szerelmet, tiszteletet és engedelmességet fogadtál nekem.

Végre, témánál vagyunk, vonta össze szemöldökét Tess.

– Nyilván nem várod el, hogy engedelmes legyek?

– Nem. Annál jobban ismerlek – mosolygott Ian. – Távolról sem várok engedelmességet. És tegnap azt is kijelentetted, hogy soha nem fogsz belém szeretni. Így tehát marad a tisztelet. – Mosolya lehervadt, de tekintete Tessre tapadt. – Elvárom tőled, hogy tiszteletben tartsd a házastársi eskünet, még akkor is, ha kényszer alatt tettük. Nem szeretném, ha felszarvaznál.

Tess már a feltételezéstől is dühbe gurult, hogy ő valaha is házasságtörést követne el, függetlenül attól, hogyan indult a közös életük.

– Eszemben sincs felszarvazni téged, kegyelmes úr. Habár számomra abszolút közömbös, hogy te betartod-e az esküdet vagy

sem. Sőt, elvárom, hogy a gyönyöröket a számtalan szeretőd karjaiban keresd.

Ian egy darabig fürkészte a nő arcát, mintha mérlegelné, őszintén beszélt-e. Majd visszatért cinikus humora.

- Számtalan szeretőm? Mit gondolsz, hány van?
- A pletykák szerint jó néhány.
- A pletykák túloznak.
- Nem tagadhatod, hogy szeretőket tartottál.
- Egyszerre sohasem volt egynél több. Most pedig egy sincs.

Tess vállat vont, bár közömbössége csak blöff volt. Őszintén remélte, hogy a férje nem szentségteleníti meg ilyen durván az esküjüket, és nem szennyezi be frigyüket. Vagy ha mégis, akkor diszkréten teszi.

– Úgy értettem – magyarázkodott –, hogy nincs kifogásom a kalandjaid ellen.

– Eddig nem vettem észre, hogy ennyire szabadelvűen gondolkodsz.

– Pedig így van. Azért, mert sok férjezett barátnőm van...

Habozott, vajon megemlíts-e Fanny Irwinnel való barátságát.

Ekkor jelent meg Gaskell, és közölte, hogy a vacsora tálalva van. Tess hagyta, hogy férje kísérje át Bellacourt két ebédlőterme közül a kisebbikbe. Az asztal még itt is hatalmas volt, rajta kristály- és porcelánteríték csillogott.

Úgy gondolta, az asztal két végéhez ülnek majd, és nagy lesz köztük a távolság, Rotham viszont a jobbán ültette le. Hozzá láttak az első fogáshoz, a leveshez, és a libériás inasok magukra hagyták őket. Újra Fannyra gondolt, nem csak azért, hogy elvonja a figyelmét saját házassága problémáiról, hanem, mert őszintén segíteni akart barátnőjének.

– Nincs szükséged véletlenül egy titkárra, Rotham? – kezdte. – Tudom, hogy nem foglalkozol politikával a Lordok Házában, de a nagyszabású üzleti vállalkozásaidban bizonyára számos feladat adódik, melyekhez segítségre van szükség.

– Pillanatnyilag két titkárom van. Miért kérdezed?

71 • Nicole Jorda

– Ismerek valakit, aki ideális lenne erre a posztra. A neve Basil Eddowes. Az utóbbi néhány évben ügyvédbojtárként dolgozott egy londoni irodában, de nemrégiben Lord Claybourne szerzett neki egy titkári állást egy idős nemesembernél. A fizetése azonban nem fedezi az igényeit, és reméltem, hogy segíthetünk rajta.

Rotham arckifejezése közömbös maradt.

– Miért mutatsz ekkora érdeklődést Eddowes iránt? Ő talán egy korábbi udvarló?

– Nem az én udvarlóm. Másvalakihez vonzódik. – Pár perc hallgatás után előrukkolt a fejében tegnap este megfogant tervvel. – Nem ismered véletlenül Fanny Irwint?

Előre tudta, hogy a kérdése mehökkentő lesz.

– A kurtizán Fanny Irwint?

– Igen. Fanny a Loring nővérek kedves gyerekkori barátnője, és az utóbbi években én is szoros barátságot kötöttem vele.

Rotham szemöldöke magasra szökkent.

– Meglepőnek tartom, hogy a félvilág egyik legfelkapottabb kurtizánját a barátnődnek nevezed.

– Végül is nem szokatlan... – pirult el a lány, aztán elmesélte, hogyan találkozott Fannyval négy éve, amikor a Loring lányok Hampshire-ből Chiswickbe költöztek, rosszindulatú nagybátyjuk házába, és hogyan került Fanny kalandvágyból Londonba, hogy kurtizánként jelentős karriert fusson be, és hogy a Loring nővérek nem voltak hajlandóak megszakítani a kapcsolatot kebelbarátnőjükkel, a nagyvilági társaság által nagyra tartott nemesemberekkel kötött házasságuk után sem.

Történetét félbe kellett szakítania, mert elvitték a levest és felszolgálták a halat. Az inasok távozása után, tovább mesélt Basil Eddowes és Fanny különös kapcsolatáról.

– Fanny már nem árulja bájait a társaságbeli úriembereknek, de bizonyára meg tudod érteni, miért habozik Mr. Eddowes megkérni a kezét.

– Azt hiszem, meg tudom – dörögte Rotham szárazon.

Tess elengedte a füle mellett a megjegyzést, és folytatta.

– Basil büszkesége jelenti a fő akadályt, nemcsak Fanny botrányos múltja miatt, de az anyagiak miatt is. Pedig Fanny teljesen felhagyott költekező életvitelével, nemrégiben eladta nagy, londoni rezidenciáját és átköltözött a jóval kisebb, St. John's Woodi házába. Basil viszont szeretné anyagilag is bizonyos mértékig támogatni a feleségét. Ha alkalmaznád őt, össze tudnának házasodni.

– Folytasd.

A biztatásra Tess belemelegedett a témába.

– Megbízhatnád például, hogy katalogizálja a könyvtáradat. Tudom, hogy Bellacourtnak igen gazdag könyvtára van. Vagy talán hasznos segítséged lehetne az üzleti ügyeidben. Tisztviselőként rengeteg jogi dokumentumot fogalmazott meg, de a tehetségével nem jól sáfárgodtak. Bár a mostani titkári állásában nagyobb a felelőssége, ennél még többre is képes lenne. A rejtjelezéshez és a könyveléshez is ért.

Amikor Rotham nem harapott rá azonnal a lehetőségre, Tess tovább ütötte a vasat:

– Ha nincs szükséged a szolgálataira, úgy gondolom, én alkalmazhatnám őt... természetesen jóval magasabb fizetéssel, hiszen egyre több tennivalóm akad a szervezésekkel és az adományokkal, meg más, jótékonyági rendezvényekkel. Viszont nem akarom megsérteni a büszkeségét. Jobb lenne, ha te tennél neki ajánlatot. Ha én kérném fel, azt gondolhatná, jótékonykodni akarok vele is, és elutasítana. Ha egyetértesz, azt mondhatnánk, hogy a hercegnői státuszom, számos új kötelezettségekkel jár, túlságosan elfoglalt leszek, hogy a korábbi feladataimat a megfelelő szinten ellássam.

A szürke szemek hosszasan fürkésztek Tesst.

– Úgy látom, meglehetősen sokat törted a fejed ezen a problémán.

– Csupán tegnap kezdtem kialakítani a tervem. Tévedtél, amikor a kocsiban rám szóltál: nem a házasságunkon rágódtam. Arról elmélkedtem, hogyan hozhatnám össze Fannyt és Basilt.

Ördögi fény villant fel Rotham szemében.

– Á, szóval elhatároztad, hogy felcsapsz házasságközvetítőnek?

– És ha igen?

– Tudod, hogy nem menthetsz meg mindenkit, édesem.

73 • Nicole Jorda

– Már megint előjött a cinizmusod, Rotham.

– És a te idealizmusod. Síkra szállsz az igaz szerelem mellett.

– Valóban. Eltökéltem, hogy segítek a barátaimon. Pusztán azért, mert nekem semmi esélyem a szerelemre és a boldogságra a házasságban, Fannynak nem muszáj ugyanebben a cipőben járnia.

Egy izom megrándult Rotham állkapcsán, de néma maradt.

– Fanny rendkívül jó volt hozzám – vált lágyabbá Tess hangja. – Sokkal tartozom neki, amiért támogatott életem legsötétebb időszakában, amikor anyám halála után nem sokkal Richardot is elvesztettem.

A férfi arckifejezése ismét közömbössé vált, így Tess nem hitte, hogy meg tudta győzni őt. Nagy levegőt vett, és új taktikához folyamodott.

– Úgy vélem, már azzal is javíthatnék Fanny renomóján, ha patronálnám őt. Mostanáig kénytelen voltam kerülni őt a nyilvánosság előtt. Időnként meglátogattam St. John's Wood-i otthonában, de mindig titokban. Jótékonyági tevékenységem miatt nem engedhettem meg, hogy egy kurtizán társaságában mutakozzam. Ez rendkívül zavart.

– El tudom képzelni.

– Nem kétlem, szórakoztat téged, hogy ezt kínosnak érzem – nézett rá gyanakodva Tess. – Te soha nem kényszerültél rá, hogy megvédd a renomédát. Mivel ilyened egyáltalán nincs is.

– Hála az égnek, nincsen.

Tess nem tudta, Ian ismét gúnyolódik-e vele.

– Figyelmeztetlek, Rotham, még ha nem is nézed jó szemmel, hogy összejárok Fannyval, nem fogom feladni ezt a barátságot pusztán azért, mert mostantól hercegnő vagyok.

– Nem szándékozom megszabni, kikkel barátkozz, édesem. Feltett szándékom, hogy összeboronáld Fannyt és udvarlóját?

– Igen, és akár az új pozíciómat is bevetem, hogy segítsek nekik. – Egy pillanatra elhallgatott, és eltöprengett sorsa akaratlan fordulatán. Hercegnőként több szabadságot is élvezhet, hogy a maga ura legyen, legalábbis, ha hinni lehet Rotham ígéretének.

Végül egy sóhaj szakadt ki belőle.

– Tartom magam az egyezségünkhöz. Igazad volt. Nincs értelme azon keseregni, ami megváltoztathatatlan.

– Ez már valami – mormolta Rotham. – Tehát, mit kívánsz tőlem?

– Engedd meg, hogy meghívjam Fannyt a Falwell-kastélyba. Megértem, ha ódzkodsz attól, hogy ismertebb otthonaidban lássuk vendégül, ehhez jogod van. Először arra gondoltam, meghívom Bellacourbba, hogy a társaságában lehessek, ő azonban nem tartotta jó ötletnek. Az viszont egészen más, ha megengeded, hogy eljöjjön a világtól távol lévő kastélyodba, Cornwallba. És ezzel jó szolgálatot tennék neki...

Miután behozták a sült fácánt és a szarvast, elmondta a férjének, hogy Fanny új hivatást választott: rémregényeket ír.

– És előnyére szolgál, ha a falwelli várbörtönről ír?

– Igen. A várbörtönök kiváló helyszínek a rémregényekhez, a kísértetjárta börtönök pedig, kétségtől duplán izgalmasak lesznek Fanny olvasói számára. Az a hír járja, hogy a Falwell-kastélyban kísértet lakik. A szolgálóid feltehetőleg valamelyik néhai ősöd szellemével találkoztak.

– Hol hallottad ezt?

– Hennessy mondta. Érdeklődik a szellemvilág iránt, és tanulmányozta a kísértetjárta helyeket szerte Angliában és Skóciában. Tulajdonképpen ez szolgált a színdarabja témájául is, amelyet Lady Wingate házi összejöveteleire írt. Van valami valóságalapja a falwelli szellemekről szóló híreszteléseknek?

– Az intézőm jelentette, hogy az utóbbi pár hónapban hallotta, hogy kísértetek járnak ott, de még nem volt időm alaposabban megvizsgálni a dolgot.

Tess úgy döntött, nem ez a megfelelő időpont arra, hogy megemlítse, Hennessy szeretne utánajárni a falwelli kísértetnek, Fanny ügye viszont teljesen más lapra tartozott.

– Nos, akár járnak kísértetek, akár nem, a kastélyod tökéletes környezetet biztosíthatna Fanny kreatív munkájához, és talán ihletet meríthet belőle.

Nem tudta pontosan kiolvasni Rotham szeméből, mire gondol – tekintete vidámságot, bosszúságot és csodálatot is tükrözött.

75 • Nicole Jorda

– Rendben, megkapod az engedélyem, hogy meghívd Fannyt.

– Ez még nem minden... én is vele akarok tartani Cornwallba.

Amikor Rotham szemöldöke ismét felemelkedett, a nő magyarázkodni kezdett.

– Tudod, hogy Lady Wingate azt javasolta, egy ideig ne jelenjünk meg Londonban, míg a botrány elcsitul. Nos, ha száműzetésbe kell vonulnom a társaság elől, hogy vezekeljek a purgatóriumban, inkább Cornwallban tenném, mint Richmondban. Hatalmas előnye lenne, ha odaköltöznék. Nem kellene elviselnem a pletykákat, melyek minden rezdülésemet kritizálnák, sem azt, hogy Lady Wingate panaszkodik, mennyire szomorú és csalódott a botrányos viselkedésem miatt.

– Ráhibáztál – helyeselt udvariasan Ian. – Szeretnéd, ha elkísérnélek?

– Ne fáradj ezzel – mondta gyorsan Tess. – Valószínűleg nem vágsz most Cornwallba, tehát boldogan megyek egyedül – illetve magammal viszem Fannyt és Basilt. Lehetőséget akarok adni nekik, hogy együtt legyenek és egymásba szeressenek.

– Úgy tűnik, remekül kitervelted.

– Nem teljesen, de dolgozom rajta.

– Ha nem alkalmazom a barátodat, Basilt, rossz véleménnyel leszel rólam?

Tess most először mosolyodott el, mióta elkezdte a történetét. – Nincs szükségem ürügyre, hogy rossz véleménnyel legyek rólad, Rotham.

– Azt hiszem, nincs. De meglehetősen szokatlan dolgot kérsz, tudod. Azt akarod, odáig süllyedjek, hogy Cupidót játsszam veled.

A lány még szélesebben mosolygott.

– Biztos vagyok benne, hogy nélküled is boldogulok, de szeretném, ha segítenél és alkalmaznád Basilt. Megteszed?

Nem válaszolt, de tekintete Tess szájára siklott.

– Azt mondtad, megbántad, hogy belekényszerítettél ebbe a házasságba, Rotham – erősködött Tess. – Ha kárpótolni akarsz, teljesítetted ezt az egyetlen, apró kérést. Megvannak az eszközeid, hogy hatalmas változást hozz a barátaim életébe, és kérek, járj közben az érdekükben.

Ian hátradőlt a székében, a borospohara pereme fölött fürkészte a nő arcát.

– Nem okozna gondot, hogy alkalmazzam a te Mr. Eddowesodat – szólalt meg végül –, azt viszont nehezen tudnánk titkolni, hogy mi ketten összejátszunk. De térjünk át egy egészen más témára: egyedül akarsz Cornwallba utazni. Minimum két napig tartó kocsikázás, még egy jó rugózású postakocsiban is, ha az utak jó állapotban vannak. Nem tehetlek ki ilyen veszélyes kalandnak.

Tess elfintorodott.

– Már megmondtam, nem kell miattam aggódnod.

– De igen. Most már a feleségem vagy.

A nő azonnal lehiggadt, s ez pozitív reakciót váltott ki Rothamből.

– Megfontolom az összes kérésedet – mondta, s ezzel meglepte Tesst –, ha megeszed a vacsorádat. – A tányérjára mutatott. – Csak turkáltál az ételben egész este, pedig a szakácsom kezét-lábát törte, hogy örömet szerezzen neked első bellacourti étkezésedkor.

– Rendben – szólt Tess, kissé optimistábban. – A világért se okoznék csalódást a szakácsodnak.

Felvette a kését és villáját, hozzálátott a fácánhoz, miközben megpróbált megfélekedezni arról, hogy ez a nászéjszakája, és a legrosszabb még hátravan.

Fanny szerint örülnöm kellene, hogy ennyire
 vonzó a férjem,
 és a híresztelések szerint rendkívül járatos a
 szeretkezés
 művészetében. A legtöbb nő ezt nem mondhatja
 el a férjéről,
 sőt talán a szeretőjéről sem. De sokkal boldogabb
 lennék,
 ha Rotham nem lenne olyan felkavaróan
 ellenállhatatlan.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

an nem mondta ki a gondolatait vacsora közben, csak figyelte, milyen mesterien alkalmazza rajta Tess a rábeszélő taktikáját. Újdonságként hatott rá, mennyire körmönfontan indokolta meg az érveit, hogy elérje célját. Korábbi szócsatáik során inkább az éles, elterelő riposztjaihoz szokott hozzá.

Nem tagadhatta azonban, mennyire vonzza őt Tess. Azt is észrevette, hogy a nő szeme felragyog, amikor a barátairól beszél. Élénksége, az ügyei iránti szenvedélye szinte ellenállhatatlanná tették. Ian akaratlanul is hajlott rá, hogy engedjen a kérésének.

Valójában egyáltalán nem lelkesedett az ötletért, hogy egy bizonytalan szerelem elősegítése céljából tegye meg a hosszú

távolságot Cornwallig, olyan emberek érdekében, akiket még csak nem is ismer. De nem akarta elrontani házassóként töltött első estéjükét azzal, hogy gondolkodás nélkül elutasítja Tess kérését.

Tulajdonképpen volt benne ráció. Valószínűleg jót tenne, ha egy időre kivonnák magukat a londoni társaságból – s ami még ennél is fontosabb, jóval intimebb környezetben lennének, így alaposabban megismerkedhetne arájával. Cornwallban kevesebb külső, zavaró hatás érné őket, miközben új alapokra próbálná helyezni Tess-szel való viszonyát.

Fanyarul elmosolyodott, ahogy elképzelte, hogy házasságuk tárgyalások végtelen sorozata lesz.

Azonban jóval kevésbé derült azon, amikor a desszert felszolgálása után az inas végleg távozott, Tess pedig még lassabban csipegetett az ételből, egyértelműen késleltetve a vacsora befejezését.

– Mit tervezel a következő jótékonysági akciódra? – kérdezte, abban reménykedve, hogy az emberbaráti törekvéseiről való beszélgetéssel sikerül elterelnie a lány gondolatait a közelgő nászéjszakáról.

Ám Tess átlátott a szitán.

– Ha el akartad vonni a figyelmemet, rosszul számítottál.

Egy kissé mégis sikerült ellazulnia, amikor Ian a bellacourti személyzetre és a ház úrnőjeként betöltendő szerepére fordította a szót, egészen addig, míg végül bejelentette, hogy ideje nyugovóra térniük.

– Muszáj? – kérdezte a nő feszülten.

– Új házasság vagyunk, el kell játszanunk a szerepünket. A szerelmesek nem húzzák az időt a vacsoraasztalnál.

Amikor Tess a borospoharát kezdte babrálni, Ian megelégtelte újdonsült felesége zaklatottságát.

– A látszat kedvéért ma közös hálósobában kell aludnunk, de még nem muszáj elhálnunk a házasságot. Ha ezzel megnyugtatlak, nem érvényesítem férji jogaimat, amíg nem állsz rá készen.

Tess az arcát fürkészte, egy pillanatig felcsillant benne a remény... majd megkönnyebbülten bólintott, mintha elhinné, hogy Ian hajlandó elhalasztani a testi egyesülést.

79 • Nicole Jorda

– Jobban szeretném, ha várnánk vele. – Bátorításként ivott még egy korty bort, majd határozottabb hangon hozzátette:

– Lehet, hogy sokáig tart, míg készen állok rá. És tudnod kell, hogy a házasság elhálása után nem akarom veled megosztani a hitvesi ágyat. Te mondtad, hogy mindketten élhetjük a saját életünket, és feltett szándékom, hogy betartatom veled az ígéretedet.

– Ha tényleg ezt akarod...

– Igen.

Ian a borospohara pereme fölött figyelte Tesst. Kijelentését kihívásnak is vehette. Tartózkodása egyrészt bosszantotta, másrészt sértette a hiúságát, és felkeltette benne az ősi férfiosztont, hogy bizonyítsa, mit ér szeretőként.

Racionális énje azonban vitába szállt természetes hajlamaival. Az nem volt kérdés, hogy Tesst akarja az ágyában – ma éjjel és minden éjjel –, de sokkal könnyebben tudna távolságot tartani tőle, ha szigorúan jogi szerződésként kezelné a házasságukat, pontosan, ahogy a nő kívánja.

Másrészt viszont talán azzal tudná a leggyorsabban oldani a lány félelmét, ha felajzaná őt. Biztos volt benne, hogy a hitvesi ággyal kapcsolatos fenntartásait is meg tudná változtatni, ha Tess megtapasztalná, milyen gyönyörben tudja részesíteni.

Belekortyolt a borába. Ironikus helyzet, hogy udvarolni kénytelen a saját feleségének. Eddig a kisujját sem kellett mozdítania, hogy megnyerjen magának egy nőt, akit megkívánt. Egyetlen nő sem utasította vissza; sőt, tulajdonképpen szinte rávetették magukat. És, tudomása szerint, egyikükben sem keltett szexuális félelmet.

Tess ebben is teljesen egyedi, emlékeztette magát. És úgy találta, a leghatékonyabban úgy védekezhet ellene, ha provokálja.

– Egy darabig türelmes leszek – mondta azon a lassú, vontatott hangon, amivel mindig sikerült felizgatnia Tesst. – Ám bízom benne, rájössz majd, hogy ez igen nagy gálánsság a részemről. Valamint szeretném leszögezni – tette hozzá, válaszul a nő borús tekintetére –, hogy kivételes élményt szalasztasz el, ha nem szeretkezzünk.

Tess felvetette az állát és dacosan állta Ian tekintetét.

Az ördögi herceg • 80

– Csodálom – szólalt meg végül –, hogy hosszú percek telnek el, mire újra eszembe juttatod, mennyire elviselhetetlenül arrogáns vagy.

– Még elcsavarod a fejem a kedves bókjaiddal – fojtott vissza egy mosolyt Ian.

– Hidd el, nem állt szándékomban tovább erősíteni az önteltségedet.

Ian nem válaszolt, csak felállt és Tess mögé lépett, hogy kihúzza a székét, közben lehajolt és a fülébe súgta:

– Mind ez idáig nem volt panasz a szeretkezési technikámra, édesem. Ám mivel beismerted, nem sokat tudsz a szenvedélyről, azt hiszem, elfogadható a naivitásod.

– Köszönöm, de továbbra is fenntartanám a naivitásom.

A kínos beszélgetéssel sikerült elterelnem a figyelmét, állapította meg Ian, miközben elindultak felfelé a lépcsőn. Valamiképp azonban a saját gondolatai is elterelődtek.

Tessnek megvolt az a nyugtalanító tulajdonsága, hogy ki tudta őt zökkenteni. Például a szeretőiről tett korábbi említésével. A feltételezés, miszerint ő lelkiismeret furdalás nélkül házasságtörést követne el, szíven ütötte. Nem tagadta, hogy korábban jó néhány szeretőt tartott – és hogy a kelletténél jóval több szerelmi afférja volt. Azonban férjes asszonnyal soha nem volt viszonya. Ezt a határt nem lépte át; nem szarvazott fel egyetlen, mit sem sejtő férjet sem, ellentétben élvhajász apjával, aki kifejezetten élvezte az ilyen helyzeteket.

És soha nem lenne ennyire elnéző a saját feleségét illetően. Nem engedné, hogy Tess másik férfinak adja a testét, főleg most nem, amikor már törvényesen az övé. Szent házasságban egyesültek, és feltett szándéka volt, hogy mindketten be kell, hogy tartsák esküjüket. Ahhoz azonban herculesi erő szükséges, hogy egy hálósobában aludjon Tess-szel, mégis megtartóztassa magát. De mindkettejük érdekében megpróbálja, fogadta meg. Egyelőre egy ujjal sem ér hozzá, ha belepusztul, akkor se.

Amikor végül felértek a hercegi lakosztályba, és Ian becsukta maguk mögött a hálósoba ajtaját, látta, hogy Tess újra roppant

81 • Nicole Jorda

ideges lett. A lakosztály igen tágas volt, a nő mégis túl kicsinek érezte ahhoz, hogy egyedül legyen benne lannel.

Tekintetét végigfuttatta a helyiségen. A bútorzat burgundi vörös- és aranszínű volt, a szoba egyik felét egy masszív, négy erős lábon álló, baldachinos ágy uralta. A takarók felhajtva, és valaki – feltehetőleg a komornája – kikészítette az ágyra úrnője hálóruháját és köntösét.

A kandallóban pattogó tűz ellenére, amely kellemesen bemelegítette a szobát, Tess vacogott, szemmel láthatóan még mindig nyugtalanította, hogy férjével kell aludnia.

– Segítsek levetközni? – kérdezte szelíden Ian.

– Magam is boldogulok.

– Az öltöző a mögött az ajtó mögött van – mutatott a hálószo­ba távolabbi végébe.

Tess habozott.

– Most jut eszembe, egyáltalán nem kell közös ágyban aludnunk, hogy fenntartsuk a látszatot.

– Mit javasolsz, hol aludjunk? – Miután a nő hallgatott, Ian megkönyörült rajta. – Van a mellettünk lévő szalonban egy kanapé, ha akarsz, ott alhatsz. Javaslom, vigyél magaddal néhány takarót, hogy védjenek a hideg ellen. Bár butaság lenne, amikor itt egy óriási, kényelmes ágy.

Hiába várta a választ.

– Önként elvállalhatnám magam is, de semmi kedvem az ilyen kényelmetlenkedéshez. Az ágyam elég nagy ahhoz, hogy mindketten a saját oldalunkon alhassunk benne.

Amikor Tess még mindig hallgatott, Ian dühösen kifújta a levegőt.

– Idegességed érthető, drágám, de biztosítlak, nem foglak álmodban megerőszakolni. Elvégre úriember vagyok.

– Hiszek neked – szólalt meg kelletlenül Tess. – Az a helyzet, hogy eddig még soha nem aludtam együtt senkivel.

– Rém magányos lehetett.

– Aligha fogok egy szemhunyasnyit is aludni ma éjjel – mormolta maga elé a lány.

– Valószínűleg én sem – dörmögte abszolút őszintén Ian.

Hosszas várakozás után Tess végre előjött az öltözőből, majd bizonytalanul megállt. Fanny azt tanácsolta, hagyja Rothamre a kezdeményezést a nászéjszakán, de most mi az ördögöt csináljon, ha a férfi nem szándékozik beavatni őt? Eszébe sem jutott ilyen tapintatosságot feltételezni róla, és mégis hálás volt, hogy nem erőlteti házassági esküjüket azonnali teljesítésére.

Ekkor a pillantása Rothamre esett. A férfi, konyakospohárral a kezében, egy füles fotelben terpeszkedett. Bár szatén térdnadrágja és harisnyája még rajta volt, kabátját, ingét, nyakkendőjét és cipőjét már levette.

Tess idegei táncot jártak a meztelen felsőtest látványától. Azt kívánta, bárcsak egy köntös lenne a férfin. Sokkal könnyebben színlelhetne közömbösséget iránta, ha nem lenne félmeztelen...

Hirtelen észbe kapott. Anglia női lakosságának többsége magának akarná az ördögi herceget. Fonák módon, ő úgy döntött: neki nem kell.

Ennek ellenére gondolatban könnyebb volt ezt kimondania, mint ténylegesen betartani. Egyszerűen attól, hogy közös hálószobában tartózkodott Rothammal, máris szédült és zavartan viselkedett. Az sem segített, hogy a férfi úgy pásztázta végig, mintha átlátna a testét rejtő köntösén. Ő viszont megpróbált nem ránézni Ian meztelen, feszesen izmos mellkasára, inkább az arcát vizsgálta. Vonásai soványabbak és keményebbek voltak, mint Richardéi...

Mérges lett magára, amiért összehasonlítja a két férfit. Kikapcsolta gondolatait és határozott léptekkel a kandallóhoz ment, hogy a tűz fölé tartsa jéghideg kezét. Tekintete azonban ellenállhatatlanul visszatért Rothamre. Gyomra görcsbe rándult a tökéletesen férfias test látványától. Széles váll, kidolgozott izmok. Ruganyos erő sugárzott belőle, erőteljes személyiségének szinte egyenes folyományaként – teljesen magával ragadta a lány figyelmét. Abszolút felkavarta a lelkivilágát, az ördög vigye el! És Rotham maga is tisztában volt vele, milyen hatással van rá. Átható tekintettel méregette, mintha rájött volna, hogy a lány közönyössége csak máz. Az ég óvjon attól, hogy észrevegye, mennyire kalapál a szívem – foházkodott Tess. Épp elég, hogy gyáva nyúlnak néz.

83 • Nicole Jorda

Arca megrándult, ahogy eszébe jutott, mennyire mulattatta a férfit, hogy el akarta kerülni, hogy egy ágyban aludjanak. Egy dologban viszont tényleg igaza van. Mivel valóban hatalmas, masszív az ágya, könnyebb lesz mindkettejüknek a saját oldalán maradnia.

- Gyere ide, Tess – törte meg kaotikus tépelődését Ian halk hangja.
- Miért? – kérdezte gyanakvóan.

Ian feltartotta konyakospoharát, mely háromnegyedig volt tele.

A lány a pohárra nézett, majd egy félmosoly jelent meg az ajkán.

– Először sherry, aztán a vacsorához bor, most meg konyak. Le akarsz itatni?

- Meg akarom nyugtatni az idegeidet.

Tess helyeslően bólintott és elindult felé, papucsá halkan súrlódott az Aubusson szőnyeghez.

- Tessék, igyál – parancsolt rá Ian.

Átvette a felé nyújtott poharat és engedelmesen belekóstolt a konyakba, örömmel nyugtázta a torkán végigfutó forróságot. Talán az erős ital segít lecsillapítani zaklatott idegeit, vagy legalább könnyebben elalszik tőle.

– Általában nem szoktam ilyen korán lefeküdni – vallotta be, hogy megtörje a kínos csendet.

- Ó? És mit szoktál csinálni esténként?

– Vacsora után rendszerint Mrs. Crofttal töltöm az időt, feltéve, ha le tudom csalogatni őt a műterméből. Ha nem, akkor elfoglalom magam, leveleket írok vagy kézimunkázom. És elalvás előtt olvasok.

Gyakran írogatott a naplójába, de erről nem akart beszámolni Rothamnek, különösen azért, mivel az utóbbi időben, ő lett álmodozásai elsődleges tárgya. Négy oldalt írt tele róla csupán tegnap óta, miután az élete hirtelen száznolcvan fokos fordulatot vett.

- Hoztál magaddal olvasnivalót?
- Igen, de a saját hálósobámban van.
- Nem éri meg végigbóklászni a folyosón, hogy elhozd.
- Én is azt hiszem – adta meg magát Tess.
- Üldögélhetünk és beszélgethetünk.

Az ördögi herceg • 84

A lány nem tartotta bölcs ötletnek, éppen most, amikor annyira felizgatta a férfi meztelen mellkasa. Ivott még egy nagy korty konyakot, és megpróbált nem összerázkódni a torkát maró italtól.

– Éjszakára feltűzve akarod hagyni a hajadat? – kérdezte Rotham.

– Nem is tudom.

– Le kellene engedned.

– Talán – egyezett bele a lány.

Amikor Ian udvariasan elvette tőle a konyakospoharat és az asztalra tette, Tess felnyúlt és kihúzta a hajtűket a kontyából, így fényes, sötét haja a vállára omlott.

Rotham tágra nyílt szemmel bámulta.

– Még soha nem láttam leeresztve a hajad – jegyezte meg elégedetten, mintha a látvány kedvére való lenne.

Ezután lassan felállt. Tess sóbálvánnyá dermedt, amikor a férfi az ujjja köré csavart egy hosszú hajtincset.

Majd gyengéden megsimogatta az arcát. Tess megborzongott. Felizgatta a férfi érintése.

De még inkább az, hogy Rotham esetleg meg akarja csókolni, mivel gyanította, hogy pontosan ez a szándéka: hüvelykujjával ugyanis megemelte az álla alá nyúlt.

A szürke szemek elvarázsolták Tesst. Hallotta hangos szívverését, ahogy tekintete Ian ajkára tévedt. Tegnap délutánig azt hitte, a férfi szája is olyan kemény, mint az egész lénye, de mostanra már jobban ismerte. Amikor Rotham lehajtotta a fejét és forró, bársonyos szája Tesséhez ért, a lány sóhajtott, és önkéntelenül közelebb hajolt hozzá... aztán valahogy összeszedte maradék akaraterejét, és elfordította a fejét, miközben tenyerét a férfi meztelen mellkasának nyomta

– Azt mondtad, szerződésnek tekinted majd a házasságunkat – szólt lélegzet-visszafojtva. – A csókolózás pedig egyetlen szerződésben sem szerepel.

– Igaz. Viszont a legjobb módszer, hogy megszüntesse az irántam érzett félelmedet.

– Nem félek tőled, Rotham.

A férfi halkán felnevetett.

85 • Nicole Jorda

– Tényleg nem – erősködött Tess. – Ez csupán a szokásos érzékenység, amit minden fiatal hölgy megtapasztal a nászéjszakáján.

– Megmondtam, hogy semmi olyat nem teszek, amit nem akarsz.

– Éppen meg akartál csókolni, én pedig nem akarom.

– Biztos vagy benne?

Természetesen nem, gondolta Tess. Csak azt tudom, hogy nem akarom újból átélni a tegnapi katasztrófát, amikor elvesztettem az uralmat az érzékeim felett.

Pedig most is ez történik, mivel túl közel vagyok Rothamhez. Hogyan is tudnék gondolkodni, amikor ujjhegyei bizsergő mintákat rajzolnak a nyakamra? Amikor forró lehelete simogatja az ajkam, hogy a lélegzetem is elakad?

A férfi szája Tessére tapadt, és ez a csók – a tegnapival ellentétben – lágy és érzéki volt. Nem várt ilyen gyengédséget tőle, mégis megkapta. Ajkához dörgölte az ajkát, amitől újabb gyönyörteli borzongás futott át a lány hátgerincén, egészen az ágyékaig.

A világ kezdett megszűnni körülötte, és a helyét egy bensőséges, mindent elsöprő érzés vette át. Szédült, mintha lassan, fejjel előre egy örvénybe bukna. Szemét behunyta, lába teljesen elgyengült, Rothamnek kellett megtartania. Közben száját, mintha tűz égetné, melynek forrósága átsugárzott a bőrén és végigcikázott a testén. Nem érzékelte az idő múlását, ám amikor Rotham végül elhúzódott tőle, rádöbbsent, hogy a férfi meztelen vállába kapaszkodva áll.

– Mit tehetek még, hogy oldjam a szorongásod? – kérdezte azon a halk, rekedtes, lágy hangon, ami azonnal életre keltette Tess érzékeit. Lopva rápillantott. Ian arckifejezése gyengéd volt, szeméből melegség áradt. A lány a világ kincséért sem tudott volna megszólalni.

– Feküdjünk le, drágám – mosolygott rá Ian.

A kijelentés úgy érte, mint egy hideg zuhany, azonnal megdermedt. Elrántotta csimpaszkodó kezét a férfi válláról és hirtelen hátralépett.

Rotham félrebillent fejjel nézett rá.

– Álmomban sem gondoltam rólad, hogy ijedős vagy.

Tess nagyot nyelt és megpróbálta összeszedni magát. Nem volt ijedős. És kordában akarta tartani az idegességét ez előtt a férfi előtt.

– Igazad van, ez tényleg abszurd.

Megfordult, majd az ágy távolabbi oldalához lépett. Rothamnek háttal állva kibújt a köntöséből, így a férfi csak egyetlen pillantást vethetett hálóruhájára. Majd felmászott a magas ágyra, és álláig húzta a takarót.

Az ezt követő csendet csupán a tűz csendes pattogása törte meg, és Rotham ruháinak suhogása vetkőzés közben. Tess elfordította tekintetét, amíg hallotta, hogy a férfi mászkál a szobában.

Válla fölött kíváncsian hátrakémlelt, és látta, hogy Ian leoltja a lámpákat. A látvány azonban sokkolta. Rotham nem viselt hálóruhát.

Sajnálatos módon képtelen volt levenni róla a szemét. Mindig is elbűvölőnek, de tiltott gyümölcsnek tartotta, a hálószobát megvilágító tűzfényben azonban még inkább annak látszott. Férfias és életteli volt, meztelen teste karcsú, de izmos.

Rendszeresen sportolt, izmait lovaglással, vívással és a Gentleman Jackson's szalonban, amatőr ökölvívással edzette.

– Csak nem akarsz meztelenül aludni? – kérdezte magas hangon, amint a férfi az ágy felé tartott.

– Mindig úgy szoktam.

Súlya ránehezedett a matracra, a takaró susogásából Tess érezte, hogy elfoglalta saját helyét az ágy másik oldalán.

Jó néhány perc telt el, de hiába csukta be a szemét és fohászkodott, hogy nyomja el az álom, a benne lévő feszültség egyre nőtt. A lehető legtávolabb húzódott meztelen férjétől, de még így is alig karnyújtásnyira feküdt tőle.

Rotham közönyössége valamiképp irritálta. Zokon vette, hogy most aludni készül. Ezek szerint meg sem érintette őt az érzéki csókolózás.

Újabb tíz perc elteltével Tess még idegesebb lett. A másik oldalára fordult, megpróbált valami kényelmesebb helyzetet találni, mindhiába.

Végül kinyitotta a szemét. Látta, hogy Rotham a saját térfelén fekszik, háttal neki, egyenesen, de nem mélyen lélegzik.

– Rotham, alszol? – súgta oda.

– Nem.

87 • Nicole Jorda

Tess felkönyökölt.

– Lehet, hogy igazad van. A legjobb, ha túlesünk rajta.

– Túlesünk min?

– A beavatáson.

Hosszú csend telepedett közénk.

– Miért? – jött a rövid kérdés.

– Mert nem akarok egész éjszaka itt feküdni, a legrosszabbra várva. Tedd már meg!

– Nem akarom elkapkodni a beavatást, édesem. Addig várok vele, míg készen állsz rá, hajlandó vagy, sőt te magad kérsz meg rá.

Tess visszafeküdt és a fölötte lévő baldachint bámulta, melyen a lángok árnyéka táncolt.

– Hogy vagy képes egyszerűen aludni?

– Nem úgy néz ki, hogy sikerül, amíg ficáncolsz, mint a partra vetett hal – morgott Rotham, és a hátára fordult.

– Sajnálom – mentegetőzött Tess, de nem gondolta komolyan. – Képtelen vagyok elhinni, hogy egy megveszekedett élvhajász, amilyennek téged tartanak, így viselkedjen.

Ian összekulcsolta a kezét a tarkója alatt.

– Én sem hiszem el, hogy ennyire visszafogom magam, amikor egy gyönyörű nő fekszik az ágyamban, és semmit sem csinálok, csak megpróbálok elaludni.

Némi vigaszt jelent, hogy gyönyörűnek tart, gondolta Tess. De kétlem, hogy számára is annyira kínzó ez az izgatott várakozás.

Miért nem akarja elvenni a szüzességemet? Bizonyára tekintettel van az érzékenységre. De az is lehet, hogy azért nem, mert egyszerűen kínozni akar. Vagy talán azt akarja, hogy könyörögjek neki, hogy tegyen magáévá.

Na, ezt az elégtételt nem adom meg neki. Kivéve, ha egyértelműen nagyobb szenvedést jelent nekem, mint neki, hogy makacsul ragaszkodom a fogadalmamhoz...

Tess épp megfogalmazta, mit mondjon, amikor Rotham ismét megszólalt.

– Azt hiszem, alig várod, hogy megtudd, mit mulasztottál el eddig.

– A barátnőm, Fanny elmondta, mit várhatok a mai éjszakától...
hogyan is zajlik a testi együttlét.

– Ha valaki elmeséli neked a szeretkezést, az nem ugyanaz, mint
ha magad tapasztalnád meg az élményt. A szenvedélyt neked kell
átélned. Káprázatos gyönyörben részesíthetnélek, ha engednél.

– Nem kétlem. A hírneved jóval előtted jár.

Ian oldalra fordította fejét a párnán, és Tessre nézett.

– Fanny barátnőd nem lehet hiteles forrás. Még sohasem voltam
együtt vele.

– De néhány kolléganőjével igen.

– Mit mondott rólam Fanny?

– Csak annyit, hogy rendkívül rutinos szerető vagy. És hogy
bízzam rád a csábítást.

– Meg kellene fontolnod a tanácsát – javasolta Rotham. – Azt
mondtad, meg szeretnéd ismerni a szenvedélyt, emlékszel? Most
alkalmad nyílhat a lehetőség kihasználására. Mint férj és feleség
legálisan bocsátkozhatunk testi viszonyba, mindennemű botrány
nélkül.

– Már nem félek a botránytól – szolt Tess. – Hiszen nincs mit
takargatnunk.

Rotham az oldalára fordult, és a lány arcát fürkészte.

– Igaz. Akkor valami más miatt vagy ideges. Kitaláljam? Az
nyugtalanít, hogy ha túlságosan élvezetesnek találod a velem való
szeretkezést, fölénybe kerülök veled szemben.

Honnan jött rá? – csodálkozott Tess.

Meglepett arckifejezése láttán Ian rámosolygott.

– Megígérem, nem kérem számon, hogy élvezed-e.

– Micsoda gálánsság!

– Még gálásabb lenne, ha füttyülnék az aggályaimra, és elhálnánk
a házasságunkat, akár akarod, akár nem.

– Aggályaid vannak?

– Akadnak.

– Képzelem.

Ismét megcsillant a humor a férfi szemében.

– Mondták már neked, hogy jól felvágták a nyelved?

89 • Nicole Jorda

– Nem. Még soha.

– Pedig így van.

– Csakis azért, mert te a legrosszabbat hozod ki belőlem.

– Nem azt mondtam, hogy ez rossz tulajdonság. Ami azt illeti, csodálom a csípős nyelved. Ám azt hiszem, most szándékosan köszörülöd rajtam, hogy ébren tarts.

Tess akaratlanul is elnevette magát.

– Miért csak én forgolódjam egész éjszaka?

Rotham hosszan sóhajtott, nem tudta mulasson-e vagy bosszankodjon.

– Ha megmutatom, hogy nincs mitől félned, talán el tudsz aludni.

Kinyújtotta a kezét és megsimogatta Tess vállát. Amikor közelebb húzódott hozzá, a lány ajkai szótlanul szétnyíltak.

Isten bocsássa meg, de nagyon kívánta, hogy Ian ismét megcsókolja.

Amikor azonban az arcát felé fordította, a férfi a fejét rázta.

– Nem csókollak meg, drágám.

– Akkor mi a szándékom?

– Egyszerűen fel akarlak izgatni. Ahhoz, hogy megtapasztald a szenvedélyt, fel kell készítenem a testedet. – Ian felkönyökölt, majd lehúzta a takarót a lány derekáig. Ezután a keze újra felfelé indult, átsiklott a mellén, egészen a hálóruhája magas nyakvonaláig. – Legközelebb neked kell kezdeményezned, drágám, most azonban mindent bízz rám.

Tess önkéntelenül megfeszült, de Rotham továbbra is lassú mozdulatokkal, kényelmesen dolgozott: kigombolta a hálórúha elejét. Szakavatott mozdulatai nagy tapasztalatra utaltak a nők vetkőztetését illetően. Kigombolta az ingvállat, és becsúsztatta a kezét. Tessnek elállt a lélegzete, amint a nagy, meleg tenyér végigsimította mellbimbóit, melyek hirtelen összehúzódtak és megkeményedtek.

Egy hosszú pillanatig csak a mellének kontúrjait tanulmányozta ujjával, majd tenyerébe vette az érett halmokat, hüvelykujjával pedig a kemény bimbókkal játszadozott. Tess elvörösödött, amikor Ian szétnyitotta rajta a hálóruhát, és meztelen keblein pihent meg a tekintete.

Összeszűkülött szemmel pásztázta végig a telt halmokat és az ágaskodó rózsaszín bimbókat.

– Te vagy a leggyönyörűbb nő, akit valaha ismertem.

Tessnek nehezeére esett megszólalnia, mivel a torka hirtelen kiszáradt.

– És te... te pedig a hízelgés nagymestere vagy. Bókjaid is a repertoárod részét képezik.

– Súlyosan alulértékeled a vonzerődet. Most, pedig csitt, drágám, hadd folytassam. Nincs más dolgod, csak csukd be a szemed, és érezz.

Tessnek túl nagy fenntartásai voltak Rothammel szemben, hogy teljesen átadja magát az irányításának, mégis engedelmeskedett és becsukta a szemét.

A többi érzékszerve azonnal életre kelt. A férfi ujjai éppen csak érintették a bőrét, de jóval erősebbnek érezte a nyomást, mint korábban. Felgyorsult szívverése sokkal hangosabbnak tűnt, és Ian hangját is rekedtebbnek hallotta:

– Milyen érzés, amikor így becézgetem a melledet...?

Végigsimogatta a mellbimbók körüli glóriákat, majd gyengéden meghúzta a feszes bimbókat, amitől Tess halkán felsóhajtott. Az érzékeny csúcsok fájdalmasan kemények voltak a férfi ujjai alatt, a lány pedig egyfolytában remegett.

Reagálása még jobban felbátorította Rothamet, ezért ráhajolt az egyik kebelre.

– Milyen érzés... amikor megkóstolom a mellbimbódat? – nyalogatta gyengéden.

Tess élesen beszívta a levegőt, ahogy a gyönyör átviharzott rajta. Rotham erőteljesebb nyelvcsapásokkal folytatta. A lány belsejét forróság járta át. Szédülni kezdett, ahogy a férfikéz cirógatta melle húsát, a száj pedig varázslatos élményt nyújtott.

– Csak lazíts, édesem, és engedd, hogy elkápráztassalak...

Hogyan tudnék most lazítani? – gondolta Tess, ahogy a férfi felváltva szopogatta mellbimbóit. Kétségbeesetten iparkodott emlékezetébe idézni Fanny utasításait. Vegyél mély levegőt, ez volt az első szabály. Gondolj valami kellemetlen dologra, például egy

91 • Nicole Jorda

fogfájásra, vagy az egyik kezelhetetlen tanítványodra a Freemantle Akadémián. Ha semmi sem működik, számolj el százig.

Elkezdte a számolást, de csak tizenkettőig jutott, amikor Rotham elfordította figyelmét a meztelen keblekről. Benyúlt a takaró alá, végighúzta kezét a hálóruháján, majd a hasát kezdte lágyan simogatni. Amikor tenyerébe fogta szeméremdombját, a lány felnyögött és megragadta a karját.

Rotham azonban könnyedén kiszabadította karját a szorításból és még lejjebb tolt a takarót, hogy szabaddá tegye Tess egész testét. A lány meglepődött, hogy egyáltalán nem didereg, sőt, egyre inkább melege van.

Azt hitte, Rotham leveszi róla a hálóruhát, de csupán felhajtotta a szélét a csípőjéig. Meleg tenyere megpihent a lány belső combján, majd lassan felfelé kúszott.

Tess megfeszült a simogató kéz alatt, de nem tiltakozott, amikor a férfi a sötét, göndör fürtök közé bújtatta az ujjait. Amikor azonban gyengéden szét akarta tártani nőisége redőit, a lány szemei tágra nyíltak.

– Nedves és duzzadt lettél, ez jó jel.

A férfi fogva tartotta tekintetét, mialatt rendkívül óvatosan kitapogatta nőisége sikamlós nyílását, és ingerelni kezdte a benne rejtőző kicsi bimbót. Tess összerándult a bőrén átfutó tüztől, mely a combjai között érte el tetőfokát. Édes fájdalmat érzett, amitől még többre vágyott. Akaratlanul megemelte csípőjét, nekifeszült a férfi érintésének, hogy jobban érezze a megbabonázó, merész becézgetés kiváltotta gyönyört.

Vágya egyre fokozódott, ahogy Ian folytatta az ostromot, egy olyan férfi szakértelmével, aki alaposan ismerte a nőket. Tenyerébe fogta a meztelen kelyhet, majd középső ujját becsúsztatta a nyílásba, alig pár milliméternyire. Amikor hüvelykujja megdörzsölte a duzzadt csiklót, a lány belsejében felerősödött a fájdalom, amitől hangosan felnyögött.

– Ez az – dörmögte elégedetten. – Hadd halljam, milyen érzés.

Rotham kissé felemelkedett, majd Tess lábai közé térdelt. Kezével széjjelebb tárta a combjait, hogy felfedje nőisége minden titkát. Tess

kiszolgáltatottnak érezte magát, amikor a férfi ráhajolt. Száját a nő combjára tapasztotta, majd felfelé indult, miközben égő csókokkal hintette tele az utat, melyet az előbb a kezével tett meg. Tess csomót érzett a gyomrában. Megriadt, amikor érezte ölen a férfi meleg leheletét. Hirtelen megremegett, amikor kitalálta, mi Rotham szándéka. Nyelve gyengéden vibrálni kezdett a lány legérzékenyebb pontján, Tess összerándult, és félig felemelte csípőjét a matracról.

– Lazulj el – suttogta Ian, közben kezét a lány meztelen feneké alá csúsztatta, hogy stabilan tartsa.

Fejét ismét a lány lába közé fúrta és csókot nyomott égő ölére. Újabb remegés rázta meg Tess testét, miközben ujjaival a férfi sűrű hajába túrt.

Ian nyelve fáradhatatlanul becézte, végtelenül finoman, mígnem Tess szégyentelen bujasággal megadta magát. Lélegzete szaggatottá vált, szemét behunyta, fejét dobálta a párnán. Elviselhetetlenül felforrósodott, valamiféle távoli beteljesülésre vágyott, ami eddig még nem jött el. Úgy érezte, mintha pillanatokon belül lezuhanna egy szakadék széléről...

Vakon kapaszkodott a férfibá, mialatt Ian forró nyelve ki-be járt édesen fájó kelyhében, lágy, egyenletes ritmusban kényeztetve csiklóját. Egy nyögésszerű kiáltással Tess ívben hozzáfeszült a férfi szájához, enyhülést keresve. Azonban a férfi ajkai összezárultak a duzzadt bimbó felett és gyengéden szívni kezdték azt, s ettől Tess átélte élete első, heves orgazmusát.

Felzokogott, tüdeje vadul kapkodott levegő után. Már képtelen volt kontrollálni teste reakcióit. Minden porcikája lüktetett a forró szenvedélytől, amelyet eddig még soha nem tapasztalt.

Egyetlen, utolsó könyörtelen csókkal Rotham teljesen a csúcsra repítette őt. Felsikoltott, ahogy egész teste megrázkódott és fellángolt.

Sokára csillapodott le, utóhatásként még érezte a forró pulzálásokat. Végtagjai elgyengültek, teste elernyed a gyönyörtől.

Rotham még egy gyengéd csókot nyomott a combjára, majd végignyújtózott mellette az ágyon, átölelte őt, hogy Tess arca a vállához simul.

93 • Nicole Jorda

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire Tess annyira visszanyerte érzékeit, hogy felfogta, hol van. Keze Ian meleg, kemény mellkasán pihent, miközben Rotham forró férfiassága a combjának feszült.

Amikor egy pillanat múlva a férfi elhúzódott tőle, Tess kinyitotta a szemét és azt látta, hogy Rothamé csukva van, mintha szenvedne. Pillantása végigsiklott a férfi csípőjén, meztelen ágyékáig. Nem volt annyira közömbös, mint ahogy színlelte – vette észre Tess. Hatalmas hímveszője mereven ágaskodott.

Tessnek elállt a lélegzete a hosszú, nagy és duzzadt pénisz látványától. Vastag volt, sötét és merev, szinte kiugrott az ágyékát borító erős, fekete szőrzetből, alatta pedig látszottak a súlyos herezacskók.

– Akarod... – hangja rekedt káromlásnak tűnt, ezért elhallgatott.

– Mit akarok, drágám? – nyitotta ki Ian a szemét.

Tess nagyot nyelt, majd ismét nekirugaszkodott.

– Hogy megkönnyebbülj. Fanny azt mondta, a férfiaknak igen fájdalmas, ha ilyen duzzadt állapotban maradnak.

– Túl fogom élni.

Tess nem tudta, hihet-e neki. Amikor próbaképpen meg akarta érinteni a férfi hímtagját, Ian elkapta a kezét és távol tartotta magától, mintha nem tudná elviselni, hogy hozzáérjen.

A lány arca vöröses lett, most zavarában, nem a szenvedélytől. Szégyene csak fokozódott, amikor Rotham megtörte a csendet.

– Pirulásod igen elbájoló, édesem, de most már nincs rá szükség, mivel házasság vagyunk.

Amikor Tess némán ránézett, Rotham felült, magukra húzta a takarókat, majd ismét hanyatt feküdt és behunyta a szemét.

A lány erősen beharapta alsó ajkát. Hogy viselkedhet úgy Rotham, mintha semmi sem történt volna? A szenvedély döbbenetes felfedezés volt a számomra, szinte most keltem életre. Hihetetlen gyengédsége csak megerősítette sejtésemet, miszerint a szeretkezés csodálatos lehet egy tapintatos szeretővel.

Tapintatossága azonban mostanra teljesen eltűnt, én pedig itt reszketek mellette, és igyekszem úgy viselkedni, mintha nem most éltem volna át életem legmeggrázóbb, földrengésszerű élményét.

S ami még rosszabb: ez a megrázó élmény csak fokozta vágyamat a további kényeztetés iránt. Nem is kicsit.

Rotham viszont ismét tudomást sem vesz rólam.

Ha muszáj, felveszem a kesztyűt, fogadta meg magában Tess. Jobb lenne, ha én is ugyanolyan közömbösséget tudnék színlelni, mint ő.

– Köszönöm – mondta kedveskedő hangsúllyal. – Ez... tanulságos élmény volt.

Hosszú szünet következett.

– Csupán tanulságos?

Hangja szinte zsémbesnek hatott, s ettől Tess jobban érezte magát.

– Tulajdonképpen egészen kellemes volt, de általában olyan, amire számítottam, Fanny elmondásai alapján. – Hagyta, hogy szavai leülepedjenek, majd kipréselt egy mosolyt. – Igazad volt, Rotham. Valóban sikerült megnyugtatnod az idegeimet. Úgy érzem, meglehetősen elfáradtam az utóbbi két nap megpróbáltatásaitól, most már talán el tudok aludni.

Tökéletes megelégedésére szolgált, amikor meglátta, hogy Rotham összeszorítja az állkapcsát, és arcán megrándul egy izom.

Miután a kényszerű házasságkötés óta most először érezte, hogy magára talált, Tess a másik oldalára fordult. Nem hitte, hogy sokat aludna, de legalább Rotham álma sem lesz pihentető.

Nem ok nélkül nevezik őt „ördögi hercegnek”.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

an felébredt a hajnali derengésben, ágyéka még mindig fájdalmasan kemény volt. Az oldalán feküdt, Tess hátát dédelgetve, karja a nő karcsú derekát ölelte, lüktető erekiója hozzányomódott a kerek fenékhez. Egy pillanatilg ízelgette az édes fájdalmat. Gyötrelmes – ez a szó jutott először eszébe. Maga volt a kín Tess mellett aludni egész éjjel úgy, hogy megtartóztatta vágyait. Nyilvánvaló, hogy nem sikerült teljesen. Becsapták ősi ösztönei, megkísértette a lány testének érzékisége, és önkéntelenül magához húzta őt, miközben aludtak.

Atkozottul buta dolog, gondolta, és halkán szitkozódott.

Óvatosan, hogy Tess fel ne ébressze, elhúzódlott teste melegétől. Tess tiltakozóan megmozdult és feléje fordult, mintha az ölelését keresné. Ian megdermedt, ám a lány továbbra is békésen aludt.

Akarata ellenére az ágyban maradt és figyelte újdonsült feleségét a halvány reggeli fényben. Csodálatos, éjfélete haja, buja kuszaságban keretezte az arcát és omlott a vállára. Mindig szerette volna tudni, milyen a tapintása, milyen érzés beletemetni a kezét a dús hullámok közé. Több olyan éjszakára is emlékezett, amikor alvás helyett azon töprengett, milyen lehet Tess bőre, milyen a csókja íze. Azt is elképzelte, hogyan szeretkezik vele, látta, ahogy a lány alatta fekszik és vonaglik a vágytól, melyet ő ébresztett benne... Most pedig már tudta. És ez a megdöbbsentő tény még nehezebbé tette számára, hogy ellenálljon Tess vonzerejének. Miután megérintette,

megízlelte őt, olyan kétségbeesetten és mohón sóvárgott utána, mint egy zöldfülű kamasz.

A helyzet iróniája sem került el a figyelmét. Az utóbbi négy év jó részében igyekezett elnyomni magában Tessről szóló fantáziáit, könyörtelenül visszafogta ösztöneit. És most, amikor végül az ágyában tudja, sőt, amikor törvényesen érvényesítheti férji jogait, most sem elégítheti ki heves vágyát. Csupán azért, mert megígérte, hogy addig elhalasztja a házasság elhálását, míg Tess önszántából akar az övé lenni.

Kérlelhetetlen vágya Tess iránt felpiszkálta benne az ördögöt, ismerte el Ian. A sóvárgása legalább érthető volt. Ám ami ennél jobban aggasztotta: furcsa bizsergést érzett a mellkasában.

A puszta gondolatba is beleborzongott. Meghökkenett, hogy ennyire zavarba ejtő gyengédséget érezhet egy nő iránt. Eddig azt hitte magáról, ő is ugyanolyan kőszívű kéjenc, mint néhai apja.

Most pedig egyáltalán nem érezte magát kőszívűnek, amint az alvó nőt fürkészte.

Odanyúlt, hogy megérintse a hajzuhatagot, s érezze, ahogy a tincsek selymesen átcsúsznak az ujjai között. Tekintete Tess arcát pásztázta, csodálta arccsontja finom ívét, szív alakú szája teltségét. Azt az érzéki száját. Az íze örökre bevésődött az emlékezetébe.

Újra meg akarta ízlelni...

Szitkozódva húzta vissza a kezét. Rendkívüli akaraterővel tudta csak rákényszeríteni magát, hogy felkeljen a hitvesi ágyból, azonban ha az évek során sikerült elrejtenei gyengeségét Tess elöl, egy darabig még képes lesz folytatni. Némi vigaszt nyújtott, hogy Tess mégsem bizonyult annyira érzéketlennek a szeretkezés iránt, mint ahogy tette, gondolta Ian, amint kikászálódott az ágyból. Bár kijelentette, hogy nem kívánja őt, a teste egészen mást mondott. És örömmel nyugtázta, hogy ártatlansága és tapasztalatlansága nem színlelés. Attól félt, Richard már előleget kapott tőle az eljegyzésük után.

Csendben átvitte a vacsora közben viselt ruháit az öltözőbe, térdnadrágot, lovaglókabátot és csizmát húzott. Kiosont a hálósobából, lement a lépcsőn és az istállók felé tartott. Miután felnyergeltette kedvenc ménjét, hosszú vágára indult. Fagyos, őszi

97 • Nicole Jorda

reggel volt, kéesszürke köd gomolygott a zöldellő hegyek és völgyek felett, ám a lendületes mozgás segített valamelyest enyhíteni kielégületlenségét és nyughatatlanságát.

Valamivel jobb hangulatban tért vissza Bellacourba – amíg be nem lépett a reggelizőbe, ahol megpillantotta Tesst. Hirtelen megtorpant a küszöbön. Nem szokott hozzá, hogy bárkivel megossza étkezőasztalát. Igazság szerint kedvelte agglegényélete magányát.

Ezeket a szokásait természetesen meg kell változtatnia. Mostantól már házasember, felesége van, akinek az érdekeit tekintetbe kell vennie a sajátjai mellett.

Tess üde és gyönyörű volt, látványa bármely férfi ágyékát felforrósította volna. Hosszú ujjú, jáde zöld muszlinruhát viselt, mely kiemelte bőre fehérségét, és emlékeztette Iant az éjszaka történtekeire. Még mindig bizsergett a teste a kielégületlen vágytól, amikor végül belépett. A nő bizonytalan mosolya azonban lehervasztotta. Egy pillanatig furcsán vert a szíve, ahogy a tekintetük találkozott.

Elfojtott egy káromkodást. Közömbös akart maradni iránta, de nem volt az – a legkevésbé sem. Különösen, amikor elhaladt Tess széke mögött és lehajolt, hogy megcsókolja az arcát a szolgálak jelenlétében.

– Jó reggelt, szerelmem – ült le mellé.

– Jó reggelt – köszönt vissza félszegen Tess, de arca elpirult.

Mialatt az inasok kitöltötték a kávé és eléjük tették a reggelit, a férfi udvarias beszélgetésbe kezdett, semleges témában.

– Van kedved körbejárni velem a birtokot ma délelőtt?

– Szíves örömet – válaszolt a nő hasonlóan udvarias hangnemben.
– És remélem, találkozhatom a személyzettel is.

Ian nem kételkedett abban, hogy Tess tökéletesen tölti majd be a ház úrnőjének szerepét. Neveltetése predesztinálta egy előkelő háztartás vezetésére, s a különféle jótékonyági szervezetekkel és ügyekkel foglalkozva, nagy tapasztalatra tett szert emberek irányításában.

Mégsem akart még több kötelességet rá hárítani. Tudomása szerint Tessnek amúgy is kevés ideje jutott saját magára, hiszen fő

tevékenysége mások segítése volt. És jegyese halála óta nemigen vett részt léha, frivol mulatságokon.

Ám lehet, hogy nem fog örülni, ha azt javasolja neki, foglalkozzon többet önmagával a számtalan feladata helyett. Így tehát Ian kívárta, míg a szolgák elhagyták a helyiséget, majd így szólt:

– Nem sürgős azonnal átvenned Bellacourt irányítását.

– Tudom, de szeretem, ha sok a dolgom.

Ian tudott volna kellemesebb elfoglaltságokat is ajánlani számára a munka helyett, de inkább nem tett említést erről.

– Még néhány napig Bellacourtban kell maradnunk, de van néhány elintézni valóm Londonban. Volna kedved elkísérni a héten valamelyik nap? – váltott témát.

– Igen, nagyon szívesen. Itt még nincs mit csinálnom.

– Természetesen bármelyik barátnődet meghívhatod Bellacourtba. A látogatásuk talán enyhíti a purgatóriumba való száműzetésed keserveit.

Tess ismét elpirult, de némi humor érződött a válaszából.

– Valószínűleg, kegyelmes úr.

– Talán szólíthatnál a keresztnevemen – javasolta Ian. – Ez a kegyelmes úr olyan, mint egy állandó jelző. És amikor Rothamnek szólítasz, a kizárólag a számomra fenntartott hangsúlyoddal, mindig eltöprengek, vajon párbajra akarsz-e kihívni.

Tess ekkor elmosolyodott. Majd amikor újra férjére pillantott, szeméből melegség sugárzott, az eddig tapasztalt ridegség és óvatosság helyett.

– Tartsd fenn a címemen való megszólítást azokra az esetekre, amikor neheztelsz rám – ez minden bizonnyal gyakran előfordul –, de a reggeli idejére talán fegyverszünetet köthetünk.

Tess még mindig mosolygott, hátradőlt a székében és úgy tűnt, hajlandó kapitulálni, legalábbis egy időre.

– Rendben van... Ian. Kössünk ideiglenesen fegyverszünetet. Bár kétlem, hogy a reggelit követően még sokáig eltartana.

Ian is ellazult, és az elkövetkező rövid időre úgy tűnt, tartják a szavukat. Mindketten igyekeztek a minimálisra csökkenteni a köztük fennálló viszályt.

99 • Nicole Jorda

A harmónia pillanata azonban hirtelen és váratlanul véget ért, amikor még a felénél sem tartottak a reggelinek.

Egy kisfiú, olyan hároméves-forma, szaladt be a reggelizőbe, egyenesen Ianhoz.

– Kegyelmes uram, kegyelmes uram... Ian! – kántálta csengő gyerekhangján. – Visszajöttél Londonból!

Ian elfojtott egy káromkodást a rossz időzítés miatt, amikor meglátta, mennyire meglepődött Tess. Ő maga rendkívül megörült a kisfiúnak, de nem akarta, hogy újdonsült arája ilyen hamar szembesüljön ezzel a kérdéssel.

A kócos gyerek felemelte a karját, hogy Ian felvegye őt, ezért a herceg hátrébb húzódott a székével és az ölébe ültette Jamie-t.

Ekkor szaladt be a szobába a gyerek nevelőnője, de amint megpillantotta Tesst, a döbbenettől földre gyökerezett a lába.

Mrs. Dixon zavartan pukedlizett, majd hosszas magyarázkodásba kezdett.

– Bocsánataért esedezem, kegyelmes uram. Jamie megszökött tőlem, amint hátat fordítottam neki. Éppen reggeliztünk a konyhában, de képtelen volt tovább várni, hogy lássa önt. Alig aludt az éjjel, amikor megtudta, hogy ön hazaérkezett.

– Semmi baj, Mrs. Dixon. Tudom, milyen csintalan ez a kis csibész.

Jamie vigyorogva fonta kis karjait Ian nyaka köré, teljes erejéből ölelte a férfit, aki közben Tesst figyelte. A nőnek azonnal feltűnt a hasonlóság, mivel egy pillanatra döbbenet villant a szemében, majd röpké sértődöttség.

De gyorsan úrrá lett érzelmein, közömbös arckifejezést vett fel, csupán a szemöldöke emelkedett meg kérdően, mintha magyarázatot várna. Ian figyelmét azonban pillanatnyilag teljesen a gyerek kötötte le.

– Hoztál nekem ajándékot, kegyelmes uram?

Jamie javíthatatlan, szókimondó kisgyerek volt, aki tökéletes biztonságban érezte magát Ian közelében.

Az ördögi herceg • 100

– Hát persze. Mrs. Dixon majd mindjárt odaadja neked. De meg kell tanulnod illedelmesen viselkedni, fiam. Tudod, hogy nem szép dolog bosszantani Mrs. Dixont.

Ian Tessre emelte tekintetét.

– Ő a gyámfiam, James Mortimer, ő pedig a nevelőnője, Mrs. Dixon.

Tess udvariasan rámosolygott a nőre, majd ismét a kisfiúra koncentrált. Jamie egy pillanatra elszégyellte magát, arcát Ian vállához nyomta, majd hátrapillantott Tessre.

– Nem fog megharapni a kis csibész – mondta Ian, majd halkán hozzátette –, csak velem viselkedik harapósan.

Tess szemmel láthatóan visszanyelte riposztját erre a provokációra, majd kinyújtotta kezét a gyerek felé.

– Üdvözlöm, James mester! Örülök, hogy találkoztunk.

A fiú kuncogott és röviden kezét fogott vele, majd ismét Ian vállába fúrta a fejét.

– Köszönj szépen Tessnek, Jamie. Ő az én újdonsült hercegnőm. Mostantól fogva velünk lakik majd Bellacourtban.

A gyerek felemelte a fejét és rajongva nézett fel Ianra.

– Velünk?

– Igen. Örülnék, ha üdvözölnéd őt.

James komolyan szemügyre vette Tesst, majd kijelentette.

– Csinos hölgy.

– Igen, az – hagyta helyben Ian. – De egy úriember nem tesz megjegyzést egy hölgy kinézetére, ha kedves az élete. – Hangja határozottabbá vált, ahogy a kisfiú kék szemébe nézett. – Mrs. Dixon hamarosan idehozza az ajándékokat. Én pedig később meglátogatlak.

– És akkor megetethetjük a kacsákat? Meg akarom etetni a kacsákat, Ian!

Ian kinézett az ablakon a szürke őszi égre.

– Mostanra már kevés kacska maradt itt, kismanó. De ha nem esik az eső, építhetünk egy erődöt falevelekből. A kertészek félretettek egy egész kupac levelet a te kedvedért.

– Megígéred? – sikított örömeiben Jamie, és tapsikolni kezdett kis kezeivel.

101 • Nicole Jorda

– Igen. Előfordult már, hogy megszegtem az ígéretemet?

– Soha – ragyogott fel a gyerek szeme, majd hirtelen témát váltott.

– Van egy új barátom, a neve Sheila, és van egy báránkjája, akinek nagyon puha a bundája, ha megsimogatom. Meg kell, hogy simogasd, Ian, majd meglátod, mennyire puha.

– Mindenre kíváncsi vagyok az új barátoddal és a bárányával kapcsolatban Jamie, de most vissza kell menned reggelizni.

– Igenis, kegyelmes uram.

Ian kiszabadította magát a gyerek szoros öleléséből. Ezután Jamie, még mindig vigyorogva, lemászott az öléből, és a nevelőnőjéhez szaladt, aki zavarában újra pukedlizett, bocsánatkérő pillantást vetett a herceg felé, majd kivezette a gyereket a helyiségből.

A jelenetet követően nyomasztó csend telepedett a házaspár közé.

Tess a tányérját bámulta, kerülve Ian tekintetét. Jó néhány pillanat múlva szólalt csak meg.

– Miért nem beszéltél eddig Jamie-ről?

Ian habozott, tudta, óvatosan kell megválogatnia a szavait.

– Terveztem, hogy szólok róla, de az utóbbi két napban nemigen volt rá idő.

– A te fiad? – nézett rá Tess, az arcát fürkészsze.

– Miért feltételezed, hogy az enyém? – tért ki a kérdés elől, miközben kezébe vette kávéscsészéjét.

– Nagyon hasonlít rád.

Bár nem válaszolt erre a megjegyzésre, Ian felfedte az igazság nagy részét. Nem akart hazudni Tessnek.

– Jamie nem fattyú. Az egyik londoni inasom felesége volt az anyja, amikor a világra hozta őt. Még csecsemő volt, amikor az asszonyt elvitte az az influenzajárvány, ami a te édesanyádat is. Törvényesen gyámfiammá fogadtam, hogy jobb életet biztosítsak a számára.

Tess azonnal szimpátiát érzett az anyátlanul nevelkedő, gyámoltalan kisfiú iránt, Ian mégis szomorúságot fedezett fel az arcán. Minden előkelő hölgy dühösen és sértődötten reagált volna, ha azt hiszi, a férjének van egy törvénytelen gyereke; és nyilvánvaló, hogy Tess ezt feltételezte.

– Senkitől sem hallottam arról, hogy gyámfiad lenne, akár törvényes, akár törvénytelen – mondta halkan.

– A szolgálóim nagyon vigyáznak Jamie-re, s amennyire lehet, megóvják a pletykáktól.

– Hány éves?

– Három. Nemsokára négy lesz.

Ian látta, hogy a nő fejben számol... és kitalálja, Jamie az ő társaságba való bevezetése utáni évben született, és 1814 decemberében veszítette el az anyját, ugyanazon a szomorú télen, amikor az ő anyja is meghalt.

– Nem tudom, miért vagyok meglepve – tette hozzá halkan. – Richard mindig is mondta, hogy rossz hírű élvhajhász vagy.

Iant bosszantotta, hogy felesége azt feltételezi róla, bűnt követett el. Ám még jobban dühítette, hogy Tess mindig az unokatestvérét idézte, amikor véleményt mondott róla. Mégsem vágott vissza. Nem akart felhozni semmit a védelmére, és a nő illúzióit sem akarta lerombolni. A kertelés kevésbé fáj neki, mint az igazság.

– Ugye elismerted Jamie-t saját fiadként?

– Nem – mondta óvatosan Ian. – A fiúnak van apja, bár hallani sem akar róla.

– Ki az a Sheila, a báránynka gazdája, akiről Jamie beszélt?

– Az egyik itt lakó farmerem kislánya, azt hiszem. Megbíztam Mrs. Dixont, hogy gondoskodjék társaságról Jamie számára. Bellacourt igen magányos hely egy kisfiú számára, és azt akarom, hogy saját korabeli gyerekekkel játszhasson.

– Ezért reggelizett a konyhában ma?

– Igen. Általában ott étkezik. Az ebédlő túlságosan barátságtalan hely egy gyerek számára. A szakácsom és a személyzet rajonganak érte, így különleges kiváltságnak érzi, hogy a konyhában ehet.

Tess beharapta alsó ajkát, majd megrázta a fejét, mintha még mindig képtelen lenne tudomást venni Jamie létezéséről.

– Az iránta mutatott kedvességed igazán meglepő, kegyelmes úr – jegyezte meg, szándékosan szólítva a férfit a bosszantó hivatalos címén. – Nem éppen a jószívűségedről vagy híres.

103 • Nicole Jorda

Nem csupán jószívűségből vette magához a fiút, bár ezt nem mondhatta el.

Tess felvette a villáját és folytatni akarta a reggelijét, de csak játszott az étellel. Iannek ettől éles fájdalom nyilallt a mellkasába. Nem akarta érezni a sürgető késztetést, hogy megvigasztalja őt – mégis érezte.

Nem a nagylelkűség vezérelte, amikor megpróbálta megvédeni Tesset és óvni a fájdalomtól, ameddig csak lehetséges. Ő olyan nő volt, akit a férfiak önkéntelenül is tiszteltek és védelmeztek.

A gondolatra kesernyően elmosolyodott. Tess mindenkor ellentétes érzelmeket váltott ki belőle, egyszerre volt erős és sebezhető.

Ő azonban egyedül is egészen jól elboldogult, de Jamie nem. Elhatározta, hogy megvédi a kisfiút és igazi otthont nyújt számára. Ian maga soha nem kapott szeretetet az élete során, nem hagyja, hogy Jamie is ugyanilyen sivár légkörben nőjön fel.

– Azt hiszem, a vétkeid utolértek – jegyezte meg Tess, amikor Ian még mindig nem válaszolt.

– Sohasem állítottam, hogy szent vagyok – jelentette ki nyersebben, mint akarta.

– Tudom. És csak rád tartozik, mit kezdesz a saját életeddel. Az azonban aggaszt, amikor ártatlan emberek szenvednek miatta.

– Jamie aligha szenved, Tess.

– De nincsen családja, amelyik valaha is elismeri őt sajátjának.

Egy izom megrándult Ian állkapcsán. Jól ismerte Tess róla alkotott véleményét. Önzőnek és haszontalannak tartotta, egy kicsapongó nemesembernek, aki eltékozolta egész életét. S ez nem állt túl messze az igazságtól. Számos szándékos fiatalkori botlásáról szóltak a pletykák. Ifjúkorában a napjai felelőtlen kalandozásokkal teltek, éjszakái pedig vad dőzsölésekkel. Jócskán rászorgált tehát a nő elítélő szavaira.

A levegő valósággal vibrált közöttük az elfojtott feszültségtől.

– Mit vársz tőlem Jamie-t illetően? – kérdezte Tess. – Azt kívánod, fogadjam el saját fiamként?

– Nem. Ezt nem kívánom – felelte őszintén. – Azt szeretném, ha továbbra is itt élhetne Bellacourtban, bár megérttem, ha azt szeretnéd, távolítsam el.

– Erről szó sem lehet. Ez az otthona. A gyermek nem tehet az apja bűneiről.

Iant hatalmas megkönnyebbülés járta át. Tudhatta volna, hogy a lány a sértett büszkeségét és neheztelését nem egy gyereken fogja kitölteni. Ahhoz túlságosan kedves és lágyszívű. Soha nem űzne el egy kisfiút arról a helyről, amit az mindig is az otthonának tartott.

Biztos volt benne, hogy Jamie hamar megbarátkozik Tess-szel, aki kedves természetével vonzotta az embereket. Ez is azt mutatta, hogy kiváló anya lesz, ha majd saját gyermekei lesznek... Ian elhessegette az önkéntelen gondolatot, bár nem próbálta elrejteni cinikus félmosolyát. Nem valószínű, hogy a közeljövőben gyerekeik lesznek, hiszen még a házasságuk elhálása is kétséges. Nyilvánvaló, hogy a hitvesi ágyban csak perlekedni fognak, ahogyan életük többi részében is.

Most már azonban nem változtathatott a történeteken. Sorsa irányát már évekkel ezelőtt kijelölte, amikor eldöntötte, felelősséget vállal Jamie-ért. Egy herceg gyámfia messzemenően jobb bánásmódban részesül, mint egy londoni inas nem kívánt porontya. De ennél fontosabb, hogy a fiú melegséget és szeretet kapjon az élete során.

Úgy megszerette Jamie-t, mintha az ő fia lenne. Saját apja szeretetéért és figyelméért Iannek foggal-körömmel kellett megküzdenie – mint kiderült, mindhiába –, és legyen átkozott, ha hagyja, hogy Jamie hasonló sorsra jusson.

A gyermek születésével kapcsolatos részleteket viszont magában tartja. Vannak bizonyos titkok, amelyeket egyszerűen lehetetlen mással megosztani. És, ahogy azt a kis Jamesnek is mondta, mindig is betartotta az ígéretét.

Tess igyekezett folytatni a reggelijét, de hatalmas elszántságot kívánt tőle, hogy közömbös maradjon, amikor egymást kergették fejében a gondolatok.

105 • Nicole Jorda

Ma reggel különös optimizmussal ébredt. A kék, melyet az éjjel megtapasztalt Rothammel, bűnösen forró volt, miközben az általa nyújtott gyönyör sokkja még erősebb testi vágyat keltett benne iránta. Nehéz lesz majd színlelnie, hogy eszébe sem jutott, igazából meg akarja osztani az ágyát vele.

Rotham közelsége a reggeliző asztalnál még jobban megzavarta amúgy is kusza gondolatait. És amikor felajánlotta, hogy körbejárja vele a birtokot a délelőtt, Tess már kezdett reménykedni, hogy végül – valamikor, majd a távoli jövőben – legalább barátságos lesz köztük a viszony a házasságuk során, ha már szerelemről nem lehet szó.

Pedig tudhatta volna. Optimizmusa szilánkokra tört, amikor a kis gyámfiú beviharzott a szobába.

A férfi féktelen kicsapongásainak élő bizonyítéka nem kellett volna, hogy zavarja őt. Hiszen mindig is tudta, milyen ember a herceg. Richard állítása szerint az unokatestvére volt a legromlottabb nemesember a világon.

Tulajdonképpen nem tagadta, hogy a gyerek az ő, házasságon kívül született fia, csupán azt állította, Jamie jogi értelemben nem fattyú. De ha a fiú nem az övé, miért nem mondta meg egyenesen? Inkább hagyja, hogy Tess rosszat gondoljon róla? És miért fogadta Jamie-t gyámfiául, ha nem azért, hogy felelősséget vállaljon bűnös életmódja következményéért? Végül is, egyáltalán nem érdekel Rotham, fogadkozott Tess magában. Csak megdöbbenem, amikor ezt az oldalát is megismertem – ami megrázó, ugyanakkor megnyerő is. Egyértelműen mély a vonzalom a közönséges, arrogáns herceg és az imádni való, rajongó gyermek között.

Érezhetően feszültté és súlyossá vált a csend. Rotham arkifejezése közömbös, sőt engesztelhetetlen volt, mintha ő haragudna Tessre. Ami legalább annyira zavaró, mint bosszantó, gondolta a nő, egyre jobban dühbe gurulva.

Talán nem kellett volna felhánytorgatnia Ian hedonista életvitelét. Igazság szerint csodálatra méltó, hogy egy anyátlan csecsemőt magához vett és gyámfiaként nevelteti. Nagylelkűsége szinte megolvasztotta Tess szívét, ahogy a Jamie iránti szeretete is – az az ösztönös, akaratlan reakciója, mely egyszerre dühítette és

megrémítette Tesst. Nem akarta, hogy a szíve meglágyuljon Rotham iránt. Így is meglehetősen neheze égett, hogy leküzdje szánalmas gyengeségét vele szemben.

Egy dolog viszont világosabbá vált. El kell menekülnie az egyre erősödő kötődése elől. Minél hamarabb. Ha az elkövetkező két hetet, vagy még többet Bellacourtban tölti a férfival, akaraterije teljesen elenyészik. Most, hogy tudomást szerzett Jamie létezéséről, még fenyegetőbbnek érezte a veszélyt. El kell távoznia Rotham közeléből, mielőtt behódolna csábító ajánlatának, hogy bevezeti őt a szenvedély rejtelmibe.

Úgy döntött, legjobb, ha Cornwallba utazik. Magával vihetné Fannyt és Basilt is. Barátai így nemcsak a magányát oldanák, és elterelnék a figyelmét ellenállhatatlan férjéről, de Fannynak és Basilnek végre lehetősége lenne az együttlétre, hogy visszavonhatatlanul egymásba szerethessenek.

Azonban nehéz lesz Rothamet meggyőznie, hogy engedje elutazni. Lenyelte utolsó korty kávéját, majd elhatározta, legjobb lesz, ha egyszerűen közli a szándékait, és nem ad lehetőséget férjének a vitára. Felállt, és szalvétáját az asztalra tette. – Azt hiszem, vissza kell utasítanom a meghívásodat Bellacourt ma délelőtti körbejárására, kegyelmes úr. Fel kell mennem a szobámba csomagolni.

– Csomagolni? – kapta fel hirtelen a fejét Ian. – Hogy érted?

– Ma délután indulok Cornwallba – vont a meg hanyagul a vállát Tess.

Ian szorosan összezárta a száját.

– Kiborított, hogy tudomást szereztél Jamie-ről.

– A legkevesbé sem – hazudta Tess. – Csupán meg akarom valósítani a tervemet, hogy segítek Fannynak és Basil Eddowesnak egymásra találniuk. Rájöttem, nincs miért halogatnom. Megtennéd, hogy írsz egy levelet a Falwell-kastélybeli szolgálóidnak, hogy ne érje őket váratlanul az érkezésem?

Rotham összevonta a szemöldökét, átható tekintettel méregette feleségét.

– Attól tartok, nem támogathatom a tervedet, édesem. Túlságosan veszélyes az út, hogy egyedül tedd meg.

107 • Nicole Jorda

– Nem leszek egyedül. Velem lesz Fanny. Remélhetőleg. Most azonnal írok neki és megkérem, kísérjen el. Ő aztán tud vigyázni magára. És a kocsisom, meg az inasaim megvédenek minden veszélytől. Az egyikük bokszoló volt, majd kidobó legényként dolgozott egy játéklklubban, tudtad?

– Mit ad isten, tudtam.

Mielőtt magyarázatot kért volna Rothamtól erre a titokzatos válaszra, a férfi újabb kifogással hozakodott elő:

– Azt sem akarom, hogy veszélynek tudd ki magad Falwellben. Bajba kerülhetsz, ha bármi is igaz az állítólagos kísértettel kapcsolatban.

– Őszintén remélem, hogy valóban vannak ott kísértetek. Ahogy említettem, egy kísértetjárta kastély tökéletes atmoszférát és ihletet nyújt Fannynak a következő rémregénye megírásához.

– Ennek ellenére nem akarom, hogy odautazz, míg én magam nem jártam utána a dolognak.

A tiltás visszafelé sült el.

– Nem akadályozhatod meg, hogy odamenjek, Rotham.

– Dehogynem, drágaságom.

Amikor tekintetük találkozott, Tess visszafojtott egy harcias ripsztot. Nem engedi, hogy a férfi házsártos háрпиává változtassa őt. Mindig is engedelmes és higgadt természetű volt; tulajdonképpen soha nem emelte fel a hangját senkivel szemben, Rotham kivételével. Ha hagyja, hogy a férfi provokálja, nem kerülhet ki győztesen a vitából. Ezért úgy döntött, offenzívában marad.

Nagy levegőt vett, hogy lehiggadjon.

– Szóval eljátszod a zsarnokot és visszautasítod a kérésemet? – szólt erőltetetten negédes hangon.

– Nem játszom a zsarnokot – ráncolta a homlokát Ian.

– Nem? Akkor hogyan neveznéd lekezelő, arisztokrata modorodat? Te tényleg azt hiszed, megfélemlíthetsz és parancsolgathatsz nekem?

Rotham válaszra nyitotta a száját, majd ismét becsukta. Némán ránézett, tekintetéből enyhe gúny, sőt düh sütött.

Nyilvánvalóan megértette Tess stratégiáját, mivel más taktikához folyamodott.

– Hogy veszi ki magát, ha egy napi házasság után, csak úgy elinatsz Bellacourtból? Ki hiszi el majd, hogy szerelmi házasságot kötöttünk?

– Tehát ez aggaszt – vonta fel egyik szemöldökét Tess. – Azt gondolják majd, hogy te üztél el, és te leszel a bűnbak.

– Ó, igen. Örökös félelemben élek, nehogy bűnbaknak tartsanak – mondta Ian szárazon. Majd kissé lágyabb hangon hozzátette: – Bevallom, nem szeretném, ha az egész világ azt hinné, elmenekült tőlem a feleségem, azonban a legnyomósabb indokom, hogy aggódok a biztonságodért.

– Ezt a vitát már korábban lefolytattuk, Rotham – mosolygott kényszeredetten Tess. – Aggodalmad nem indokolt.

– Ezzel nem értek egyet. Megígértem Richardnak, hogy vigyázok rád.

Tess mosolya lehervadt, kérdően nézett a férfira. Majd tekintete összeszűkül.

– Szóval ezért avatkoztál bele mostanában minden dolgomba? Mert ígéretet tettél Richardnak, hogy állandóan szemmel tartasz?

– Részben. Én vettem meg Richardnak a tiszti rangot. Tartozom neki azzal, hogy gondoskodom a biztonságodról.

– Tehát büntudatod van, amiért a háborúba küldted őt?

Rotham nem válaszolt, de Tess tudta, hogy az elevenére tapintott.

Tudatosan soha nem gondolta végig, milyen szerepet játszott a herceg az unokatestvére besorozásában, s ez öbelőle mit váltott ki. De az igazat megvallva, mindig is neheztelt egy kicsit Rothamre a tiszti rang megvásárlása miatt, bár tudta, ez indokolatlan. De hogyan érezhetett volna másként, amikor ezzel a döntéssel annyira kegyetlenül beleavatkozott a sorsába? Richard az esküvőjük után el akarta adni tiszti rangját, de korábban visszarendelték a háborúba és életét vesztette a csatában.

Tess nagy nehezen lenyelte a torkában érzett heves fájdalmat, és igyekezett könnyedén beszélni.

– Mindig meg tudsz lepni, Rotham. Még elhiszem, hogy van szíved.

109 • Nicole Jorda

A csúfondáros megjegyzésre a férfi arca megrándult. Így viszont Tess elérte célját. Rotham dühösen sóhajtott egyet.

– Rendben, nem ellenzem, hogy Cornwallba utazz. De én is elkísérlek – tette hozzá komoran, mielőtt a nő örvendhetett volna.

Tess a fejét rázta. Hogyan állnék ellen a vonzerejének, ha ő is velem tart? – gondolta.

– Ez nem megy – vágta rá gyorsan.

– Miért nem?

– Először is azért, mert megígérted Jamie-nek, hogy ma együtt építetek erődöt falevelekből, emlékszel? Nem okozhatsz csalódást neki. Másodszor pedig, gondoljunk Basil büszkeségére. Tegnap este pont erről beszéltünk, Rotham. Ahhoz, hogy Basil elvehesse Fannyt, jelentősen több fizetéssel kell rendelkeznie, mint most, de a jobb állásra szóló ajánlatot neked kell megtenned, ne hihesse, hogy én akarok vele jótékonykodni. Ezért itt kell maradnod, hogy kikérd Basilt a mostani munkaadójától és felfogadd. Természetesen, amint megállapodtok, elküldöd őt Cornwallba – és akár el is kísérheted, ha akarod –, de én most rögtön előreutazom Fannyval. Még ma délután, ha mindent el tudok rendezni.

Ian egyáltalán nem örült a tervnek. Ám Tess hangjából kiérezte, hogy a hirtelen érzelmi zűrzavar – a kikényszerített esküvő –, valamint a Jamie feltűnése okozta sokk után, a tűrőképessége határához ért.

– Ahogy óhajtod – mondta végül. – Írok egy levelet Falwellbe és azonnal elküldetem egy futárral.

Tess gyanakodva méregette, mivel meglepődött, hogy további szócsata nélkül elfogadta a tervet. Nem akart azonban időt hagyni, hogy Rotham meggondolja magát.

– Köszönöm – mondta gyorsan, barátságosan és őszintén. – És most, ha megbocsátasz, üzenetet kell küldenem Fannynak.

Sarkon fordult és kimenekült a reggelizőből, közben a hátában érezte Rotham tekintetét. Ahogy a folyosóhoz ért megkönnyebbülten és izgatottan felsóhajtott.

Megkönnyebbülten, mivel hamarosan már úton lesz Cornwall felé, távol veszélyes, újdonsült férjétől.

És izgatottan, az iránta táplált ellentmondásos, viharos, őrijítő érzései miatt. A Rothammel való vitái mindig feltüzelték a vérét, de most szelídebb, gyengédebb támadások érték a szívét, s ezzel meg kellett birkóznia – nevezetesen: Rotham vonzódásával gyámfia iránt. Tess mellkasát tompa fájdalom nyomta Rotham bűnös életvitelének élő bizonyítéka miatt.

Halkan szitkozódott. Szikrákat, tüzet, érzelmeket akart vinni az életébe, és nemkívánatos házasságával ez tagadhatatlanul be is teljesült.

Az volt az átkozott igazság, hogy két éve most először érezte, hogy újból él. Eddig csak félig élt, feláldozta az örömet és az izgalmakat, hogy mentesüljön az érzelmek okozta fájdalomtól. És a hosszú dermedtség után alig várta, hogy pozitív érzelmekben legyen része a bánat helyett... hogy megismerje az örömet, a gyönyört, az izgalmat, a szenvedélyt...

A múlt éjszaka Rothammel kétségkívül üdítő, borzongató, csodálatos volt; és még csak egy röpke ízelítőt kapott abból, mit várhat, ha valóban szeretők lesznek. Az azonban dühítette – sőt egyenesen felháborította, hogy az összes férfi közül, pont a kétes hírű Rotham herceg kavarta fel a lelkét és tette újra sebezhetővé.

Nem hiszek a kísértetekben, a Falwell-kastélyban
viszont
olyan hátborzongató zajokat hallani, melyekre
nincs ésszerű
magyarázat. Remélhetőleg a rejtély elvonja majd
a figyelmemet, ha Rotham – beváltva
fenyegetését –
megérkezik.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

ét óra elteltével Tess szívében a tompa fájdalom csak erősödött. Újra becsomagolta holmiját az utazóládákba, ezúttal jóval hosszabb útra. Ekkor vette észre hálószoabaablakából az ördögi herceget és gyámfiát. Mindketten melegen voltak öltözve, és kézen fogva baktattak a makulátlan gyepen át a kopár ágú erdő széléig.

Egy nagy kupac őszi levél várta őket, mellette egy telerakott talicska, de Tess ilyen távolságból nem látta, mi van benne. Félúton odafelé Rotham feldobta Jamie-t a vállára és elvitte a célig, majd finoman belökte a száraz levelek közé. Tess szinte hallani vélte a gyerek elragadtatott sikongatásait, ahogy igyekezett kikecmeregni a csúszós halomból. Viszont tisztán látta Jamie boldog vigyorát, ahogy vadul szaladgált, kis csizmájával felrugdosta a levegőbe a leveleket, miközben gyámapja megvizsgálta a talicska tartalmát.

Rotham hagyta, hogy a kisfiú belökje őt a levélkupacba, majd mindketten hemperegni kezdtek a puha levélágyban. Tess egyszerűen képtelen volt levenni róluk a tekintetét. Egyre figyelte őket, még akkor is, amikor komolyan hozzáfogtak az erődjük megépítéséhez. A levélerődhöz egy sátrat kellett felállítaniuk fa rudakból és néhány takaróból, majd befedték a sátrat levelekkel és bemásztak, hogy csak az arcuk látszott ki. Tess egy darabig sóvárogva figyelte játékukat, s hirtelen felvillant benne egy kép: milyen lehetne a jövője Rothammal. Figyelhetné őt, ahogy a saját gyermekeikkel játszik, s őket is ugyanilyen szívmenengetően szeretné...

Elhessegette a gondolatot, és kényszerítette magát, hogy elforduljon az ablaktól. Rothammal nem alapíthat családot, hiszen egy kikényszerített érdekházasságban élnek, és túl fájdalmas volt számára a látvány, ahogy a férfi önfeledten mókázik kis gyámfiával.

Inkább folytatta a csomagolást a komornájával. Szerencsére éppen most kapta meg Fanny válaszát, izgatottan várja, hogy elkísérhesse Tesst Cornwallba, tehát nemsokára elmenekülhet Bellacourtból.

Biztos volt benne, jó döntést hozott, hogy már ma délután elutazik. Minél hamarabb kerül távolabb ördögien megnyerő férjétől, annál jobb.

Az út Cornwallba eseménytelenül telt, főként, mert három nap alatt, kisebb szakaszokban tették meg. Tess kocsisa és inasai féltőn vigyáztak rá és két kísérőjére, Fannyra és Alice-ra. Rendszeresen cserélték a lovakat, és minden éjjel valamelyik út menti kicsi, de kényelmes fogadóban szálltak meg.

Tess örömmel nyugtázta, hogy zaklatott idegei egyre inkább kezdenek megnyugodni, ahogy távolabb kerül Richmondtól. Igaz, képtelen volt elterelni gondolatait Rothamról és a felejtethetetlen éjszakáról, de legalább nem volt vele összezárva Bellacourtban, nem kellett szembenéznie vele a reggeliző asztalnál, vagy ami még rosszabb, közös ágyban aludni vele.

Így könnyebb volt elterelni nyugtalanító gondolatait is Rotham imádni való gyámfiáról, aki akár a férfi vér szerinti gyereke is lehet. Időre volt szüksége, hogy megbarátkozzon a helyzettel – és hogy

113 • Nicole Jorda

kordában tudja tartani érzelmeit. A világért sem akarta megriasztani a drága gyermeket, de attól félt, idegessége akaratlanul kihathat a kisfiúra, bármennyire próbálja is eltitkolni reakcióit.

Nem volt nehéz rávennie Fannyt, hogy kísérje el őt Cornwallba. A Falwell-kastély lakói alighanem sohasem hallottak a híres kurtizánról, így nem kellett aggódnia, hogy látogatásával csorbát ejt Rotham új hercegnőjének renoméján. És Fannynak kapóra jött a lehetőség, hogy Basil kedvezőbb körülmények között udvarolhasson neki. Így izgatottan, ugyanakkor reménykedve várta, milyen eredményt hoz Tess házasságközvetítői terve.

Tess ugyanennyire örült barátnője társaságának. Nem szívesen vonta volna el Dorothy Croftot kedves hobbijától, a festéstől. És ha Rotham valóban utánuk jön Falwellbe, ahogy ígérte, Tess nem számíthatott a kedves, szelíd társalkodónő támogatására, ellenben Fanny praktikái és a férfiakkal kapcsolatos, széles körű ismeretei védelmet nyújtanak majd számára ellenállhatatlan férjével szemben.

Utazásuk első estéjén, amikor bérelt szobájában együtt vacsoráztak Fannyval, és Tess bevallotta, mi történt a nászéjszakáján, barátnője gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Nem szerencsés, hogy elmaradt a beavatásod – jegyezte meg. – Továbbra is rettegni fogsz, hogy mi vár rád.

Viszont helyeselte, hogy Tess elutazott. A Rothammal vívott csatáját hadművelethez hasonlította: az ideiglenes visszavonulás jó alkalom, hogy Tess összeszedje magát és felfegyverkezzen a későbbiekben folytatódó harcra.

A kellemes idő is jó kedvre derítette Tesst. Elhagyta a hideg, kietlen, nedves Richmondot és egyre több napsütés fogadta, ahogy dél felé haladtak.

– Nagyszerű ez a napsütés – jegyezte meg Fanny a második nap délutánján, miközben leengedte egy kissé a kocsí ablakát, hogy bejöhessen a friss levegő. – Eddig még nem jártál Cornwallban, ugye?

– Nem. Többször is voltam Bathban és Brightonban, de Cornwallban nem. Úgy tudom, a Devon alacsonyabban fekvő részeire és Cornwall szinte egészére, inkább a mediterrán, mint az

angliai éghajlat jellemző. Még télen is kellően enyhe ahhoz, hogy pálmafák nőjenek ott.

Fákkal szegélyezett folyók, sűrű erdők, és zöldellő völgyek vidékén át jutottak el végül Rotham kastélyához, mely a keleti parton, a Fowey nevű kis kikötőváros közelében volt. A harmadik napon már délben érezték az óceán friss, sós levegőjét, majd hamarosan megpillantották a hatalmas, ezüstös kéken csillogó víztükröt.

A folyók és patakok összefolyásai miatt Tess kocsisa, Spruggs, egy ideig kerülő úton hajtotta a hintót, míg végül jó néhány kanyar után közelítette meg a birtokot dél felől. Néhány mérföldnyire a céltól megállította a kocsit, és rámutatott a felettük lévő, távoli kastélyra.

Egy alacsony hegyfokon állt, a sűrű erdőtől övezett, hatalmas, szürke kövekből épült erődítmény, impozáns tornyaival és csipkézett oromzatával. Falwellből délkelet felé lélegzetelállító kilátás nyílt a tengerre, egy hangulatos öbölre és a homokos tengerpartra.

A parton kissé feljebb hegyek emelkedtek. A kocsi ablakából Tess, egy elragadó kis halászfalut pillantott meg a meredek hegyoldalban, tele meszelt falú, nádfedeles kunyhókkal.

További tíz perc kocsikázás után – egy dombos, fás parkon át, majd végig egy kavicsos kocsifelhajtón – a hintó megállt a kastély bejárata előtt. A fő szárnya egy kövezett udvart fogott közre, és két torony szegélyezte. A gránitfalakon növényzuzmó enyhén rózsaszínűre festette a szürke követ. A kastély legalább egy vagy két századdal korábban épült, mint Bellacourt, ezért nem volt annyira pompás és lenyűgöző, de igen impozáns látványt nyújtott.

Miles, a két inas közül az egyik, lesegítette a hölgyeket, közben Fletcher – a korábbi bokszo – a díszes kapuhoz sietett, hogy bebocsátást kérjen. Mindketten egész úton, az úrnőjükön tartották a szemüket. És mivel Rotham név szerint ismerte felesége kocsisát és inasait, Tess sejtette, hogy a lelkükre kötötte, nagyon vigyázzanak rá. Amikor rákérdezett, Spruggs megerősítette gyanúját, elmondta, hogy a herceg megparancsolta neki, különleges figyelmet szenteljenek Tessnek és barátnőjének, Miss Irwinnek. Tess megint nem tudta, dühöngjön-e vagy meghatódjon Rotham folyamatos beavatkozásai

115 • Nicole Jorda

miatt. Egy pillanatra megálltak és megcsodálták a varázslatos kilátást. A hatalmas, ezüst szürkén csillogó óceán, mintha a világ végéig ért volna. Novemberhez képest szokatlanul meleg, lágy szellő fújt a tenger felől.

Tess vonakodva fordult meg, amikor kinyílt a kastély masszív kapuja. Rotham levele minden bizonnyal megérkezett, mivel egy idősebb férfi és nő jelent meg mosolyogva és hajbókolva.

Be is mutatkoztak: Mr. és Mrs. Hiddleston, a kastély főlakája és házvezetőnője. Mindketten teltek, és a friss, tiszta levegőtől pirospozsgásak voltak, és egészen elütöttek Bellacourt méltóságteljesen hivatalos alkalmazottaitól.

Mrs. Hiddleston, mint kiderült, jóval szókimondóbb is volt náluk. Izgatottnak tűnt új úrnőjük láttán, és elmondta, már tegnap óta készülődnek az újdonsült hercegnő fogadására.

– Ó, kegyelmes asszonyom, bocsásson meg, hogy nem üdvözlöttük önt azonnal, ahogy megérkezett – mentegetőzött. – Éppen az ezüstöket fényeztük, hogy készen álljanak az önök számára. Tudja, meglehetősen rövid volt az időnk, de örömmel üdvözljük önt. Az igazat megvallva, nem számítottunk rá, hogy ökegyelmessége valaha is megházasodik...

Hiddleston figyelmeztető pillantására az asszony gyorsan a szája elé kapta a kezét.

– Egyáltalán nem bánjuk, hogy megnősült, természetesen, és nem a mi tisztünk, hogy megítéljük a cselekedeteit... Jaj, én meg csak locsogok itt. Bizonyára elfáradtak a hosszú út után, pihenésre és frissítőre vágnak. Erre parancsoljon, kegyelmes asszonyom...

Tess azonnal megkedvelte Hiddlestonékat, követték őket a kastélyba, közben átadták főkötőjüket és bundájukat.

– Attól tartok, most még kevés a személyzet – fecsegett tovább a házvezetőnő. – Az új herceg soha nem jár ide – vagyis szinte soha... Ó, ezt nem kritikának szántam, mylady, egyáltalán nem. Biztos vagyok benne, hogy a herceg rendkívül elfoglalt. Úgy értettem, hogy nem nagyon volt eddig szükség sok szolgálóra, hogy sem a lord, sem a lady nem lakott itt. De tegnap felfogadtam néhány lányt és legényt a faluból, hogy az önök látogatása alatt kisegítsenek minket.

A következő két óra során Tesst és Fannyt finom teával szolgálták ki, majd körbevezették őket a kastélyban. Falwell eredetileg az 1500-as években épült – tudták meg –, de a múlt század közepén szinte teljesen átépíttette a mostani herceg dédnagyapja, ő emeltette a csipkés oromzatokat és a két oldalsó tornyot.

A kastélyban feltehetően, több mint húsz hálószoza van, valamint egy nagy előcsarnok és portrégaléria, a fő helyiségek többségét falikárpitok és festmények, sőt páncélok és fegyverek díszítik. A tornyok mindegyike négyszintes, és jó néhány kicsi helyiséget rejt.

– Úgy tudom, egy nagy pincebörtönük is van – szólalt meg Tess Fanny kedvéért, amikor Mrs. Hiddleston kifogyott a lakosztályok dicséretéből. – Szeretnénk azt is megnézni, ha lenne olyan kedves odavezetni minket.

A házvezetőnő először meglepetten bámult rá, majd elfintorodott.

– Nos, az igazat megvallva, ez inkább egy óriási borpince most, mylady. De természetesen Hiddleston örömmel megmutatja önöknek, bár bizonyára rossz néven veszik, hogy minden nagyon poros benne. Nem sokat járunk le, a ritka alkalmakat kivéve. Biztos, hogy látni akarják?

– Egészen biztos. Miss Irwin regényeket ír – magyarázta Tess –, és így különösen érdeklik az olyan helyek, mint ez a pincebörtön. Ezenkívül élénken érdeklődik a kísértetek iránt is. Igaz, hogy Falwellben kísértetek járnak? Örömmel hallanánk róluk mindent, amit el tudnak mondani.

A főlakáj és a házvezetőnő is a homlokát ráncolta, majd az asszony halványan elmosolyodott.

– Igeen, van egy kísértetünk, azt mondják, az a herceg, aki a tornyokat építtette. Mindenestre, ökegyelmessége igen korán elhalálozott, mivel kiesett a nyugati toronyból, bár egyesek szerint inkább kilökték.

– Tehát a falwelli kísértet, a mostani herceg meggyilkolt ősének szelleme lehet? – kérdezett közbe Fanny.

Mrs. Hiddleston elhallgatott, s a férjére nézett, akinek eddig nem sok esélye volt, hogy beleszóljon a beszélgetésbe.

117 • Nicole Jorda

– Időnként zavaró zajokat hallottunk – válaszolt a férfi az asszony helyett –, nyár eleje óta. De csak hébe-hóba.

– Milyen zajokat?

– Ó, néhány koccanást, ütődést meg ilyesmit – mintha lánc csörgött volna. De valószínűleg csak a szél okozza. És különben is, az utóbbi két hétben, vagy még hosszabb ideje csendes volt a kastély.

A felesége szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte magát, talán még félt is, de tartotta a nyelvét.

Tess elhatározta, hogy nem erőlteti a dolgot, azt mondta, inkább másnapra hagynák a várbörtön bejárását. Egyelőre eleget kell tennie Rotham kérésének, miszerint értesíti, hogy épségben megérkeztek.

Ezért írt egy levelet a férfi londoni házába címezve, és megkérte Hiddlestont, adja postára Foweyben.

Aznap este a két barátnő egy meghitt szalonban vacsorázott a hatalmas ebédlő helyett. És amikor visszavonultak, Tess a barátnője melletti hálósobát választotta, mondván, hogy közel akar lenni vendégéhez – ez volt a kifogás, hogy ne kelljen a kastély urának lakosztályában aludnia.

Az első két éjszaka semmi jel vagy zaj nem utalt kísértetjárásra. Ottlétük során Tess és Fanny bevették magukat a könyvtárba, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a kastély alatti öbölre. Mialatt Fanny a kézirátán dolgozott, Tess a levelezését intézte; egy nagy táskában elhozta a jótékonyági ügyeivel kapcsolatos aktákat. Nem akarta elhanyagolni a feladatait, csupán mert kétszáz mérföldnyire volt Londontól.

És nem hagyja abba a munkáját, mert egy főnemeshez ment feleségül. Túlságosan is sok nyomorúságot és szegénységet látott eddig ahhoz, hogy mostantól felhagyjon segítő tevékenységével. Még mindig számtalan család nélkülözik, sokan közülük a reménytelenség határán állnak. Asszonyok és gyerekek, különösen az idős szülők, akik egyik napról a másikra tengődnek, miután családjuk férfitagjai meghaltak, vagy megnyomorodtak a háború csaknem két évtizede alatt.

Tess igyekezett a közeli szomszédairól ismereteket szerezni, különösen azokról, akikhez illik ellátogatnia újdonsült hercegnőként.

Számos nemesember lakott a környéken, és mintegy tucatnyi, köznemesnek számító család, de mivel az ő rangja magasabb, neki kell kezdeményeznie a látogatást.

Először a helybéli lelkészt keresem fel, határozta el Tess. És inkább Alice-t választom kísérőül, mintsem Fannyt. Tess, évekig szélmalomharcot vívott a bevett társasági szokások ellen az úri hölgyekhez illő viselkedéssel kapcsolatban, most azonban egyet kellett értenie Fanny véleményével – barátságuk nyilvánosságra hozatala hátrányosan befolyásolná az általa elősegítendő ügyeket. A szomszédait, talán még a lelkészt is megdöbbené, hogy Rotham hercegnője egy könnyűvérű nővel barátkozik, annak ellenére, hogy Fanny nemrégiben felhagyott korábbi életvitelével.

Reménykedett, hogy barátnője hamarosan jobb eséllyel számíthat majd arra, hogy befogadja a társaság. Ha Fanny férjhez mehetne Basilhoz, automatikusan nőne a respektje. A házasság bűnök sokaságát képes feledtetni a társasággal. És még előkelőbbnek tartják majd őt, ha többször látják együtt Rotham hercegnőjével.

Tess örült a házasságközvetítés jelentette kihívásnak, nem csak azért, mert segíteni akart Fannynak, hanem személyes okokból is. Saját tapasztalataiból tudta, az állandó elfoglaltság a leghatékonyabb módszer, hogy ne rágódjunk a gondjainkon. Sajnos, a saját házassága problémáját illetően nem működött ez a stratégiája. Bárhogy igyekezett, képtelen volt számúzni Rothamet a gondolataiból, különösen éjszaka, amikor egyedül feküdt az ágyában.

Nappal sikeresebbnek bizonyultak elterelő hadműveletei. Hosszú sétákat tett Fannyval, végig a hegyfokok mentén, belélegezték a csodás tengeri levegőt, vagy felfedezték a környező erdőket, melyek most már az őszejelket hordozták. Tervbe vették, hogy végigmennek a faluba vezető meredek ösvényen, de amint kitétek a lábukat a kastélyból, Tess inasai azonnal a nyomukba szegődtek, igaz, tisztes távolságot tartva.

Tess boldogan vállalta a lektor szerepét is. Korábban már elolvasta Fanny első kéziratát, és néhány saját javaslattal is segítette őt, most pedig már teljes oldalakat olvashatott végig a regényből. A délutánokat általában tervezgetéssel és a szereplőkről való

119 • Nicole Jorda

beszélgetéssel töltötték, egy csésze finom tea mellett. A kurtizán remélte, hogy olyan népszerű és termékeny író nő lesz, mint Mrs. Ann Radcliffe, Frances Burney vagy Regina Maria Roche, akik a könyvárusok és a könyvtárak rendszeres látogatóinak nagy kedvencei voltak.

– Nem vágyom rá, hogy csillag legyek az irodalom égboltján – állította Fanny –, csupán kényelmes életet szeretnék.

A kiadója a Minerva Press volt, amely sikeresen kovácsolt tőkét a rémregények jövedelmező eladásából. A könyvek főszereplői gyakran gonosz cselszövők és gyámoltalan fiatal lánykák voltak, akik komor kúriákban, vagy huzatos kastélyokban üldözték egymást.

Fanny azonban ragaszkodott hozzá, hogy regényei megüssenek egy bizonyos színvonalat.

– Az még rendben van, hogy a hősnőim csalódott, romantikus szűzlányok – magyarázta –, de nem fognak elájulni minden apró riadalomtól. Kell, hogy legyen bennük egy csipetnyi talpraesettség, legalább annyi, amennyi saját megmentésükhöz szükséges.

Általános tévhit, hogy a regényírók a szabadidejükben olcsó rémregényeket írnak, de ahogy Fanny-t figyelte munka közben, Tess tudta, hogy ez a foglalatosság jóval nehezebb, mint eddig képzelte. És mivel Fanny még csak második kísérleténél tartott ezen a területen, Tess egyáltalán nem találta szokatlannak, hogy kisebb-nagyobb megszakításokkal, rendszertelenül ír. Az alapvető ok mégis az volt, hogy az írás elterelje a kurtizán figyelmét saját gondjairól. A Falwell-kastélyban töltött második délutánjukon bevallotta, túlságosan ideges ahhoz, hogy jól vagy többet tudjon írni.

– Egyfolytában arra gondolok, mit tegyek, ha Basil idejön.

– Úgy érted, amikor Basil meglátogat – bátorította Tess. – Hiszem, hogy Rotham keresztülviszi, amit akar, és ideküldi hozzánk Basilt.

– De mit tegyek majd, amikor már itt lesz? Hogyan viselkedjek? Nem akarok túlságosan közvetlen lenni vele, mert félek, hogy ezzel emlékeztetem szégyenteljes múltamra.

– A teljes londoni félvilágot meghódítottad, Fanny. Nyilván elbírsz majd egyetlen, epekedő úriemberrel. Lefogadom, hogy jövő héten ilyenkor Basil már a tenyeredből eszik. Sőt, talán már jegyesek

is lehettek – és azok is lesztek, ha engem kérdezel – mosolygott kajánul Tess.

– Komolyan így gondolod? – kezdett reménykedni Fanny.

– Komolyan. Lehet, hogy neked több a tapasztalatod a testi kapcsolatokban, én viszont többet tudok a házasságról. Kétszer is megkérték a kezem, emlékszel? – nevetett fel halkán Tess, és elfintorította az orrát. – Bár a második lánykérés abszolút szándékom ellenére történt... és azt hiszem, nem tekinthetem valódi lánykérésnek Rotham arrogáns kijelentését, miszerint hozzá kell mennem feleségül. Ennek ellenére ne aggódj, drága Fanny. Szerelmetek Basillal ki fog bontakozni, ebben biztos vagyok.

Fanny hálás volt a biztatásért, mégis izgatottan beharapta alsó ajkát.

– Én nem bízom benne ennyire, mint te. Félek még megcsókolni is Basilt, a szeretkezéssel pedig próbálkozni sem merek vele. Mi van, ha nem tetszik neki?

Tess elnevette magát erre az abszurd kijelentésre.

– Az teljességgel lehetetlen, hogy Basil ne élvezze veled a szeretkezést. A köztetek fennálló probléma anyagi és nem érzelmi természetű.

– Én is azt hiszem. De ráhagyom a kezdeményezést, hogy ne ijesszem el. És a viselkedésem hihető kell, hogy legyen. Ha szűzként viselkedem, kétségtelenül férfiasabbnak érzi majd magát, de az ártatlanságomnak hitelesnek kell tünnie, nem gondolod?

– Azt gondolom, hogy ok nélkül aggódsz. Várj, míg Basil megérkezik, aztán majd meglátod, hogy állnak a dolgok köztetek.

Tess csodálkozott, hogy Fanny ennyire nem bízik magában. Hatalmas összegekért árulta bájait és évekig a félvilág királynője volt. Korábban hidegen hagyta őt a szerelem, nem úgy, mint most, Basillal.

Ezért aztán Tess szinte megőrült – nemcsak Fanny, de önmaga kedvéért is –, hogy akkor éjjel átélte első élményét a kastély szellemével kapcsolatban. Hirtelen felébredt a sötétben, és felismerte a hátborzongató neszeket, melyek annyira nyugtalanították a szolgálokat.

121 • Nicole Jorda

Szíve hevesen kalapált. Gyorsan meggyújtott egy gyertyát. A kattogó zajok valóban láncsörgésre emlékeztettek, és mintha a falon át hallatszottak volna, vagy talán a kéményből jöttek. A meleg időjárás miatt még nem kellett begyűjtani a kandallóba, így a szobájában honoló csend csak felerősítette a fémes zajt. Tess összeszedte bátorságát, kimászott az ágyából, és végigvizsgált a szobájában minden zugot és rést, de semmi szokatlant nem észlelt, ami indokolta volna a zajokat. Amikor a rejtélyes neszezés hirtelen abbamaradt, felkapta a köntösét, és végigsietett a folyosón Fanny szobájához.

Fanny az ágyában ült, őt is felébresztette a zaj.

A zörejek azonban nem ismétlődtek. És egy idő után megvitatták, mi okozhatta a jelenséget – csak hogy megnyugtassák felzaklatott idegeiket.

– Kell, hogy legyen valami racionális magyarázat – mondta ki Tess, és Fanny helyeselt.

– Igen. Talán csak a szél okozta.

– Talán. Valószínűleg semmi értelme átkutatni a kastélyt most éjszaka, a sötétben. Meg kell várnunk a reggelt, hogy utánajárhassunk a dolognak.

Fanny bólintott, de nem engedte, hogy Tess távozzon.

– Itt maradnál velem, Tess? Nem szeretnék egyedül lenni, míg nem derítjük ki, mivel állunk szemben.

Tess is hasonló véleményen volt, így aztán elfoglalta Fanny ágyának másik felét. És mivel most már semmi sem zavarta a nyugalmaikat, hamarosan sikerült elaludniuk, és hajnalig fel sem ébredtek.

Másnap, reggeli után, picétől a padlásig átkutatták az egész kastélyt, hogy megfejtsek a rejtélyt, de nyomát sem lették, mi kelthette a nyugtalanító zörgést. Tess mindkét markos inasa elkísérte őket, különösen, amikor a várbörtönt vizsgálták át, de csak annyit értek el, hogy mindannyiuk ruhája bepiszkolódott.

A házvezetőnő egyfolytában szabadkozott a pincék állapota miatt, talán az állását féltette, de Tess megnyugtatta őt.

– Kérem, ne aggódjon, Mrs. Hiddleston. Hiszen mondta, hogy senki sem használja már a pincéket. Csupán azért járjuk be a kastély minden zegét-zugát, hogy témát találjunk Miss Irwin regényéhez. Kétlem, hogy valóban szellemek bolyonganának a pincében vagy bárhol másutt.

Napvilágnál Tess könnyebben el tudta utasítani az abszurd feltételezést, hogy Rotham meggyilkolt őse kísért egykori palotájában. Egy órával később azonban újabb dolog adott okot az izgalomra: egy rövid üzenet érkezett Rothamtól, mely szerint sikerült alkalmaznia Basil Eddowest, és másnap délután érkeznek Falwellbe. Így aztán Tess már nem attól félt, hogy szembetalálkozik egy kísértettel, hanem hogy újra látja a férjét.

Mondogatta magának, hogy a gyomrában érzett remegésnek semmi köze ahhoz, hogy ismét találkozik vele. Természetesen örült az érkezésüknek Fanny miatt, de azt remélte, kicsit tovább lehet még távol Rothamtól.

Sajnálatos, hogy muszáj beengednie, pedig semmi kedve nem volt vele foglalkozni. De nem dobhatja ki a herceget a saját kastélyából. Még elképzelni is rossz, mi várna rá, ha mégis megpróbálná.

Fanny még zaklatottabb lett, amikor ráébredt, hogy ennyire közel van számára az igazság pillanata. A nap többi részében és másnap egész délelőtt a két nő megpróbálta nyugtatgatni egymást, kevés sikerrel. Jóval a férfiak érkezésének várt időpontja előtt mindketten félbehagyták munkájukat a könyvtárban, és a szalonba vonultak olvasni. Bármennyire igyekeztek higgadtnak látszani, amikor a két úriember végül délután két órakor megérkezett, Fanny csak Basilt nézte, Tess pedig képtelen volt levenni a szemét Rothamról.

Szánalmas, mennyire feléledt Tess minden érzéke, amint a férje belépett a szobába. Észrevette, hogy Ian is rajta tartja a tekintetét. A férfi hosszasan fürkészte, talán azon töprengett, milyen fogadtatásra számítsen... talán neki is az az egyetlen, szenvedélyes, együtt töltött éjszaka járt a fejében, mint Tessnek. Érezte, hogy Rotham tekintete lassan, kéjesen végigpásztázza a testét. Cornwalli tartózkodásához szándékosan választott világosabb színű öltözékeket, és férjének

123 • Nicole Jorda

szemmel láthatóan tetszett az élénk kék muszlinruha. Nem mintha érdekelné, mi a véleménye rólam, emlékeztette magát Tess.

Teste mégis azonnal reagált, ahogy Rotham közelebb lépett. És amikor könnyed csókot nyomott az ujjhegyeire, még ettől a gyengéd érintéstől is megborzongott.

Nagy nehezen visszahúzta a kezét, és figyelmét férjéről a barátaira fordította, akik csak bámulták egymást, mintha legalább tíz év, nem csupán néhány nap telt volna el utolsó találkozásuk óta.

A szőke, barnaszemű Basil magas volt, szikár és rövidlátó. Megjelenése élesen elütött Fannyétól, aki buja, hollófekete hajú szépség volt. Rájuk tökéletesen igaz volt, hogy az ellentétek vonzzák egymást. A vidám, eleven, élvezeteket hajszoló kurtizán, és a komoly, szobatudós ügyvédbojtár. A férfi kötelességtudó természetét szerencsére enyhítette éles esze. És azt beszélték róla, fiatalkorában szeretett mókázni, gyerekként Lily Loring társa volt a sportolásban és a csínytevésekben.

Fanny és Basil is együtt nőttek fel, de azután sokáig haragban voltak, miután a lány – mindenki megdöbbenésére – tizenhat évesen hirtelen úgy döntött, Londonba megy és örömlánynak áll. A fiú ellenkezése, bőszen haragja, csalódása és őszinte féltékenysége – Tess sejtsége szerint – abból fakadt, hogy titokban fülíg szerelmes volt Fannyba.

Basion látszott, mennyire türelmetlenül várta a találkozást. Szeméből félreérthetetlen vágy és rajongás sütött. Fanny felnézett rá, és ahogy pillantásuk összekapcsolódott, Tess igazolva látta meggyőződését, hogy ők mindketten egymással képzelik el a jövőjüket.

Nagy változáson ment át Basil a nyár folyamán. Korábban egyszerű ruhákat viselt, mígnem Fanny idősebb kurtizán barátnői kezelésbe vették azzal a szándékkal, hogy divatos úriembert faragnak belőle. Igyekezetüknek köszönhetően Basil kinézete kezdett egy nemesember titkárjáéra hasonlítani. Most egy testre szabott, barna kabátot és nadrágot viselt, fényes, elől felnyúló, ráncos szárú csizmával. Tartása is magabiztosabb lett, mintha méltónak érezné magát egy olyan gyönyörű kurtizánhoz, mint Fanny.

Közben Tess félrevonta Rothamet.

– Köszönöm, hogy elhozta ide Basilt – szólt halkán. – Ha jól sejtem, immár a te alkalmazásodban áll.

– Igen, ő az újdonsült titkárom. Kétkedted, hogy sikerrel járok?

– A legkevesbé sem. – Eszébe sem jutott kétségbe vonni, hogy Rotham képes bármit elérni, ha igazán akarja.

– Mit mondtál neki, miért kell, hogy elkísérjen Cornwallba?

– Csak annyit, hogy nehezen viseled a sebtében megkötött házasságunkat, és szeretnéd, ha körülötted lennének a barátaid.

Ez jórészt igaz, gondolta keserűen Tess.

– Gondolom, Basilnek a titkárodként lesznek speciális kötelességei.

Rotham bólintott.

– Kezdetnek a könyvtárammal fog foglalkozni Bellacourtban. Mondtam neki, hogy a falwelli gyűjteményt katalogizálni kell, hogy lássuk, van-e valamilyen ritka kötet, amit haza akarok vinni.

– És valóban katalogizálni kell az itteni könyvtárat?

– Tudomásom szerint nem, de sebj. Itt viszont nincs annyira sok könyv, tehát egy hétnél nem lesz hosszabb Eddowes elfoglaltsága. Utána kifogyok az ürügyekből. Mondd meg a barátaidnak, hogy siessenek egymásba szeretni, mielőtt elfogy a türelmem.

Tess gyanította, hogy Rotham szándékosan provokálja, és akaratlanul is elmosolyodott.

– Látom, mennyire idegenkedsz a szerelmesektől, de itt most jó ügyről van szó.

– Mindegyik ügyedről ezt mondd, édesem.

– Igen, de ez különösen fontos számomra.

– Akkor mindent megteszek, hogy teljesítsem a kívánságodat. Nagyon fájna, ha csalódást okoznék.

A nő nem reagált a csipkelődő szavakra. Rotham segít megoldani a barátaim problémáját, akarata ellenére is, ezért nagyon hálás vagyok, gondolta.

Válla fölött hátralesett a szerelmesekre. Fanny úgy állt ott, mint egy piruló iskolás lány, belefeledkezve a nagy ő pillantásába.

125 • Nicole Jorda

Különös volt ilyen idegesnek és bizonytalannak látni őt egy férfi társaságában.

– Fanny izgul, hogy jól sikerüljön Basil látogatása – jegyezte meg Tess Rothamnek –, és én is. Ugye tudod, hogy nem sajátíthatod ki minden idejét? Esélyt kell hagynod számára, hogy udvaroljon Fannynak... és mégsem szabad túl sokszor magukra hagynunk őket. Nem akarom, hogy kilógjon a lóláb.

Rotham szürke szemeiben vidámság csillant meg.

– Azt hiszem, már sejt valamit a konspirációnkról.

Tess épp válaszolni kezdett, de elfelejtette, mit akart mondani, amikor Rotham szemébe nézett. Rögtön elfordította tekintetét, ami a férfi arcára siklott.

Rotham haja még mindig ollóért kiált, gondolta szórakozottan. Azon kapta magát, hogy szeretne hátrasimítani egy rakoncátlan tincset a férfi homlokáról.

Ezután az ajkára esett a tekintete. Emlékezetébe idézte, hogyan vette birtokba a testét ez az érzéki száj, alig néhány éjszakával ezelőtt. A férfi meztelen testének, sima, kemény izmainak és csillogó, meleg bőrének látványa betöltötte gondolatait.

Hirtelen megrázta magát.

– Nem kellett volna eljőnnöd Basillel, elengedhetted volna egyedül is – válaszolt végre.

– Lehet, de éppen azért alkalmaztam, hogy megindokoljam, miért vagyok egyedül Bellacourtból való hirtelen távozásod után.

– Milyen ürügyet hoztál fel a távollétemre?

– Azt mondtam, a mézesheteinket Falwellben akarjuk tölteni, de téged előreküldtelek, míg elintézem néhány üzleti ügyemet Londonban. Nem szerettem volna, ha azt gondolják, fél nap házasság után elhagytál.

– Ez nyilvánvaló. Mérhetetlen férfibüszkeséged semmiképp sem szenvedhet csorbát.

Rotham nevetett, de kész volt a ripszttal.

– Jobban aggódom a te hírneved, mint az én büszkeségem miatt, drágám. Nem akarok további alapot szolgáltatni a pletykálkodóknak.

Tess hangosan felsóhajtott.

Az ördögi herceg • 126

– Gondolom, továbbra is fenn kell tartanunk a látszatot, akkor is, ha mindketten jobban szeretnénk egyedül lenni.

Rotham habozott, ami meglepte Tesst. Az a különös érzése támadt, mintha a férfi nem értene egyet azzal, hogy külön éljenek. Ám a herceg témát váltott.

– Megtaláltad a kísértetet?

– Elméletileg.

Beszámolt a furcsa neszekről, melyeket pár napja hallottak, és arról, hogy nem hozott eredményt a kastély átkutatása.

– Nem találtunk semmit, de eltökélt szándékom, hogy megfejtssem a rejtélyt.

Rotham tekintete összeszűkül.

– Ez a másik ok, ami miatt Cornwallba jöttem. Itt akartam lenni, amikor szántsándékkal bajba kevered magad.

– Már megmondtam, hogy nem vagyok rászorulva a védelmedre.

– Ettől függetlenül én jobban feltalálom magam vészhelyzetben, mint te.

A nő felvetette az állát és kihívóan nézett rá.

– Valóban?

– Hát persze. Holnap sort kerítek a kastély átkutatására.

– Azt hiszed, többre jutsz, mit Fanny és én?

– Garantálom. Nem sokszor jártam Falwellben, tehát nem ismerem minden zegét-zugát, de ahogy te is mondtad, kell, hogy legyen ésszerű magyarázat.

Tessnek ismét elállt a szava, ahogy hirtelen beléhasított egy zavaró gondolat: mennyire hiányoztak neki a Rothammel vívott szócsaták!

Valójában az utóbbi néhány napban csak lézengett a kastélyban férje megérkezéséig. Olyan volt, mintha az érzékei elszunnyadtak volna, és várták, hogy hirtelen felébredjenek – ettől érezte magát most annyira élénknek.

Most, hogy újra találkoztak, az életkedv áramütésként cikázott át rajta – mintha megfeledkezett volna arról a fájdalmas eshetőségről, hogy Rothamnak van egy vér szerinti fia, akiről ő korábban nem tudott.

127 • Nicole Jorda

Túlságosan sokáig hallgatott. Végül megköszöri a torkát.

– A problémáinkat később is megbeszélhetjük, kegyelmes úr. Most azt hiszem, csatlakoznunk kellene a vendégeinkhez.

A barátai felé fordult, biztonságot keresve. Érezte maga mögött Rotham jelenlétét, ettől megborzongott, és azon töprengett, hogyan lesz képes átvészelni a következő hetet vele egy fedél alatt. Lehet bármilyen hatalmas a Falwell-kastély, kettőjük számára mégsem elég nagy.

Botorság a részemről, hogy ennyire elégedetlen
vagyok
sivár házasságommal?

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

an nem kifogásolta az elszállásolás rendjét, amikor Tess ragaszkodott hozzá, hogy a saját hálósobájában alszik egyedül, nem pedig a hercegi lakosztályban, vele. Ennyire távol Londontól aligha számított, ha valaki megtudja, nem szerelmi házasságot kötöttek. Ő pedig megszabadul attól az őrijító feszültségtől, hogy közös ágyban fekszik a feleségével, mégsem érhet hozzá.

Így aztán, amikor a kastélyban töltött első estén Tesst a hálósobájához kísérte, csak udvariasan meghajolt és jó éjszakát kívánt.

A sötét szemekben felcsillanó megkönnyebbülés feldühítette Iant. Azt hittem, meggondolja magát a testi együttléttel kapcsolatban, miután megtapasztalta, milyen gyönyört tudok nyújtani neki. De egyértelmű, hogy nem vágyik valódi házasságra velem. Én pedig nem fogom erőltetni a házasság elhálását, gondolta.

Fogadalma ellenére nehezeze esett elszakadni Tesstől és elindulnia a kastély ellenkező szárnyában lévő lakosztálya felé. Még nehezebb volt elhessegetnie a nő selymes bőrének emlékét, amikor megpróbált elaludni a saját ágyában.

129 • Nicole Jorda

Nem szerelmet érzek iránta, csupán a természetes férfivágy hajt, bizonygatta magának, de már önmagában ez is veszélyt hordozott. A vágnak óriási hatalma van; felemészti a férfi akaraterejét és elködösíti az agyát. Csakúgy, mint a Tess által benne keltett ellentmondásos érzelmek. Váratlan öröm járta át, amikor újra meglátta őt alig néhány nap távollét után. Londonban is maradhatott volna, természetesen, mégis jobbnak látta, hogy ideutazzon hozzá Cornwallba, mivel arra számított, Eddowes és Fanny Irwin ott tartózkodása alatt képes lesz kordában tartani gyönyörű, újdonsült felesége iránti vágyakozását. Túlságosan megcsömörlött és tapasztalt volt ahhoz, hogy saját vágyai áldozatául essen.

De ha ez igaz, akkor miért nem tud megfedkezni házassága problémáiról és miért képtelen elaludni?

Másnap már hajnalban felébredt és magához rendelte új titkárát, hogy megtárgyalja vele a könyvtár katalogizálását. Éppen befejezték a beszélgetést és asztalhoz ültek a reggelizőben, amikor Tess váratlanul megjelent.

Eddowes fűrgén felugrott, Ian pedig udvariasan követte a példáját. A nő derűsen üdvözölte barátját, majd elmondta, miért jött le hozzájuk ezen a korai órán.

– Tudom, hogy koránkelő vagy, Rotham, és nem akartam, hogy nélkülem kutasd át a kastélyt.

Mielőtt Ian tiltakozhatott volna, Tess Eddoweshoz fordult.

– Fanny is nemsokára itt lesz, bár ő jóval tovább szokott aludni. Már ma reggel hozzá akar fogni a munkához a könyvtárban?

– Igen, Miss Blan... vagyis kegyelmes asszonyom. A herceg és én éppen most beszéltük meg a tervünk részleteit.

– Ha nem zavarja magát, Fanny továbbra is szeretne a könyvtárban írni, hogy ne legyen egyedül, míg én távol vagyok. Nem szeretem magukra hagyni a vendégeimet, tudja, de ma szinte az egész napom foglalt. Miután átkutattuk a kastélyt, néhány udvariassági látogatást kell tennem az új szomszédaimnál.

– Nem szükséges, hogy te is újra átkutasd a kastélyt, édesem – szólt közbe Ian.

– Talán nem – villantott rá egy boldogító mosolyt Tess –, de meg tudom mutatni, mely részeket vizsgáltuk át eddig. De nem beszélhetnénk meg ezt inkább a reggeli után? – Ian válaszát meg sem várva, teljes figyelmét a titkárára fordította.

– Mr. Eddowes, kérem, meséljen, hogy vannak Fanny barátnői a panzióban. Minden rendben Fleurrel és Chantellel?

Eddowes bocsánatkérő pillantást vetett új munkaadója felé, majd Tess-szel beszélgetésbe kezdtek két nőről, akikről Ian végül megtudta, hogy idős kurtizánok, és Tess a nyár folyamán ismerkedett meg velük, amikor Lily Loring helyett szívességből beszédstílus- és illemtanórákat tartott Fanny londoni panziójában.

A reggeli végeztével a titkár elnézést kért és távozott, hogy belefogjon a könyvtár katalogizálásába, magukra hagyva Tesst és Iant.

Tess nyilvánvalóan vitára számított, mivel tekintete összeszűkül, amikor ismét a kastély átkutatásáról kezdett beszélni.

– Nem várhatod tőlem, hogy ölbe tett kézzel üljek, Rotham, mialatt te a rejtélyes zajok kiderítésével foglalkozol.

– Ó, és miért nem?

– Például azért, mert a segítségemre lehetek. Mint már említettem, pontosan meg tudom mutatni, hol kutattuk át a terepet, s ezzel időt takarítok meg neked. Minél előbb a végére járunk a „kísértet”-ügynek, annál jobb. Rémületben tartja a szolgálokat és engem is.

– Nem tűnsz rémülni – szólt vontatottan Ian.

– Nos, Fanny igenis megijedt. Félt egyedül aludni az egyik éjjel. És nem akarom újabb, hasonló ijedségnek kitenni őt.

Tess vállának makacs feszességéből Ian gyanította, hogy máris elvesztette a csatát. Egy pillanatra a mennyezetre emelte tekintetét, majd elkeseredett pillantást vetett rá.

– Miért is hittem egyetlen pillanatig is, hogy úgy viselkedsz, mint bármely más nő a világon?

Tess észrevette, hogy férje megenyhült, alig tudta elfojtani győzedelmes mosolyát.

– El sem tudom képzelni. De kétlem, hogy azért tiltakoztál, mert úgy véled, a szellemvadászat nem való hölgyeknek. Azt hiszem, az a

131 • Nicole Jorda

baj, hogy túlságosan hozzászoktál, hogy minden a te szándékod szerint történjen. Nem tudod elviselni, ha valaki más véleményen van.

– Neked viszont kifejezetten örömet okoz, ha ellenkező véleményen vagy, mint én.

Tess szemöldöke felemelkedett.

– Ez nem a bagoly mondja a verébnek tipikus esete? Különben is, kell valami kifogás, hogy magukra hagyom Fannyt és Basilt. Ha az egész délelőttöt veled töltöm, jóval gyorsabban haladhatnak az udvarlásban.

Ian rezignáltan csóválta a fejét. Tess foggal-körömmel ragaszkodott barátaihoz és szeretteihez, és terveitől csak erőszakkal lehetett eltéríteni.

– Távol álljon tőlem, hogy akadályozzam a házasságközvetítéset – dörögte Ian. – Rendben. Szerinted hol kezdjük a kutatást?

– Természetesen ott, ahol először hallottam a kísérteties hangokat.

Ian bosszúsan sóhajtott, a nő viszont mosolygott, amikor kilépett a reggelizőből, hogy mutassa az utat.

Átkutatták a kastélyt helyiségről helyiségre, Tess hálósobájával kezdve, ahol a láncsörgésre emlékeztető, a kandalló közeléből vagy a kéményből érkező zajokat hallotta.

Nem találtak azonban semmi érdemlegeset, sem a kastély emeleti szobáiban, sem a tornyokban vagy a pincékben. Kudarcuk jóleső érzéssel töltötte el Tesst.

– Örülök, hogy te sem jártál több sikerrel, mint mi az első alkalommal, Rotham. Nem szerettem volna, ha lefőzöl.

A hangjában rejlő csipkelődő él jobban megragadta Iant, mint maguk a szavak, és amikor ránézett a feleségére, tekintetük hosszan összekapcsolódott. Felderítő körútjukat az oromzaton fejezték be, ahol Tess megállt és gyönyörködött a kilátásban.

Arcát a reggeli nap felé emelte, elefántcsont bőre aranyfényben fürdött – a látványtól Iannek elállt a lélegzete. Haját most leeresztve viselte, nem a szokásos kontyban. A sötét, dús hajtömegről

visszaverődött a napfény, s Ian alig tudta megállni, hogy ne temesse kezét a selyem zuhatagba.

Tess mosolyából öröm és melegség sugárzott, akár a felkelő nap első sugaraiból.

A férfi ágyéka fájdalmas görcsbe rándult. Hatalmas erőfeszítéssel sikerült legyűrnie sürgető késztetését. Ne sóvárogj olyan bolondul Tess után, mert nem találsz viszonzásra, emlékeztette magát.

Szerencsére a nő nem vette észre Ian bénult döbbenetét, mivel teljesen más témába kezdett.

– Szívesen venném, ha elkísérnél délelőtti látogatásaimra.

– Túl sokat kérsz tőlem, ugye tudod? – rándult meg a férfi arca.

– Talán. De minél hosszabb ideig vagyunk távol a kastélytól, Fanny és Basil annál többet lehetnek együtt. És magas rangodnak köszönhetően a szomszédaink valószínűleg engem is szívélyesebben fogadnak, ha velem jössz. Bevallom, alig várom, hogy találkozzam velük, különösen a lelkésszel.

– Ez csak azért van, mert alig tudsz róla valamit – felelte Ian cinikusan. – Garantálom, hogy már tíz perc is kész tortúra a jóságos tisztelendő úrral.

Tess szemeiben táncolt az elfojtott vidámság.

– Azt hiszem, egy délutánt végig tudsz szenvedni – válaszolta negédesen, varázslatos, gonoszkodó mosollyal. – Ideje, hogy eleget tégy a kötelezettségeidnek, Rotham. Jó ideig csak az élvezeteknek éltél, sejtelled sincs, hogyan segíthetnél embertársaidon.

Ian nem bonyolódott újabb vitába kicsapongó életmódjáról. Így, mialatt Fanny a kéziratán dolgozott, Eddowes pedig nekifogott a falwelli könyvtár katalógizálásának, ő azon vette észre magát, hogy megkezdte az udvariassági látogatásokat. Először Gideon Potts lelkészt keresték fel az egyházközségben.

Azonban távolról sem volt boldog. Épp eléggé kínosnak találta, hogy akarata ellenére belekeveredett Tess kerítőnői manipulációjába. De azt még inkább, hogy Cornwall nagy részén át kellett utazniuk, mivel így túl sok időt volt kénytelen elragadó felesége társaságában tölteni. És mielőtt még észbe kapott volna, máris nyakig ült Tess legújabb jótékonyági ügyében.

133 • Nicole Jorda

Potts lelkésszel való első találkozásakor Tess elmondta, hogy egy jótékonsági alapot kíván létrehozni a legszegényebb hívek számára. A következő néhány nap során végiglátogattak minden egyes előkelő családot Falwell harmincmérföldes körzetében, Foweytől, a szomszédos falutól, egészen St. Austellig délre és Liskeardig északra.

Ian érdeklődéssel figyelte, ahogy gyanútlan szomszédaiak áldozatul esnek Tess bűbájának. Bármibe fogott, beleadta szívét-lelkét, s ez most is így történt. Mindannyiukat elbűvölte és megnyerte, kampányában olyan szívós és állhatatos volt, mint Napóleon, amikor meghódította Európát.

Amikor Rotham „Szent Tess”-nek nevezte, ő jóindulattal fogadta a csipkelődést.

– Nyugodtan gúnyolódhatsz, számomra nagyszerű érzés, hogy segíthetek az embereknek és jobbra tehetem az életüket. Neked sem árt, ha egy csepp részt vállalsz az emberbaráti gesztusokból... Úgy értem, a nemrégiben nekem adott esküvői ajándékon felül. Gondold el, mennyi jót tehetnél, ha a mérhetetlen vagyonodat és hatalmadat hasznos célnak szentelnéd.

Ez volt az egyik fő erőssége: másokat is inspirált, hogy tőlük telhetően teljesítsék a kívánságát, és az ő magasztos normái szerint éljenek. Iant is tagadhatatlanul megindította. Emellett viszont a fizikai vonzereje is nagy hatással volt rá... hangjának érzéki csengése, könnyed nevetése, bőre krémszínű ragyogása.

Ian kénytelen volt elismerni, hogy egyre nehezebben tud ellenállni neki. Főleg, mert minden látogatás során úgy tettek, mintha boldog újházasok lennének – annak ellenére, hogy esténként továbbra is csak felkísérte Tesst a hálószobájába, majd magára hagyta.

A negyedik este azonban a nő habozva tartotta kezét az ajtókilincsen, majd felnézett Ianra.

– Meg akarom köszönni az elmúlt napokban nyújtott segítségedet, Rotham. Tudom, hogy szívesebben lennél már másutt...

Hangja elhalkult, és a férfi önkéntelenül felemelte a kezét, hogy megérintse hamvas arcát. Hirtelen feszültség keletkezett kettőjük között, szexualitástól vibrált a levegő. Tess sötét szemeinek pillantásából Ian tudta, pontosan azt érzi, mint ő.

Leejtette a kezét, mintha megégette volna, és hátralépett.

– Nem kell aggódnod, hogy betörök a szobádba és megerőszakollak – mondta, visszatérve cinikus stílusához. – Megmondtam, nem fogjuk elhálni a házasságunkat. Addig semmiképpen sem, míg te meg nem kérsz rá.

Tess nagyot nyelt, aztán összeszedte magát.

– Mindketten ősz öregek leszünk, mire az megtörténik – mondta kihívó mosollyal, majd belépett a szobájába, és halkán becsukta az ajtót a férfi orra előtt.

Ian egy pillanatig dermedten állt, nem tudta nevensen vagy szitkozódjon. Nem volt biztos benne, hogy sokáig tud várni a testi egyesülésre. Már rögeszméjévé vált a gondolat, hogy ágyba viszi őt. Tess minden éjjel belopózott az álmaiba, egyre fokozva az iránta érzett sóvárgását.

Rotham őt hibáztatta, amiért annyira átkozottul vonzó, és emiatt szinte már állandósult fájó erekciója. A fizikai fájdalmat önkielégítéssel enyhítette ugyan, de ez közel sem volt ugyanaz, mintha felesége csodálatos testében jutott volna el a csúcsra. Ha agglegény lenne, más nőhöz fordulhatna, de hű akart maradni házastársi esküjéhez.

Ezért megfogadta, továbbra is megtagadja magától férji jogait, nem teszi magáévá Tesst, nem érinti meg, nem szítja fel a szenvedélyét, és nem alszik vele, karját a dereka köré fonva.

Már a gondolatra, hogy fel tudja szítani Tess szenvedélyét, ágyéka megduzzadt és megkeményedett. Elkáromkodta magát.

A szexuális rögeszme az örületbe kergeti áldozatait, én pedig nem akarok Tess áldozatává válni... bár van egy olyan sanda gyanúm, hogy már túl késő, gondolta.

Nemcsak Rotham vált búskomorrá és ingerlékennyé a viszonyuk miatt, de Tesst is gyötörte a kielégítetlenség. Az ő kívánsága miatt töltötték együtt az időt összezárva jóképű férjével egy hintóban a napok java részében, mialatt beutazták a környéket és adományokat kértek jótékonyági akciójához. Rotham befészkelte magát az álmaiba éjszakánként, felidézve szenvedélyes együttlétüket.

135 • Nicole Jorda

Az is rendkívül bosszantotta, hogy örömét lelte férje társaságában. Jobban esett vele a vitatkozás, mint bárki mással az udvarias beszélgetés. Micsoda ellentmondás!

Miért vagyok ennyire elégedetlen, amiért Rotham szigorúan betartja a szavát és nem erőlteti a házasságunk elhálását? Abszurd dolog, de neheztelek rá, mert szertartásosan magamra hagy esténként. Most már férjes asszony vagyok, mégis szűz.

És ugyanolyan magányos, mint lánykoromban – sőt, talán még inkább, mivel a legtöbb barátnőm messze van, Fannyt pedig lefoglalja Basil, merengett Tess.

Megfogadta, hogy száműzi életéből az ürességet, de itt Falwellben is ugyanaz a tompa lelki fájdalom kínozza, miközben eddig ismeretlen, felkavaró érzés járta át az egész testét.

Rotham iránti elgyengülése is természetesen a szexuális frusztráció következménye. Ha csak a közelében volt, máris forró vágy árasztotta el a testét... különösen, amióta tudta, csak elég kérnie, és megosztja vele az ágyát. Egyre nehezebb volt megtartóztatnia magát a kísértéstől.

Gondosan megtervezett elterelései sem bizonyultak hatékonyak, bár a falwelli kísértet kutatása érdekes fordulatot hozott.

Tess meglepetésére Rotham megtalálta azt a tudóst, aki Patrick Hennessyt tájékoztatta a cornwalli szellemekről, amikor a színész kísérteteket keresett a darabjához.

– Te beszéltél Hennessynek a szóbeszédről, hogy a Falwell-kastélyban kísértetek járnak? – kérdezte, amikor Rotham megemlítette, hogy aznap délutáni terveik megváltoznak.

– Igen, az ideindulásom előtti napon. Tudni akartam, honnan szerzett tudomást róla. Hennessy elmondta, levelezett egy elismert tudóssal, egy bizonyos Mr. Norrisszal, aki Polperróban él. Így találkoztam meg Norrisszal ma délután két órára. A szomszédlátogatásaink között szakíthatunk rá időt. Kíváncsi vagyok, mit tud mondani nekünk Falwell szellemeiről.

A személyes találkozás során megtapasztalták, hogy Mr. Norris csakugyan a helyi mendemondák avatott szakértője.

– Úgy tartják, hogy a Falmouth közelében lévő Godolphin-házba a Fehér Hölgy jár kísérteni – mesélte az idős úriember. – Az első gróf felesége gyerekszülés közben meghalt, és a fáma szerint rendszeresen megjelenik a temetése évfordulóin.

Amikor rákérdeztek, Norris nem sokat tudott hozzátenni ahhoz, amit már hallottak a kastélyuk házvezetőnőjétől és főlakájától a falwelli fantomról – azaz, hogy a kísértet feltehetően Rotham egyik meggyilkolt őse.

– De nekünk is megvan a magunk legendás szelleme itt, Polperróban – tette hozzá Norris. – Bunyós Billy csempész volt, aki a konyakot koporsóban szállította át a szárazföldre. Amikor egy finánc lelőtte, állítólag Billy holtteste egy darabig még tovább vezette a halottaskocsit végig a városon, egészen a kikötőig.

Tess és Rotham új történetekkel gazdagodva, de csalódottan hagyta el Norris házát.

– Ugye nem hiszed, hogy Falwellben kísértet jár? – kérdezte Tess, amint férje besegítette a hintóba.

– Nem, egy percig sem. Valószínűbb, hogy valaki, vagy valakik észrevétlenül besurrannak és járkálnak a folyosókon. Cornwallnak ezen a részén az emberek többnyire támogatják és védik a csempészeket, a part melletti rezidenciákban gyakran találhatók titkos átjárók és alagutak, melyek kiváló bújóhelyül szolgálnak a helyi fináncok előtt. Ezért megbíztam Eddowest, hogy vizsgálja meg, milyen módosításokat végeztek a kastély, mintegy száz évvel ezelőtti felújításakor.

Tess csodálattal nézett rá.

– Ez nagyon bölcs dolog volt tőled. Eszembe se jutott volna megvizsgálni, hogyan építették át a kastélyt.

– Néha hasznomat is lehet venni – mondta Ian szárazon.

Tess beleegyezőleg hallgatott. Különös, de Rotham jelenlétében nagyobb biztonságban érezte magát. Kívánta, hogy megvédje őt a férfi, akár hús-vér ember, akár természetfeletti lény kísért a kastélyban.

Érzelmei palástolására témát váltott.

137 • Nicole Jorda

– Mondhatom, az új titkárod máris igen hasznosnak bizonyul. Ha jól tudom, számos ritka kötetet bányászott elő, melyet hazavihetsz bellacourti könyvtárdba.

Rotham csak bólintott, ő viszont nem állta meg, hogy évődjön vele.

– Tehát Basil alkalmazása végül is megérte a sok vesződséget?

– Ezt azért nem állítanám – felelte Ian.

Basil hálás volt, hogy eljőhetett Falwellbe. Másnap reggel, mielőtt Tess a napi látogatásaira indult volna, odament hozzá.

– Szeretnék köszönetet mondani önnek, kegyelmes asszony. Tudom, hogy ön teremtette meg ezt a lehetőséget számomra, hogy udvarolhassak Fannynek.

– Örülök, hogy segíthetek – ragyogott fel Tess mosolya. – Hogyan halad az udvarlással, ha megkérdezhetem?

– Egész jól, azt hiszem. Most már sokkal kevesebbet vitatkozunk, sőt néha már-már úgy civakodunk, mint kamaszkorunkban szoktunk, és gyorsan elsimulnak közöttünk az ellentétek. – Basil habozott, majd idegesen a hajába túrt. – De nem igazán tudom, hogyan viselkedjek Fannyval. Önnek van fogalma, mit vár el tőlem?

– Gyanítom, csupán arra vár, hogy ön tegye meg az első lépést.

– Valóban így gondola?

– Igen. Fanny az ön kedvéért mindent megtesz, hogy megváltoztassa az életvitelét.

Basil kétségtelenül megszívlelte a tanácsot. Amikor Tess aznap délután visszatért a kastélyba és felment a szobájába, hogy átöltözzön a vacsorához, Fanny beviharzott hozzá, és lelkesen újságolta:

– Basil megcsókolt!

– Ó – mormolta Tess, örömét leplezve. – És beigazolódott a félelmed, hogy nem volt ínyére a dolog?

– Nem. Sőt, úgy tűnt, rendkívül élvezi.

– És te? Olyan volt, amilyennek elképzelted?

Fanny boldog, felszabadult mosolya megadta a választ.

– Sokkal, sokkal jobb volt – szólt halkán. – Az egyik legédesebb csók volt, amit valaha kaptam. Nem hittem volna, hogy ilyen érzés

lesz, a múltamat tekintve. De mostanra rájöttem, hogy a Basil iránti vonzódásom okozta a változást. A szerelemtől lett minden más.

Fanny álmodozó mosollyal az arcán ment vissza a lakosztályába.

Tess is mosolygott, amint becsukta utána hálósobája ajtaját. Bár, még csak óvatosan mert örülni barátai boldogságának, azt jó jelnek tartotta, hogy mindketten élvezték a csókot.

Mosolya azonban lehervadt, amint a férjével való, még mindig rendezetlen viszonyára gondolt. Szerencsére kevés volt rá az esély, hogy beleszeressen Rothambe. Soha nem kockáztatná meg, mivel számára csak fájdalommal járhat, ha egy ilyen rosszéletű embernek adja a szívét – és eddig már éppen elég fájdalmat kellett átélnie, élete egyetlen romantikus kapcsolata miatt.

A legjobb tehát, ha szigorúan kitart a terve mellett, és elkerüli Rotham ágyát, és a közelségével járó mindennemű kísértést.

Másnap este, vacsora után akaraterjét újabb próbának kellett alávetnie. Rothammel, Fannyval és Basillel a szalonban ült, amikor Hiddleston idegesen bejelentette, hogy valami rejtélyes fényt látott a kastély nyugati tornyában, az egyik legfelső ablakban, amely a kis öbölre néz.

Rotham és Tess gyorsan a toronyba mentek, Hiddleston és a két inas – Miles és Fletcher – kíséretében. Mire felértek a legfelső szobába, az már sötét volt, csak egy eloltott gyertya viaszának szaga érződött.

Nyilvánvaló, hogy a gyertyát nem egy szellem gyújtotta meg, azonban a teljes torony és a tető alapos átvizsgálása után sem találtak magyarázatot a rejtélyre.

Fanny viszont ihletet merített a törtétekből és folytatta a regényét, s kissé eltúlozva rettegését, megkérte Basilt, hadd töltsen a szobájában az éjszakát. A kurtizán már korábban megszűgta a tervét Tessnek, mielőtt nyugovóra tértek.

– Nem akarok túlságosan bizalmas lenni Basillel, tehát meg sem próbálom elcsábítani őt. Csak azt akarom, hogy férfiasabbnak érezze magát azáltal, hogy megvéd engem.

139 • Nicole Jorda

Tess egyetértett, bár ő nem félt egyedül aludni. Vagyis... egészen addig nem, míg ő maga vált a kísértet célpontjává.

Egészen hamar sikerült elaludnia, de az éjszaka közepén azt álmodta, hogy Rotham az arcát simogatja. Halk suttogást hallott, s hirtelen zavarba jött. A nyers hang még csak nem is hasonlított csábító férjéére.

Tess az oldalára fordult és halkán válaszolt. Még félálomban halk lépéseket hallott, és egy pillanat múlva valami karcos hang, majd egy határozott kattánás hallatszott.

Ettől teljesen felébredt.

– Ki van itt? – szólalt meg, és riadtan felült az ágyában.

Baljóslatú csend volt a válasz. A hálósobát halványan megvilágította a függönyön átszűrődő holdfény, de Tess senkit nem látott.

Szíve hevesen kalapált, kezét az arcához emelte. Abszolút valóságosnak érezte, hogy pár perce valaki megérintette az arcát, ujjak cirógatták a bőrét. Csontos ujjak. Nem hidegek, valódi, meleg, emberi ujjak. Nem egy szellemé, de Rothamé sem.

Remegő kézzel meggyújtotta az ágya melletti lámpát, közben furcsa, idegen szagot érzett: egy mosdatlan test szagát. Még ha Rotham jött volna be a szobájába, majd azonnal kiment volna, tiszta, férfias illata nem lett volna zavaró számára.

Valaki vagy valami járt a szobájában, ebben biztos volt – s ettől a felfedezéstől valóban megijedt.

Tudta, hogy képtelen lesz elaludni, ha itt marad, ezért gyorsan kibújt az ágyából. Felvette a lámpáját és végigsietett a folyosón abba a szárnyba, ahol Rotham lakosztálya volt. Közben bebeszélte magának, hogy csupán menedéket kér tőle reggelig.

Halk kopogására egy álomittas hang válaszolt.

Gyorsan besurrant férje szobájába. Becsukta az ajtót, hogy kirekessze a veszélyt, majd zaklatottan felsóhajtott, amikor meglátta, hogy Rotham felül az ágyában. Már a látványától nagyobb biztonságban érezte magát. Felsőteste ugyan meztelen volt, de a takaró szerencsére elfedte a többi. Aranycsíkos barna haja

összekócolódott az alvástól, s ez meggyőzte Tesst, hogy semmiképpen sem ő volt a kísérteties éjszakai látogatója.

– Mi van, Tess? – kérdezte Rotham, furcsán aggodalmas hangon.

– Én... én sajnálom, hogy felébresztettelek – dadogta –, de azt hiszem, valaki járt a szobámban. Valami hozzáért az arcomhoz, mialatt aludtam, és nem hiszem, hogy csak álmodtam.

Rotham sokáig csendben fürkészte Tesst, aki hálóruhában, mezítláb állt az ajtónál, haja a válla köré omlott.

– Félek visszamenni, Rotham – szólalt meg újból, miután férje még mindig hallgatott.

– El sem tudtam képzelni, hogy te valamitől is félhetsz – hangzott a diplomatikus válasz.

Tess nagyot nyelt.

– Az egy dolog, hogy valaki nem hisz a szellemekben. Az viszont már egészen más, amikor valódi, fizikai megnyilvánulást tapasztal meg. Nem megyek vissza ma éjjel a szobámba. Fanny Basil szobájában van, így nem mehetek át hozzá sem. Reggelre bátrabb leszek, de a sötétben itt akarok maradni veled.

A férfi még egy hosszú pillanatig méregette.

– Nem azért hivatkozol a szellemre, hogy tovább kínozz?

– Tessék? – vonta össze szemöldökét Tess. Egyáltalán nem tettette, hogy fél, nem volt ezzel semmi hátsó szándéka, Fannyval ellentétben. – Ugyan, dehogy! Miért gondolod?

– Ha itt maradsz, nem állok jól magamért. Képtelen vagyok még egy szűzies éjszakát egy ágyban eltölteni veled. Nincs hozzá elég akaraterőm.

Tesst meglepte, hogy férje bevallotta, kiszolgáltatottnak érzi magát vele szemben, sőt, hogy a közelségére elveszti az önuralmát.

Lassan az ágyához lépdelt.

– Itt akarok maradni, Rotham – ismételte meg.

– Tudod, hogy mit kérsz?

Tess habozott, amint felfogta a kérdés lényegét. Ha itt marad, meg fog történni házasságuk régen húzódó elhálása.

141 • Nicole Jorda

Vajon tényleg ezt akarom? – töprengett, mialatt tekintete végigsiklott a férfin. A lámpafény táncolt a meztelen felsőtesten, az izmoktól duzzadó selymes bőrön.

Megborzongott, de nem a félelemtől, inkább a Rotham iránti akaratlan vágyától. Sóvárgott a férfi melegsége, menedéket nyújtó karjai után. Mindennél jobban kívánta, hogy megvédelmezze, szorosan átölelje és megóvja minden bajtól.

De ennél sokat többet is akart.

Torka kiszáradt, rekedt hangon suttozta:

– Igen... tudom, mit kérek.

A férfi szürke szemében félreérthetetlen tűz lobbant, felhajtotta a takarót.

– Akkor maradj itt.

Hihetetlen... nem találok jobb szót rá.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

ess még egy szívverésnyi ideig habozott, ám most már semmiképpen sem visszakozhatott. Rotham erőteljes, hipnotikus aurája megbabonázta – a magával ragadó vonzereje, amitől a szíve ki akart ugrani a helyéből négy évvel ezelőtt is, amikor tizenkilenc éves korában először megpillantotta őt.

A férfi szemhéjai elnehezedtek, tekintete meghökkentően gyengéd volt, ahogy fürkészte Tesst, csendben kívárva végső döntését. Ő azonban tudatában volt, hogy ez a pillanat elkerülhetetlen. Napok óta kerülgették egymást, amióta az első, meggondolatlan, forró csókolózásuknak, kényszerből kötött házasság lett a következménye. Most viszont már ideje volt véget vetni a csatározásnak... legalábbis pillanatnyilag.

Tess kifújta a visszatartott levegőt, óvatosan letette a lámpáját az ágy melletti asztalkára. Amikor el akarta oltani, Rotham rászólt:

– Ne, hagyd égve!

Háta mögé tornyozta a párnákat, felült és hívogatóan kinyújtotta a kezét.

– Gyere ide, szerelmem. Hadd melegítselek meg.

Tess szótlánul engedelmeskedett. Megadta magát, bár tudta, a mostani éjszaka után nemcsak a házasságuk válik visszavonhatatlanná, de a teste sem lesz többé a sajátja

Felmászott a magas ágyra és leült Rotham mellé. A férfi átkarolta a derekát és közelebb húzta őt magához, Tess pedig a vállára hajtotta

143 • Nicole Jorda

a fejét. Egy darabig átölelve tartotta, és nyugtatóan simogatta selymes haját. A nő érezte, ahogy átfagyott teste kezd felmelegedni a meztelen mellkas szaténsimaságú bőrétől. Jólesően bújt meg a kemény férfikarok menedékében. Befészkelődött a meleg biztonságba... Ugyanakkor tagadhatatlanul fel is izgult. Eszébe jutott a nászéjszakájuk. Férje becézgető simogatása emlékeztette, milyen ügyesen játszott a kezével és a szájával a női testen... az ő testén.

Ellentmondásos érzelmei hatására beharapta ajkát. A férfi vigaszt nyújtott számára, ugyanakkor kaotikus, vággyal teli érzelmeket kavart benne. Olyan érzelmeket, melyeknek nem fog – és nem is tud – tovább ellenállni.

Rotham a selymes hajtömegbe temette arcát.

– Vedd le a hálóruhádat – mormolta.

Tess ellenkezés nélkül elhúzódott tőle és feltérdelt. Tenyere nedves volt az idegességtől, remegő kézzel kigombolta az ingvállát, majd megfogta a hálóinge szegélyét és áthúzta a fején. A ruhadarab leesett az ágy melletti szőnyegre.

– Hadd nézzelek – szólt rá a férfi, amikor önkéntelenül eltakarta a kezével a kebleit.

Már az is izgató volt, ahogy Rotham tanulmányozta meztelen testét. Soha nem gondolta volna, hogy egy egyszerű pillantás ennyire bizsergető lehet. Tekintetétől a lélegzete is elállt.

Beitta a férfias test látványát... az aranybarna, sűrű, göndör haj dúsan ragyogott a lámpafényben. Nézte arisztokratikus, karakteres arcsontját és állát. Határozott, érzéki száját. Erős, életteli testét. Elbűvölő, igéző szemeit.

Pillantása önkéntelenül is összefonódott Rothamével, mire az végighúzta ujjhegyét Tess arcán és állán, majd lejjebb vándorolt végig a nyakán, egészen a fedetlen kebléig. Mellbimbója azonnal megkeményedett és kiemelkedett, Tess pedig halkán felnyögött a csodálatos érzéstől. Mégis bizonytalan volt, egész teste reszketett.

– Félsz tőlem? – kérdezte Rotham, mintha olvasna a gondolataiban.

Nem, egyáltalán nem félek tőle, gondolta Tess. Hiszen rendkívül tapintatosan viselkedett, tekintettel volt ártatlanságomra azon az első,

együtt töltött éjszakán, és bizonyára most is ugyanolyan figyelmes lesz majd. Saját magamtól félek. Attól a nyughatatlan, szálnalmas vágytól, amit íranta érzek.

– Egy kicsit ideges vagyok – vallotta be őszintén.

– Akkor vedd át a kezdeményezést.

– Hogy érted ezt? – vonta össze szemöldökét Tess.

– Fedezd fel a testemet. Ha ismerőssé válik számodra, nem leszel annyira izgatott.

Javaslatá meghökkentő volt, a nő nem is válaszolt azonnal.

– Teljesen szabad kezét kapsz, édesem.

Tess megértette és értékelte férje taktikáját. Azzal, hogy ő irányíthatja ártatlansága elvesztésének menetét, mindjárt könnyebben úrrá tudott lenni idegességén.

– Hogyan kezdjem? – kérdezte.

– Bíz magad a képzeletedre. Most már nem vagy teljesen újonc.

Tulajdonképpen tényleg nem számított már újoncnak. Fanny segített felkészíteni a hitvesi ágyban várható eseményekre, önvédelmi leckéket is adott, hogy hogyan kell egy férfit felizgatni. Rotham pedig már megmutatta neki, milyen hihetetlen gyönyört élhet át a karjaiban. Így elhatározta, hogy hasonló csábítási taktikát fog alkalmazni ő is. Felhajtotta a takarót, elé tárult a férfi teljes teste. Ettől a szíve azonnal a torkában kezdett dobogni. Ellenállhatatlan volt, hajlékony és férfias, de Tess tekintetét leginkább az ágyéka különös látványa vonzotta. Hosszú hímtagja vastagon és mereven ágaskodott, s pusztán a méreteivel lenyűgözte őt.

– Megérinheted, Tess – bízatta. – Nem fog eltörni.

Közelebb hajolt, tenyerét Ian meztelen mellkasára tette.

Érezte izmai erejét és rugalmasságát, ahogy lejjebb araszolt kemény, lapos hasáig. Itt egy időre megállt. Rotham megfogta a kezét és az ágyékához vitte. Tess lélegzete kihagyott a hatalmas, duzzadt erekció megérintésekor.

Ujjait összekulcsolták a merev hímvessző körül, Ian lassan mozgatta a nő tenyerét, Tess kezével simogatta magát.

– El tudod képzelni a tested belsejében? – kérdezte. – Hogy betöltelek vele?

145 • Nicole Jorda

A nő ajkai szétnyíltak, az agyában megjelenő csábító képtől.

– Nagyon szeretnék benned lenni, és örömet szerezni neked – folytatta Ian.

Most azonban Tess akart neki örömet szerezni, és ez a gondolat furcsán izgatottá tette.

– Azt mondtad, vegyem át az irányítást – emlékeztette őt, maga is meglepődve, mennyire rekedt lett a hangja.

– Ahogy óhajtod. Mit szándékozol tenni?

– Meg akarlak kóstolni.

Tess belsejében valami megmozdult, és olyan természetesen, magától értetődően reagált, mint ahogy levegőt vesz. Ian ajka lassú, érzéki, lélegzetelállító mosolyra húzódott.

– Rajta, kóstolj meg!

Hátradőlt a párnákra, látszólag megadta magát sorsának. De szemmel láthatóan rá is nagy hatást gyakorolt Tess. A nő érezte az izmos test finom feszülését, ahogy ráhajolt és egy csókot nyomott a bőrére a szíve fölé.

És amikor a tenyerébe vette lágy, bársonyos herezacskóit, Rotham teste szemmel láthatóan megfeszült. Tess ujjai rákulcsolódtak merev férfiasságára, kezében lüktetett a forró, vastag pénisz. Az önkéntelen reakcióra akaratlanul is elmosolyodott.

Még mindig térdelve végigcsókolta Rotham testét, miközben haja végigsimogatta a hasát és ágyékát. Amikor a szájába vette az ágaskodó hím vesszőt, a zabolátlan testrészt reflexszerűen meglódult. Tess ismét valamiféle győzelmet érzett.

Az ő kezében volt az irányítás, s ez hatalmat és egyben szabadságot is adott neki. Még mohóbban vette birtokba ajkaival a vastag, selymes makkot, nyelvével lágyan körbesimogatta a feszes, forró bőrt. Ian teste összerándult, és bár csak halkan nyögött fel, kezével megragadta a nő haját.

Ez után még jó néhány percig tűrte Tess csábító machinációit, de egyszer csak tiltakozni kezdett.

– Tudtam... azért jöttél, hogy megkínozz.

– Valóban kínozlak? – suttogta a nő.

– Igen... és képtelen vagyok tovább elviselni.

Tess élvezte, hogy Rotham miatta vesztette el az önuralmát. Szóval mégsem akarja teljes egészében kiengedni a kezéből az irányítást.

Ian megfogta Tess karját és kivette merev hímtagját a becézgető szájából. Majd maga mellé húzta őt, combjai fölé térdeltette, lovagló ülésben, szemtől szembe.

Tess meglepett tekintetére a szürke szemekből sütő mosoly volt a válasz.

– Így mindketten élvezhetjük a gyönyört.

Tess meg sem tudott szólalni. A hasának nyomódó, perzselően forró erekciótól hirtelen kiszáradt a torka és elállt a lélegzete.

Ian felnyúlt, kezébe vette a lány kebleket, tenyerében dajkálta. Majd közelebb hajolt és szája a nő szájára tapadt.

Az érintésre Tess pulzusa még szabálytalanabban kezdett verni. Ian nyelve erőteljes lökéseivel betöltötte a száját, ujjával pedig gyengéden huzigálta a kemény mellbimbókat. Az erotikus érzéstől Tess nem kapott levegőt. A férfi szája, nyelve, kezei egyidejűleg intéztek erőteljes támadást az érzékei ellen.

Rotham váratlanul elhúzódot. Szemei elsötétültek, majd újra a nő mellére szegeződtek.

Lehunyta a szemét, lehajtotta a fejét és szájába zárta az egyik megduzzadt mellbimbót. Közben a keze Tess combjai közé siklott és kitapintotta a krémes, nedves nyílást.

Tess halkan felnyögött, ahogy az ingerlő ujjak bizsergették az ölét. A férfi szájának erőteljes szívása nyomán, forróság söpört végig a belsejében, egészen a nőisége központjáig... és egyre erősebbé vált, amikor Rotham leállt, és a fülébe súgta:

– Benedvesedtl a kedvemért. A tested alig várja az enyémet.

Igaza volt. Tess bársonyos öle sikamlós és duzzadt volt, fájdalmasan vágyott a férfira. Rotham viszont egyértelműen tovább akarta szítani a vágyát. Abbahagyta keblei becézgetését és az arcát figyelte. Homályos tekintete összefonódott Tessével, habozás nélkül folytatta teste még alaposabb felfedezését, ujjai becsúsztak nőisége redői közé, hüvelykujja párnája előre-hátra csúszkált az érzékeny csiklón.

147 • Nicole Jorda

Tess már majdnem felsikoltott az édes kínzásra.

– Rotham... annyira ...

– Mit annyira?

– Felforrósítasz... Bármelyik pillanatban kitör bennem a vulkán.

– Azt akarom, hogy törjön ki, édesem.

Két ujját a lüktető, meleg hüvelybe dugta, mire Tess ajkát félig sikoly, félig nyögés hagyta el, s közben megborzongott a kéjes érzéstől.

Furamód, erre a reagálásra abba hagyta a kellemes kínzást. Egy pillanattal később azonban Tess ráébredt, miért. A férfi még széjlebb tárta a combját, kezébe vette a fenekét, és a csípőjét még közelebb húzta magához, így Tess hasa és kelyhének nyílása a kemény, duzzadt hímtagot cirógatta. A legérzékenyebb pontján tapasztalt nyomás hatására mintha tűzcsóva suhant volna át a nő testén, s önkéntelenül megragadta Ian vállát. Képtelen volt tovább féken tartani a vágyát, feltérdelt és le akart ereszkedni Ian selymes makkjára. Amikor megérezte, hogy a vastag, kemény himvessző kezd belényomulni, hirtelen megmerevedett, és mélyen beszívta a levegőt.

– Lassan – suttogta Rotham, és leállította őt. – Élvezzünk ki minden pillanatot.

Tess is leállt, becsukta a szemét, és azon töprengett, vajon hogyan fér el benne ez a hatalmas méretű fallosz. Kis idő múlva érezte, hogy a férfi ujjai az arcát cirógtatják, majd a nyakát és a vállát. És egy idő múlva benedvesedett hüvelye megnyílt: készen állt Ian befogadására.

Amikor bólintott, Rotham kezei a combjára simultak és irányították őt. Egy egészen kicsit lejjebb ereszkedett és lassan kezdte körülölelni a duzzadó hímtagot. Enyhe fájdalom hasított belé, inkább égő érzés volt, mintsem valódi fájdalom, aztán néhány pillanat múlva el is múlt.

– Nézz rám, édes angyal!

Engedelmeskedett, és teljesen elveszett Rotham ragyogó tekintetében. Hogyan gondolhatta valaha is ezekről a szürke szemekről, hogy hidegek és cinikusak? Most forrón és mohón izzottak.

Tess is ugyanolyan égető mohóságot érzett legbelül. Alig várta, hogy a férfi egészen betöltse őt, teljesen leereszkedett, így a fallosz tövig csúszott a testébe.

A férfi egy darabig mozdulatlan maradt, miközben gyengéden csókolgatta Tess-t. Szája varázslatos volt... csakúgy, mint az érintése. Csókjai megbabonázták a nőt, és amikor kezdett ellazulni, Ian még szenvedélyesebben csókolta, a nyelve ugyanolyan ütemben mozgott ki-be a szájában, ahogy a pénisze a lába között.

Fájó nyomás árasztotta el Tess idegeit és izmait. Feltüzelt teste önkéntelenül ringani kezdett.

Ráébredt, hogy Rotham meghagyta számára az illúziót, hogy ő irányítja az eseményeket, de egyáltalán nem volt ura a helyzetnek, hamar kicsúszott a kezéből az irányítás. Pulzusa vadul lüktetni kezdett, ahogy a férfi lassú mozgásba kezdett. Tess ösztönösen átvette a ritmust, hogy megpróbálja enyhíteni a belsejében dülő, sürgető vágyat.

Csalódást érzett, amikor Rotham csábító ajkai elszakadtak az övétől... pedig a férfi csupán nézni akarta őt. Szeméből sütött a gyengeség, ahogy kemény testével igyekezett a lehető legnagyobb örömet szerezni, és fokozni a köztük lévő erotikus súrlódást. Tess most már rekedten és szaggatottan vette a levegőt. A keze görcsösen markolta férje vállát, csimpaszkodott belé, még többet kívánt a lázas gyönyörből, melyben Ian részesítette. Teste egészen összekapcsolódott Rothaméval, annyira, hogy ő is a férfi részévé vált. Az érzés intenzív és csodálatos volt, mint a szürke szemek sötét, olvatag pillantása...

Hirtelen túlságosan hevéssé vált a gyönyör ahhoz, hogy el tudja viselni. Szíve vadul dübörgött. Halkan felsikoltott, ahogy a szenvedély lángja végigszágulzott teste belsejében. Megpróbálta még mélyebben magába vonni Rothamot, de akkor földrengésszerű robbanás ráta meg a testét, és elsöpörte az érzékeit, mint valami tűzvihar. Közvetlenül ezután Rotham is a csúcsra ért, mintha eddig kényszerítette volna magát, hogy megvárja felesége extázisát. Felnyögött és megborzongott, magját az asszonyba lövellte, majd amikor Tess szinte aléltan rogyott a mellkasára, átölelte őt.

149 • Nicole Jorda

Mialatt szenvedélyük csillapulni kezdett, Ian a nyakát simogatta, hogy lecsendesítse doboló ütőerét, közben pedig gyengéd, tollpihe puhaságú csókokkal hintette tele arcát és haját.

Az ő lélegzete is ziháló volt, de egy hosszú pillanat után felemelte Tess-t és maga mellé fektette. Lábaik még mindig össze voltak gabalyodva, úgy fonta köré két karját. Testével betakarta, melegítette, megnyugtatta, meleg ujjával az arcát cirógatta.

– Jól vagy? – mormolta kis idő múlva.

– Jól – felelte Tess hozzábújva. Rothammel kapcsolatos érzései még mindig kaotikusak voltak, szívében és elméjében zűrzavar uralkodott, teste azonban még soha nem volt ennyire boldog. – Köszönöm, hogy olyan... tapintatos voltál.

– Nem ezt vártad tőlem?

– De... igen. Csak nem gondoltam, hogy... ma éjjel megtörténik.

Ian maga sem számított rá, hogy most pecsételik meg házastársi esküjüket. Nem akarta megszegni az ígéretét, miszerint ő maga nem fogja kezdeményezni az együttlétet. Azonban képtelen lett volna ellenállni, amikor Tess maga jött be a szobájába, hálóruhában, izgatottan és egyedül.

Természetesen meg akarta vigasztalni, de még inkább a magáévá tenni. Már pusztán a gondolat is azonnal felajzotta.

Abban a pillanatban szinte megőrült a kastély szellemének, mivel az üzte Tess-t a karjaiba.

Végre valóban asszonyommá tehettem, gondolta boldogan. Derűs kedvességétől a lélegzetem is elállt... Tökéletes teste, selymes hullámokban vállára omló haja, sötét, bársonyos, forró és esengő tekintete a legmerészebb álmaimat is felülmúlta. Szeretkezésemre adott szenvedélyes válasza pedig sokkal intenzívebb volt, mint képzeltem vallotta be magának, és visszagondolt Tess édes, gyönyörteli sikoltásaira. A szeretkezés hevében még szebb volt, mint ahogy elképzeltem, egyetlen más nő sem akad viharos múltamban, aki hozzá fogható.

A saját reagálása viszont erősen aggasztotta. A gyönyör, amit Tess-szel megtapasztalt, elsöprő erejű volt. Óriási szerelmi

tapasztalata ellenére úgy érezte, mintha most először élte volna át a valódi testi egyesülést.

És most itt feküdt a szenvedély csillapodtával, végtelen örömet érzett, hogy karjaiban tarthatja Tess, érezheti finom illatát a saját bőrén.

Ujjait a nő sötét hajzuhatagába fúrta, szinte tobzódott a selymességében. Azzal, hogy elvette Tess ártatlanságát, csak még éhesebben, még fájóbban vágyott rá.

Ekkor az asszony ránézett. Gyönyörű arca kipirult, szeme párás volt a kielégültségtől, sűrű haja kócos összevisszaságban, szája megduzzadt a szenvedélyes csókoktól.

Ahogy emlékezetébe idézte ajkainak érett puhaságát, Ianen azonnal átsöpört a vágy, hogy ismét betöltse a csodálatos testet. Azonban nem akarta az első alkalom után túlságosan kifárasztani. Azt viszont már tudta, hogy egyetlen éjszaka Tess-szel soha nem fogja kielégíteni. Magának követelte a szerető, a férj jogait. El akart veszni az asszony heves tűzében.

– Reggel visszamegyek a hálósobámba, Rotham.

A kijelentés olyan váratlanul érte, mintha hideg vizet zúdítottak volna a nyakába.

– Örülnék, ha mostantól fogva velem aludnál – szolt, miközben azon morfondírozott, vajon Tess csak azért mondta-e ezt, mert ő is nyugtalan lett a köztük felizzott érzelmektől.

– Azt hiszem, nem szükséges közös hálósobában aludnunk. Megígérted, hogy külön életet élhetünk, nem emlékszel?

Ian nem mondott ellent, bár ismerős ingerültség fogta el. Elég baj az, hogy a feleségem nem akar egy ágyban aludni velem. De még jobban fáj, hogy közömbösséget színlel röviddel a fantasztikus, együtt átélt szenvedély után. Pedig egyértelmű, hogy ő is kíván engem. És igen bölcsen tenném, ha nem foglalkoznék a saját, iránta érzett sóvárgásommal. Most az önmegtartóztatásra kellene nagy hangsúlyt fektetnem. Különösen a mai éjszaka után, amikor még vadabb és ellentmondásosabb érzelmeket táplálok iránta, morfondírozott.

151 • Nicole Jorda

Veszélyes, ismeretlen vizeken evezett – a birtoklásvágy mélyen hatalmába kerítette.

Megfogadta, hogy leküzdi sebezhetőségét. Már megtapasztalta, milyen hatással tud lenni Tess más férfiakra, leginkább az unokatestvérére. Emlékszik, milyen fülig szerelmesen epekedett utána Richard, kiskutyaként követte, csüggött minden szaván, elbájoló mosolyán, örömteli nevetésén.

Neki nem áll szándékában beleszeretni, nem hagyja, hogy őt is elragadja a kétségbeesett vonzódás, ami egykor Richardot. Különösen, mivel Tess soha nem viszonozná az ő gyengéd érzelmeit.

Még mindig néhai vőlegényébe szerelmes, emlékeztette magát keserűen. És ő nem veheti fel a versenyt egy hősi halott imádott emlékével.

A felismerésre állásban megfeszült egy izom. Nem hajlandó versenyre kelni Tess kegyeiért.

Viszont egyenlő esélyeket akar teremteni a csatájukban. El akarja érni, hogy gyönyörű felesége iránt érzett gyengesége ne egyoldalú legyen.

Valószínűleg soha nem lobban fel szerelem közöttük, de ez nem jelenti azt, hogy nem tesz meg minden tőle telhetőt, hogy az asszony is olyan hevesen kívánja őt, ahogyan ő Tesst.

10

Meg kell tanulnom, hogy úrrá legyek az iránta
érezett
vágyamon.

Részlet Miss Tess Blanchard
naplójából

ajnalban, reménykedve, hogy nem akad össze egyetlen szolgálóval sem, Tess visszalopózott a hálósobájába Rotham köntösében. Ám amint az ajtajához ért, meglátta Fannyt, aki szembejött vele a folyosón. Mindketten bementek Tess szobájába.

Fanny alig tudta türtöztetni magát.

– Ezer éve várlak már – kezdett bele rögtön. – Amikor nem válaszoltál a kopogtatásomra, mindjárt gondoltam, hogy a herceggel vagy: és lám, igazam volt. – Átható tekintettel vizsgálgatta barátnője hálóruháját és a szenvedélyes csókoktól kipirosodott ajkát. – Nos? Olyan volt az együttlét, amilyennek elképzelted?

Az intim kérdésre Tess elpirult. Az együttlét egyenesen fantasztikus volt, mondta néma pillantása. Meglepetésére azonban Rotham nem szeretkezett vele újra az első alkalom után. Az éjszaka hátralévő részét a férfi karjaiban töltötte, mély álomba merülve, és reggel Rotham szó nélkül elengedte, egy szokványos, szinte felszínes csókkal. Ő viszont még most is minden porcikájában érezte szüzessége elvesztésének következményeit. Teste új érzékiséggel telt meg... combjai között fájdalom bizsergett, mellei nehezek, duzzadtak voltak.

153 • Nicole Jorda

– Igen, mindenben igazad volt, Fanny – ismerte be.

A kurtizán arcán önelégült mosoly villant át.

– Szóval ez azt jelenti, hogy átköltözől a férjed lakosztályába?

– Egyáltalán nem – jelentette ki Tess nyomatékosan. – Csak azért mentem át Rothamhoz az éjjel, mert megijedtem. – Röviden elmesélte, hogy egy furcsa érintés felébresztette álmából, ezért keresett menedéket Rotham szobájában. – A házasságunkat most már elháltuk, de megegyeztünk, hogy a továbbiakban is külön lakosztályaink lesznek.

– Milyen kár – szólt Fanny. De úgy tűnt, megérti Tess aggodalmát.

– Ha vigyázol, továbbra is élvezheted a szenvedélyt anélkül, hogy gyengéd érzelmekbe bonyolódnál. Nincs okod megtagadni magadtól a gyönyört, amit Rothammal szeretőként átélhetsz.

– Nem akarok kockáztatni – rázta meg a fejét Tess, majd tüstént témát váltott. – És veled mi van, Fanny? Van valami előrelépés Basillel a titkos udvarlásban?

A kurtizán mosolya lágyabbá vált.

– Azt hiszem, igen. Gyanítom, hogy átlátott a szitán a szellemtől való félelmemet illetően, mégsem kifogásolta, hogy a szobájában maradjak. És az volt a legcsodálatosabb, hogy csupán beszélgettünk, mielőtt elaludtunk volna. Még soha ilyet nem tettem azelőtt... hogy egy ágyban fekszem egy férfival és nem történik köztünk semmi. Egyszerűen jó volt.

Tess szíve átmelegedett Fanny vallomásától, bár furcsának tartotta, hogy fordított szituációba kerültek. Fanny most fedezte fel az udvarlás közbeni barátság és társas viszony örömeit, ő viszont megtapasztalta, milyen a testi együttlét.

– Most már szinte kezdek reménykedni – tette hozzá halkán Fanny –, hogy Basil fontolgatja a házasság gondolatát. De a legjobb, ha hagyom, hogy a saját tempója szerint haladjon.

– Számomra egyértelmű, hogy Basil imád téged, és csak egy kicsi bátorításra van szüksége. Lefogadom, a stratégiád nemsokára meghozza gyümölcsét, és eléred a szíved vágyát.

Abban viszont korántsem volt ennyire biztos, hogy a Rothammal alkalmazott saját stratégiája is megelégedésére működik majd. Egy

órával később még inkább elbizonytalanodott, amikor egy hosszú, forró fürdő után újra találkozott vele a reggelizőben, ahol Fanny és Basil is már az asztalnál ültek.

Elég volt csak rápillantania, máris zabolátlan vágy ébredt benne Rotham iránt. Ahogy a férfi végigmérte átható, szürke tekintetével, mintha újra felidézné, mit látott a ruhája alatt, Tess melleit édes fájdalom kezdte feszíteni. És amikor udvariasan kihúzta Tess székét, hogy az asztalhoz ülhessen, s közben ujját lágyan végighúzta a tarkóján, Tess erőteljes lüktetést érzett combjai között. Azonnal visszaemlékezett, hogyan mozgott a testében Rotham, és hogyan részesítette olyan földöntúli gyönyörben, amelyet korábban még elképzelni sem tudott.

A reggeli alatt csak ez, no meg a saját dilemmája járt az eszében. Kétségtelen, hogy kívánja Rothamet. A karjaiban új életre kelt... ragyogó, szenvedélyes életre. Dédelgette az élményt, de tudta, bölcsebb, ha házasságukat szigorúan jogi szerződésként kezeli, és nem tekinti Rothamet a szeretőjének.

Így aztán nagyon megörült, amikor a férfi bejelentette, hogy a napot a kastély átépített részeinek átkutatásával tölti majd Eddowesszal, és nem kíséri el feleségét a délutáni látogatásaira. Minél kevesebb időt töltök jóképű férjével, annál jobb, gondolta Tess, mégsem tudta megállni, hogy ne élcelődjön vele.

– Jó ürügy, hogy megúszd a találkozást Potts lelkésszel. Tudod, hogy ma délután hozzá készülök.

Rotham fanyar humorral válaszolt.

– Bevallom, megkönnyebbülés lesz, ha kihagyhatom a szószátyár lelkész szónoklatát a nyájáról. Ám kevésbé önző okból akarom most folytatni a kutatást. Ha bizonyítékot találunk, hogy rejtett átjáró van Falwellben, megtudhatjuk, hogyan járkalhat be és ki a „kísértetünk” a kastélyba észrevétlenül. Az utolsó csepp a pohárban az volt, amikor behatolt a hálósobádba, ezért feltétlenül el akarom kapni, akárki legyen is az.

Tess megborzongott az emlék felidézésekor. Ő is legalább annyira szerette volna kizárni a szellemet az életéből, mint Rotham, így

155 • Nicole Jorda

örömmel nyugtázta, amikor a két férfi visszavonult a könyvtárba Fanny társaságában, aki már csaknem befejezte könyvének kéziratát.

Tess levelezési restanciájának felszámolásával töltötte a délelőttöt a szalonban. Mintegy két órával később Hiddleston zavarta meg, aki közölte, hogy őkegyelmessége beszélni kíván vele. Letette a tollat és bement a könyvtárba, ahol Rothamet, Basilt és Fannyt a kastély tervrajzai fölé hajolva találta.

– Eddowes megtalálta a keresett alaprajzokat – szólt Rotham. – Figyelemre méltó teljesítmény, tekintve, hogy néhány vastag, történelmi kötet mögé voltak elrejtve.

A dicsérő szavakra Basil szerényen mosolygott és elégedettnek látszott. Amikor Tess is belepillantott a vázlatokba, rájött, hogy a kastély azon szintjeinek és tornyainak alaprajzát látja, melyeket az előző században építettek.

– Találtatok titkos átjárókat a rajzokon? – kérdezte Rothamet.

– Nem, de a különböző helyiségek és folyosók belső és külső méreteit vizsgálva meg tudjuk talán határozni az eltéréseket a falak elhelyezkedésében. Először a hálósobádat vizsgálom át veled.

– Csak te és én?

– Azt hiszem, jobb, ha Eddowes és Miss Irwin folytatják szokásos munkájukat a könyvtárban. Lehet, hogy a „kísértet” kapcsolatban áll a kastély személyzetével, és nem akarom, hogy megtudja, ki akarjuk deríteni, milyen módon jut be.

Hamarosan megtalálták a titkos bejáratot Tess szobájában. Egy zsinórral megmérték, és Rotham bebizonyította, hogy a szoba belső méretei kisebbek, mint ahogyan a rajzon szerepel. És amikor közelebről megvizsgálták a faborítást, felfedeztek a kandalló mellett egy titkos retesssel ellátott lapot. Egy bizonyos ponton megnyomva a lap halk csikorgással kinyílt, felfedve egy keskeny átjárót, és egy kattanással csukódott – Tess erre a hangra emlékezett az álmából.

Megborzongott, amikor rádöbbsent, hogy az előző éjjel valaki valóban járt a szobájában és megérintette az arcát, miközben aludt.

Rotham is bosszúsan ráncolta a homlokát, mivel ugyanerre a következtetésre jutott.

– Addig nem alszol itt, míg el nem kapjuk azt az átkozott kísértetet – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

Tess nem vitatkozott. Semmi kincsért nem maradt volna ebben a hálósobában aznap éjszaka – bár ez nem azt jelentette, hogy ismét menedéket fog kérni Rotham szobájában vagy ágyában. De ezzel a problémával ráérnek később is foglalkozni, gondolta, ahogy meggyújtotta a lámpát. Most inkább felderítik a titkos átjárót.

Rotham meglehetősen nehezen tudta bepréselni magát a poros, levegőtlen járatba, Tess számára pedig igen szokatlan volt, hogy hosszú szoknyaiban felmásszon a felsőbb szintre vezető létrára. És mivel a por több mint egy évszázada gyűlt már itt, a ruhája teljesen összepiszkolódott, mire az ágyneműtároló kamra egyik szekrényében találták magukat, és csak egy hajszálon múlt, hogy nem ijesztettek rá az ott szorgoskodó szobalányra.

A szekrényben kucorogtak, míg a lány kiment a helyiségből, aztán gyorsan visszakúsztak Tess hálósobájába, hogy tanulmányozzák az alaprajzot, és hogy megbeszélhessék, mi legyen a következő lépésük.

Tudták, hogy más titkos járatok is lehetnek, melyeken át a kastély több szobájába is bejárás nyílhat – de fogalmuk sem volt, hány van. Rotham azonban úgy döntött, a legfontosabb, hogy kiderítsék, hogyan jut be észrevétlenül a betolakodó a kastélyba.

– Kell, hogy legyen egy alagút a kastély alatt – morfondírozott. – Legközelebb a pincéket akarom átkutatni, majd a tornyokat.

• • •

A pincék átkutatása során jóval nehezebb lesz elaltatni a kastély szolgálóinak gyanúját, ezt mindketten tudták, hiszen, ürügyet kell találniuk, mit keresnek a pincében. Ezért – még akkor is, ha egy herceg és egy hercegnő nem köteles megindokolni, miért járják be a saját rezidenciájukat –, magukkal vitték Fannyt, hogy logikus magyarázatot adhassanak: azt állítva, új helyszíneket akarnak felfedezni a regényéhez.

A pincék átkutatásával sem kerültek közelebb a megoldáshoz. Ám amikor már a második tornyot vizsgálták át tüzetesen, a legalsó

157 • Nicole Jorda

szintjén ráakadtak egy, a Tess hálósobájában találthoz hasonló falapra a faburkolatban, mely egy titkos átjárót rejtett. Viszont az előbbi poros és fullasztó, míg ez az újonnan felfedezett járat hideg és nyirkos volt.

Lámpással a kezükben átréselték magukat a lap mögötti nyíláson, a szűk járatban azonban csak egymás mögött lépkedve értek el. Rotham ment elől. Meredek falépcső vezetett egy, a sziklába vájt földalatti alagútba. Az alagút pedig egy sötét, alacsony barlangba torkollott.

Az előttük felcsillanó természetes fény a barlang bejárata felé vezette őket. Találtak egy nyílást a sziklában, melyet egy dús növényzet alkotta fal, előtte pedig egy nagy robajjal lezúduló vízesés takart el.

A vízesésen túl a távolban meglátták a Falwell-kastély alatti öblöt, és hallották a homokos partnak csapódó hullámok csendes moraját.

– Ez a barlang ideális rejtekhely csempészeknek – szólott Rotham, kimondva mindannyiuk gondolatát.

Visszafordultak, hogy alaposabban szemügyre vegyék a barlang belsejét. Az egyik oldalon rengeteg csempészárut találtak egy alacsony sziklafal mögött – tucatnyi hordó konyakot, és három, méretes, lelakatolt ládát.

– Ez a bizonyíték arra utal, hogy a „kísértetünk” hús-vér lény – állapította meg elégedetten –, nem pedig a meggyilkolt őszám bolyongó szelleme. Lefogadom, akárki hagyta is itt ezt a holmit, a titkos alagutak valamelyikén át jutott be a kastélyba.

– Megpróbáljuk felnyitni a ládákat? – kérdezte Tess.

– Most még nem. Ehhez fel kellene törnünk a lakatot, s ez óvatosságra intené a gazfickókat, amikor visszatérnek az áruért.

Tess megértően bólintott, bár csalódott volt, hiszen egyelőre titok maradt a ládák tartalma.

– Akkor mit javasol, kegyelmes úr? – szólalt meg Fanny.

– Tetten akarom érní a betolakodókat, miközben belopóznak a kastélyba. Mostantól a szolgálunkkal együtt napi huszonnégy órában figyelni fogjuk a helyet. Hiddlestonékban megbízhatunk, de nem

akarom a kastély személyzetének többi tagját is bevonni, hátha köztük vannak a csempészek cinkosai.

Tess felvonta a szemöldökét.

– Elég saját szolgálónk van ahhoz, hogy huszonnégy órás őrseget tarthassunk fenn?

– Azt hiszem, igen. Legalább két fegyveres férfi kell váltásonként, azonban ha Eddowes és jómagam is csatlakozunk az inasainkhoz, kocsisainkhoz és lovászainkhoz, elegen leszünk, hogy elkapjuk a csempészeket, ha újra megjelennek.

– Szeretnék segíteni – szólt komolyan Tess.

– Én is – állt mellé Fanny.

– Majd meglátjuk – mondta Rotham közömbösen. – Egyelőre keressük meg az ösvényt a tengerparttól, hogy az alagúton kívül egy másik útvonalunk is legyen a kastély felé. Nem tudjuk, hogy a csempészek a tengeren vagy a szárazföldön térnek-e vissza.

Hamarosan találtak egy keskeny utat az erdön keresztül, a kastélyhoz vezető hegyfok irányába. Rotham megállapította, melyek a legalkalmasabb helyek a barlang szemmel tartásához, és miután ugyanazon az ösvényen visszamentek a barlangokhoz, úgy döntöttek, hogy hatóránként váltják egymást az őrzők: egy ember a barlangban, egy kívül. Így az egyikük a puskájával sakkban tudja tartani a csempészeket, hogy ne tudjanak elmenekülni, a másikuk pedig erősítést kérhet a kastélyból.

Az első hat órára Rotham, Tess két inasát jelölte ki, mivel Miles és Fletcher jól bántak a fegyverekkel és mindketten kiváló bokszolók voltak. Azonban még mindig habozott, hogy engedjen-e Tess kérésének. Ám nem volt módjuk megvitatni a dolgot, mivel az asszony hirtelen észrevette, mennyire elszaladt az idő.

– Két órakor van találkozóm a lelkésszel – mondta, és elnézést kért, hogy távoznia kell.

– Elkísérlek – szólt Rotham –, mert én is beszélni akarok a jószágos tisztelendővel. Potts hasznos információkkal szolgálhat a helyi csempészekről, még akkor is, ha egy egyházi személyt nem szoktak bevonni az ilyen gaztettekbe.

159 • Nicole Jorda

Miután a két inast a barlanghoz rendelték őrségbe, Tess és Rotham lovon indultak a lelkészhez, hogy ne kelljen igénybe venniük szolgálóikat a kocsi hajtásához. Amikor megérkeztek, a jólelkű, ősz Gideon Potts kifejezte háláját a hercegnek, és dicséretekkel halmozta el Tesst, amiért igyekszik segíteni a gyülekezetének legszegényebbjeit.

– Egyenesen csodálatra méltó, kegyelmes asszonyom – áradozott.
– Naponta érkeznek az adományok, és ezt mind önnek köszönhetjük.

Rotham megvárta, míg a lelkész befejezi a szóáradatot Tess jótékonykodásáról, s csak ezután fordult hozzá kérdésével.

A bőbeszédű ember hosszas prédikációt tartott a témában.

– Mostanság már nincsen annyi szabadkereskedő, mint régen, tudja. A csempészségnek leáldozott, mert a vámot jelentősen csökkentették a Franciaországgal vívott hosszú háború végével – és ettől a kereskedelem jövedelmezősége erősen megcsappant. De az igazat megvallva, a csempészség errefelé soha nem számított súlyos bűncselekménynek, kegyelmes úr. A legtöbb cornwalli szimpatizált a dologgal, és gyakorta segítette felebarátait, hogy ne fussanak össze a fináncokkal.

Aztán elmagyarázta, hogy a szabadkereskedőket gyakran romantikus kalandoroknak tartották, akik értékes szolgálatot végeznek.

– A kifejezett lopás persze egészen más dolog – vált komollyá Potts pirospozsgás arca. – Sajnos több tolvaj is meglátogatta a szomszédokat ezen a nyáron. A nagy házak közül jó néhányba betörték, értékes ékszereket és ezüstöt tulajdonítottak el. Ez azért különösen aggasztó, mert ártatlan embereket is bántalmaztak. Alig egy hete történt, hogy Lord és Lady Shaw két szolgálóját leütötték. A tetteseket azóta sem kapták el.

Tess tekintete éppen ekkor találkozott Rothaméval és rájött, hogy mindketten ugyanarra gondolnak: a falwelli kísértetnek esetleg köze lehet a lopásokhoz. Amikor Rotham elmondta a lelkésznek, hogy csempészárukat találtak a Falwell alatt lévő barlangokban, Potts is

úgy vélte, lehetséges, hogy a gazemberek a barlangot használják ebül szerzett javaik rejtegetésére.

Nem sokkal később Tess és Rotham udvariasan elkészöntek és távoztak. Az úton hazafelé az asszony fennhangon tűnődött, hogyan bizonyíthatják be, hogy a tolvajok lehetnek a kastély szellemei.

– Talán mégis fel kellene törnünk a lakatokat, hogy megnézhessük, van-e a ládákban az elrabolt ékszerekből.

– Ez a szándékom – szólta a férfi.

– Akkor ez azt jelenti – morfondírozott Tess –, hogy csempészek egy teljes csoportjával kell számolnunk, és több segítségre lesz szükséged, hogy lebuktasd őket. Most már bizonyára megengeded, hogy Fanny és én is segítsünk a barlang őrzésében.

Rotham a fejét rázta.

– Hallottad, mit mondott Potts. Ezek a tolvajok nem riadnak vissza az erőszaktól.

– Annál inkább érdemes minket is bevonnod. Növeljük a létszámot.

– Szó sem lehet róla.

Tess hirtelen kihúzta magát a parancsoló hangra.

– Figyelmeztetlek, Rotham. Nem fogok ölbe tett kézzel ülni, mialatt te szembeszállsz egy szervezett tolvajbandával.

– De fogsz, édesem.

Az asszony dühösen nézett rá.

– Már megint a zsarnokot játszod.

– Ó, igen – húzta a szót ironikusan Rotham. – Zsarnoki dolog tőlem, hogy meg akarlak védeni a veszélytől.

A barna és a szürke szempár összekapcsolódott – ám ekkor Tess a nyelvébe harapott. Soha nem érhet célt Rothamnél, ha a korábbi ellenséges stílusban beszél hozzá.

Ezért kényszerítette magát, hogy ésszerűbb érvet hozzon fel.

– Úgy látom, a szolgálóinkat, vagy Basil Eddowest lelkipurdalás nélkül teszed ki a veszélynek.

– Ők férfiak. Szükség esetén tudnak bánni a fegyverrel.

– Fanny és én is tudunk lőni.

– Nem engedlek titeket egy fegyveres összecsapás közepébe.

161 • Nicole Jorda

– Nem is javasoltam semmi ilyesmit – válaszolta Tess negédesen.
– Arra viszont tökéletesen alkalmasak vagyunk, hogy erősítést hozzunk a kastélyból, mialatt ti, nagy és erős férfiak fegyverrel sakkban tartjátok a tolvajokat.

Rotham csak a homlokát ráncolta, így Tess folytatta.

– Nem vagyok törékeny virágszál, Rotham.

– Az aztán tényleg nem – dohogott a férfi.

– Szükségeitek van ránk. Különben be kellene vonnotok a kastélybeli szolgálókat is, akik esetleg elriasztanák a tolvajokat.

Rotham Tessre pillantott.

– A makacsságod rendkívül bosszantó.

– Nos, te is mindig örültél, ha sikerült felbosszantanod, kegyelmes úr. Kölcsönkenyér visszajár.

A herceg elfintorodott.

– Kegyelmes úr így... Rotham úgy. A hivatalos hangnemed az idegeimre megy. – Hangjából a férfiakra jellemző dühös türelmetlenség csendült ki. – Muszáj folyton emlékeztetnem téged, hogy most már a feleségem vagy? Szólíthatnál a keresztnevemen, nem pedig a hivatalos címemen. Már korábban is többször említettem.

Tess gondterhelten csücsörített.

– Annyira sokáig tartottalak félelmetes ellenségemnek, hogy furcsának tűnne, ha nem a címeden szólítanálak.

– A nevem Ian. És szeretném, ha ezt használnád.

– És mit kapok érte cserébe, Ian? Engeded, hogy részt vegyek az akcióban?

A férfi ajka fájdalmas mosolyra torzult.

– Ha jól sejtem, nem hagysz más választást.

– Valóban nem, drága Ian – ragyogott fel Tess.

Rotham végül beadta a derekát, gondolta Tess, mert tudja, hogy igazam van.

Amikor elérték a Falwell-kastélyt, a hegyfokon hagyták a lovaikat és leereszkedtek a meredek ösvényen az erdőn át Mileshez és Fletcherhez, akik az őrhelyükön feküdtek remélve, hogy elkapják a csempészeket.

A barlangban feltörték a lakatokat, és a ládákban rengeteg értékes ékszert, érméket és ezüstöt – főként gyertyatartókat és evőeszközöket – találtak.

– Szavamra, ez aztán egy vagyon – fütttyentett Fletcher.

– És nem a szabadkereskedők műve – szólt Rotham.

Az új felfedezés birtokában Tess számára már könnyebb volt kicsikarni férje morgolódo beleegyezését, hogy ő is segíthessen őrizni a barlangot. A következő hat órában Rotham inasai lesznek a sorosak, míg Rotham, Tess és egy másik szolga vállalja a tíz óraker kezdődő harmadik őrséget azon az éjszakán. Fanny és Basil pedig hajnali négykor váltja majd fel őket, Tess robusztus kocsisával, Spruggsszal.

Ezután a házaspár visszatért a kastélyba és tájékoztatta a többieket a beosztásról. Basil sem lelkesedett, hogy Fanny veszélynek tegye ki magát. És bár Fanny nagyon örült, hogy ennyire védi őt, ugyanazt az érvet hozta fel, mint Tess Rothammal szemben.

Aznap este szokás szerint együtt vacsoráztak, utána pedig a szalonba vonultak kártyázni és beszélgetni. Ám ahogy közeledett a tíz óra, ahelyett, hogy nyugovóra tértek volna, Tess és Ian vastag, meleg, sötét ruhákba bújtak, hogy védekezzenek az őszi éjszaka csípős hidege ellen.

Halkan kisurrantak a sötét kastélyból egy oldalajtón keresztül, ott várta őket Rotham egyik lovása.

Ian két megtöltött pisztolyt és egy lámpát hozott magával, bár fényt nem gyújthattak, nehogy elárulja őket. A félhold azonban kellően megvilágította előttük az utat az erdőben, ahogy leereszkedtek az ösvényen az öbölhöz. A vízesés zúgása elnyomta lépteik nesztét, sőt a partnak csapódó hullámok ritmikus zaját is.

Ennek ellenére suttogóra fogták hangjukat, amikor az egyik inas őrhelyéhez értek. Ian lovása átvette az inas helyét, elrejtőzött egy bokor mögött, a pár pedig továbbment, hogy felváltsák a másik inast a barlangban.

A barlang belseje szinte koromsötét volt. Így Tess örült, hogy Ian már korábban kilépte a távolságokat, mivel így biztonságosan elvezette őt a barlang hátsó részébe. Elhelyezkedtek az alacsony

163 • Nicole Jorda

sziklafal mögött, ahonnan egyszerre tarthatták szemmel a barlang bejáratát és az alagút nyílását.

Halkan beszélgettek, hogy ne hallják meg őket a vízesés csobogásán át, és várták, hogy feltűnjenek a tolvajok. Tess, Ian erős karjának támasztotta a vállát, boldogan lazult el a biztonságot nyújtó melegségben.

Kapucnis köpenyt viselt, gyapjúruhát és kesztyűt, mégis egy óra múlva úgy érezte, a szikla hidegsége beszivárgott a végtagjaiba.

– Na, gyere – szólalt meg Ian, aki megsejtette, hogy fázik, mert közelebb vonta magához.

Kinyújtott lábai közé ültette Tesst, hátát a mellkasának támasztva, miközben karját hátulról köré fonta. Tess hálásan dőlt neki, és igyekezett ébren maradni a sötétben.

Ahogy múlt az idő, egyre jobban elgémberedett és elálmosodott, de eszébe sem jutott panaszkodni, hiszen ő ragaszkodott hozzá, hogy a férfiakkal tarthasson.

Újabb tíz perc telhetett el, amikor ismét megborzongott. Ian azonnal változtatott a tartásán, lehúzta a köpeny kapucniját az asszony elegáns kontyba tűzött hajáról, mely eredetileg a vacsorához volt fésülve. Tess meglepetésére a férfi könnyed csókot nyomott a tarkójára. Majd az egyik kesztyűs kezét a nő köpenyének nyílásába csúsztatta és betakarta vele az ingvállát.

Tess hirtelen beszívta a levegőt, amikor Ian hátulról kényeztetni kezdte a mellét, és riadtan suttozta:

– Mit csinálsz?

– Csupán megpróbállak felmelegíteni.

Lágy hangja felborzolta Tess érzékeit és elárasztotta az emlékek melegségével, visszarepítette az előző éjszakába, amit Ian ágyában töltött. És amikor a férfi keze lassan tovább cirógatta a mellét, Tess már tudta, szándékosan izgatja fel őt, fogadalma ellenére.

– Megpróbálsz elcsábítani, nemde? – kérte számon rekedten.

– Eredetileg nem ez volt a szándékom. Ha el akarnálak csábítani, akkor ezt tenném...

A ruhán keresztül a kesztyűs ujjak játszadoztak Tess mellbimbóival, ettől az asszonyon mintha villám cikázott volna végig.

– Itt és most nem szeretkezhetsz velem, Rotham.

– Ian a nevem – emlékeztette, miközben gyengéden harapdálta a fülcimpáját.

– Itt nem lehet szeretkezni, Ian.

– Dehogynem – válaszolta a férfi nyugodt hangon. – Megmutassam?

Szabad kezével kotorászni kezdett a köpeny belsejében, cirógatta az asszonyt a ruhán keresztül, végigcsúsztotta ujjait a hasát fedő szöveten, majd lejjebb ment, tenyerébe fogta a szeméremdombját, és a szoknyáit szorosan hozzányomta nőiségéhez. Tess halkan felsikkantott a gyönyörteli érintéstől.

– Csitt, drágám. Ugye nem akarod, hogy felfedezzenek minket?

Nehéz volt azonban csendben maradnia. A ruháján keresztül is érezte, hogy Ian csipkedi a mellbimbóit fenn, miközben a másik kezével lenn, nőisége redői közt kutakodik. A dupla ostrom hatására, heves szexuális izgalom söpört át a testén.

Ahogy Ian egyre erősebben préselődött hozzá legérzékenyebb pontjához, Tess kesztyűs ujjai ráfonódtak a férfi kemény combjára.

– Ugye nem igazán akarod, hogy most abbahagyjam, angyalom? – jegyezte meg azon a provokatív hangon, ami mindenkor felbosszantotta Tesst.

Persze, egyáltalán nem akarta, hogy Ian most abbahagyja.

– Szerintem nem – mormolta elégedetten a férfi.

Tess rájött, Ian szinte csúfot űz vele, hangja majdhogynem gúnyos volt.

Ettől máskor rég dühbe gurult volna, most azonban a becéző érintések számúzták a haragnak még a gondolatát is a fejéből. Érzékei szinte lángoltak, egyáltalán nem törődött vele, hogy a férfi botrányos támadást intéz ellene egy sötét barlangban, vagy, hogy bármelyik percben beronthat egy csempészbanda – bár ebben az esetben bizonyára figyelmeztette volna őket a kint őrködő szolgál.

Amikor pedig igyekezett még széjjelebb tární a combjait, Tess felnyögött.

– Csendben légy – figyelmeztette Ian.

165 • Nicole Jorda

A zabolátlan cirógatásokat most még erotikusabbnak érezte, hogy tilos volt sikítania, főleg miután Ian a száját is bevetette, a csábítás újabb fegyvereként. Nyelvével birizgálta az asszony fülkagylóját, majd ujjait beljebb csúsztatta a combjai közötti selymes nyílásba, felidézve Tessben, hogyan hatolt be mélyen a testébe előző éjszaka.

Továbbra is ütemesen izgatta nőiségét a ruhán keresztül, és pontosan tudta, hol érintse meg ahhoz, hogy még jobban feltűzelje a vágyát. A nő csípője hamarosan emelkedni és süllyedni kezdett, Ian pedig egyre fokozta a tempót.

Tess erősen beharapta ajkát, de amikor a tűz egyre magasabbra csapott fel belsejében, képtelen volt visszafojtani gyönyörteli zokogását.

– Ne felejtse el, nem kiabálhatsz, amikor elélvezel – suttogta a fülébe Ian.

Biztos akart lenni a dolgában, ezért megfogta Tess állát és maga felé fordította az arcát. Amint az asszony teste összerándult és megvonaglott az ölelésében, Ian azonnal birtokba vette a száját egy hosszú, forró csókra, hogy elnyomja eksztázisának kitörni készülő sikolyát.

A csúcspont elérése után Tess csak lassan kezdett lehiggadni, bár a varázslatos kezek továbbra is fogva tartották és kedvesen nyugtatgatták őt.

Zihálva és elgyengülve hanyatlott hátra Ian mellkasára.

– Maga vagy az ördög – mormolta lihegve. – Nem hiszem el, hogy ezt tetted velem.

– Mit tettem? – kérdezte Ian ártatlanul. – Mint mondtam, csak fel akartalak melegíteni. Most már nem fázol, ugye, drágám?

Tessnek kimondottan melege volt – lázas forróság járta át.

Mielőtt válaszolhatott volna, Ian helyette mondta ki a gondolatát.

– Azt hiszem, átforrósodtál és kívánsz. – Elkapta a nő csuklóját, a kezét az ágyékhöz vezette, hogy érezze a nadrág alatti kemény dudort. – Forrón kívánlak én is, édes Tess, szeretnék a testedben lenni.

Az asszony combjai azonnal összezáródtak a szuggesztív hangsúlytól, gyomra görcsbe rándult.

– Hát ezért neveznek ördögi hercegnek, nem igaz? Mert mindig az élvezeten jár az eszed.

– Kétségtelen. De aligha vehető rossz néven, hogy a saját feleségemnek akarok örömet szerezni.

– Én viszont nem igazi feleséged vagyok – szögezte le izgalomtól remegő hangon Tess.

– Ha így van is, amikor véget ér az örködésünk, az éjszaka hátralévő részét az én ágyamban töltöd majd. Törvényes házasság vagyunk, semmi okunk rá, hogy továbbra is megtartóztassuk magunkat és szenvedjünk a szexuális kielégületlenségtől.

Tess nem válaszolt azonnal, bár a teste szégyentelenül vágyott Ian után. Az volt a bosszantó igazság, hogy a teljes éjszakát vele akarta tölteni, szenvedélyes szeretkezéssel, elveszve erős karjaiban és heves forrásában.

De mi annyira rossz abban, hogy élvezi a szexuális együttlétet a saját férjével? Hiszen sok éve sóvárgott a benne lévő ürességet betöltő szenvedély után.

Fannynak talán igaza volt. Szeretőként megtarthatná Iant, anélkül, hogy a szívét neki adná. Végül is az utóbbi néhány évben teljesen kizárta életéből az érzelmeket, önvédelemből. Miért ne tehetné ezt a későbbiekben is, annak ellenére, hogy szeretökként együtt töltik az éjszakákat?

Hideg és közömbös maradhat Ian iránt és érzéseit kordában tarthatja.

– Rendben – egyezett bele kis habozás után. – Ma éjjel az ágyadban alszom, hogy oldjam a szexuális feszültségeidet.

A férfi halkán felnevetett és csókot nyomott Tess hajára.

– Milyen kedves tőled, édesem, hogy úgy viselkedsz, mintha szívességet tennél nekem. Pedig te is éppen annyira élvezni fogod az együttlétünket, amennyire jómagam, ezt megígérhetem.

A házastársi kapcsolat még nem feltétlenül jár bensőségesebb érzelmekkel, vagy mégis?

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

ess megkönnyebbülésére Ian még akkor éjjel beváltotta ígéretét. Miután nyomát sem látták se csempészeknek, se tolvajoknak, átadta a barlang őrzését titkárának és szolgálainak, majd felmentek a hálósobájába. A hajnalig hátralévő órák során pedig részletekbe menően bemutatta, miképp értette, hogy gondoskodik asszonya élvezetéről: a szenvedély olyan mélységeibe vezette be őt, melyeknek létezéséről Tessnek eddig fogalma sem volt. Hajnalhasadáskor már az igazak álmát aludták, szorosan összefonódva.

Csaknem dél volt már, amikor Ian felébresztette Tesst, izgató csókokkal végigbizsergetve egész testét, végül pedig gyengéden megcsókolta ajkát, miközben ismét beléhatolt. Az asszonynak elállt a lélegzete a különleges kényeztetéstől, és a csodálatos érzéstől, amint Ian kemény férfiassága beleolvadt az ő puha nőiségébe.

Halk sikolyára Ian még mélyebben nyomult belé, szándékosan tovább tüzelve a gyönyört, amely már hullámokban sugárzott az asszony testéből.

Ritmikusan mozgott, lassú, erőteljes lökésekkel. Tessben tombolt a vágy, szinte magába szívta a férfi erejét és forróságát, minden egyes érzéki döfés után egyre nőtt benne a feszültség.

Szinte pillanatokon belül annyira felgyülemlett benne a fékezhetetlen izgalom, hogy teste összerándult, és belseje szinte elolvadt férje tüzes hímtagjától. Miközben hevesen megrázkódott, zokogva Ian nevét kiáltotta, aki abban a másodpercben ért a csúcsra és belélövellte forró magját. Mindketten elgyengülve, zihálva feküdtek az átélt eksztázis hatására. Mialatt szenvedélyük fokozatosan csillapodott, Ian az ujjhegyével gyengéden cirógatta az asszony felhevült arcát.

– Szavamra, egész szépen haladunk – mormolta elégedetten.

– Hogy érted?

– A keresztnévemet kiáltottad a hivatalos címem helyett.

Tess kielégülten, ám kissé neheztelve sóhajtott. Mégsem bánta, hogy behódolt Iannek. Kétségtelen, hogy miután az utóbbi néhány napban rengeteg időt töltöttek együtt, elkerülhetetlen volt, hogy ez bekövetkezzon. Csupán azon csodálkozott, hogyan is tudott ennyi ideig ellenállni Ian vonzerejének.

Azonban a férfi hangjából érezhető önelégültség hatására mégis megpróbálta erősíteni pozícióját.

– Azt hittem, olyan embernek tartod magad, aki állja a szavát – lehelte szinte vádlón.

– Feltétlenül.

– Akkor mivel magyarázod, hogy megszegted az ígéreted? Hiszen azt mondtad, mindaddig nem háljuk el a házasságunkat, míg én, meg nem kérlek rá. Márpedig én egyáltalán nem könyörögtem.

Ian felemelte a fejét, és az asszony szürke szemeiben vidámságot látott megcsillanni.

– Eddig még nem, de majd fogsz. És hadd emlékeztesselek, hogy te siettetted a házasságunk elhálását. Te jöttél át hozzám egy szál kihívó hálórúhában.

Bár Tess nem tagadhatta Ian szavainak logikáját, egy mosollyal kitért a kérdés elől.

– Soha nem fogok könyörögni neked, Ian – bizonygatta.

A férfi szája forró vágyakozással tapadt az övére, majd elhúzódott tőle.

169 • Nicole Jorda

– Nem vetem a szemedre, ha mégis megszeged a fogadalmad, édesem. Most azonban javaslom, csengessünk a reggeliért. A kiadós szeretkezéstől farkaséhes lettem.

Tess gyomra is korgott, ám a javaslatra felvonta a szemöldökét.

– Illendőbb lenne felöltöznünk és lemennünk reggelizni.

– Pokolba az illemszabályokkal. Az a tervem, hogy a nap többi részét itt töltöm és szerelmeskedem veled.

Újabb izgalomhullám áradt szét Tessben.

– Ez meglehetősen dekadens, lusta és önkényezettető dolog, nem gondolod?

– Meglehet. Az új házások számára viszont megbocsátható, ha a normálisnál erősebben dolgozik bennük a testi vágy. És épp ideje, hogy a saját igényeiddel is foglalkozz végre. Olyan sokáig játszottad Szent Tess szerepét, hogy már el is felejtetted, milyen kellemes egy-egy kétórányi szabadidő.

Igazat adott Iannek, és nem vitatkozott vele. A hálósobában költötték el reggelijüket, köntösben, és közben utasították a szolgálkat, hogy töltsenek meg egy kádat a szomszédos öltözőben.

Tess megvárta, míg az inas kimegy, hogy teljesítse az utasítást, s csak ez után kezdett tiltakozni.

– Ugye nem gondolod komolyan, hogy együtt fürödjünk?

– Csak nem félsz egy egyszerű fürdéstől, drágám? – somolygott Ian. – Vagy talán az aggaszt, mégis ráveszlek, hogy könyörögj nekem?

– Egyik sem – felelte dacosan Tess.

Ian egyértelműen kihívásként értékelte az asszony szavait, ő pedig úgy vélte, bölcsebb, ha a tettei beszélnek helyette. Ha a házasságukban fenntartják korábbi ellenséges viszonyukat, könnyebben tud érzelmi távolságot tartani férjétől.

Reggelizés közben igyekezett elnyomni magában a feltörő várakozást és izgalmat, mégis, valahányszor tekintetük összekapcsolódott, elállt a lélegzete.

A szolgálók kannákban hordták a meleg vizet az öltözőben lévő réz fürdőkádba, míg az meg nem telt. Amint az utolsó inas is távozott, Ian bezárta a hálósobája ajtaját, és Tesshez fordult. Veszélyérzet suhant át az asszonyon, szinte égette. A levegő ismét felizzott köztük

és elfojtott szexuális vágytól vibrált... A vérforraló, mindent elsöprő érzéstől, amelytől annyira élőnek érezte magát.

Ian ledobta köntösét. Tesst hihetetlenül felkavarta meztelen testének látványa. Erős, magas és jóképű volt, az asszonynak a szava is elállt, ahogy ránézett – s ez az állapot már-már megszokottá vált nála, valahányszor a közelében volt. Annyira mohón kívánta őt, mint eddig még soha.

Ian férfiasan elegáns lépésekkel közeledett hozzá, s ezzel máris felajzotta az érzékeit.

– Mire vársz, édesem? – kérdezte, mikor Tess még mindig nem mozdult.

– Semmire.

– Akkor vedd le a köntösödet, vagy én teszem meg helyetted.

Szavai felszólításként, fenyegetésként hatottak, tekintetében határozott kihívás tükröződött. Tess némán levette köntösét és meztelenül állt a férje előtt.

Ian érzéki tekintettel, lassan pásztázta végig centiméterről centiméterre. Két tenyerébe vette mellbimbóit, amitől Tess minden idegszála megborzongott a gyönyörtől. Majd ujjaival átfogta a formás kebleket.

Meleg kezének cirógatására az asszonyon vágy cikázott át, miközben fájdalom nyilallt a combjai közé. Alig várta, hogy a varázslatos, hosszú hímvesző mélyen belényomuljon és forrósággal töltse ki a benne lévő ürességet.

Halkan felnyögött, amikor Ian a hüvelykujjával morzsolgatni kezdte megkeményedett mellbimbóit, ám amint Tess a vállánál fogva közelebb akarta húzni magához, a férfi határozottan hátrébb lépett.

– Még ne. Édesebb a gyönyör, ha késleltetjük.

Csalódását palástolva Tess követte őt az öltözőbe, és feltűzte a haját, hogy ne legyen vizes. Ian a kádhoz vezette, besegítette a vízbe, majd ő is belépett a kádba.

– Ma én akarom eljátszani a komorna szerepét – vette a kezébe a szappant és a mosdókesztyűt, majd fürdetni kezdte az asszonyt. Tess ráébredt, miért álmodozott annyi nő arról, hogy Ian szeretője lehessen.

171 • Nicole Jorda

Eddig ismeretlen volt számára Rothamnek ez a játékos oldala, hiszen ő még sohasem volt kizárólagos célpontja a férfi ördögien csábító sármjának, amit kétségkívül igen gyakran bevetett a nőknél.

– Rendkívül elbájoló tudsz lenni, ha kedved tartja – jegyezte meg Tess, miközben a férfi a mosdókesztyűvel gyengéden cirógatta érzékeny mellbimbóit.

– Valóban – húzódott lassú, bűnös mosolyra Ian szája.

A nő szinte elalélt ettől a mosolytól, de erőszakkal igyekezett elterelni róla a figyelmét.

– Feltételezem, hogy az összes szeretőd kivételes szépség volt.

– Bókokat akarsz kicsikarni belőlem, drágám?

– Távol álljon tőlem.

– Különb vagy az összes, általam eddig ismert nőnél...

És mintha bizonyítani akarná szavai hitelességét, egyenként kommentálta az asszony testrészeit, ahogy mosta őket. Megjegyzéseit gyakran a szájával vagy a kezeivel is nyomatékosította. Mire befejezte, Tess vére felforrósodott.

A férfi ajka csiklandozta a mellbimbóit, ezért hátrahúzódott és visszakeré a szappant és a mosdókesztyűt. Most ő kezdte el mosdatni Iant, és örömmel tapasztalta, hogy a férfi szemmel láthatóan felizgult – duzzadt hímtagjának méretéből és keménységéből ítélve.

Amikor tisztán és illatosan kiszálltak a fürdőkádból, Ian visszanyerte önuralmát és egy törülközővel dörzsölgetni kezdte az asszonyt, különös figyelmet szentelve a lábai közötti érzékeny redőkre. Tüzes gyönyör bizsergette meg Tess idegvégződéseit, amikor a férfi a tenyerébe vette nőiségét, majd két ujját belecsúsztatta és lassan ingerelni kezdte.

– Te komisz – suttogetta fojtott hangon, miközben ujjait a férfi vastag hímtagjára kulcsolta.

Egy hosszú pillanatig a kezében tartotta, majd elvett egy másik törülközőt, hogy ő is végigtörölje férje testét.

Ezután visszatértek a hálószobába. Egymással szemben megálltak, tekintetük összefonódott.

A harcvonalak világosan kirajzolódtak, ám Tess egyenlő feltételekkel akart válaszolni a férfi kihívásaira. Ian a szeretkezés mestere volt; tehát ha érzelmileg sértetlen kíván maradni szerelmi játszmáik során, pláne, ha nyerni is szeretne, fortélyosabbnak kell bizonyulnia férje vágyának felszításában.

Kivette a hajtűket a hajából és megrázta a fejét, hogy hosszú tincsei ráomoljanak meztelen vállára. A szürke szemek érdeklődve figyelték, amitől egyre nőtt benne a fájó sóvárgás.

Egy lépéssel közelebb ment Ianhez és utasította, hogy feküdjön az ágyra. Egy pillanatnyi habozás után Ian engedelmeskedett. Tess az ágy mellett állva bámulta a tökéletes, meztelen alakot.

Tegnap csak futólag csókolta meg ezt a testet. Most a saját kedvtelésére akarta felfedezni, kezével bejárni, s addig gyötörni, míg végül Ian vesztí el önuralmát.

Azt akarta, hogy ugyanazt a csodát érezze Rotham is, amit ő. Vagyis: el akarta érni, hogy a férfi könyörögjön neki.

Ianbe belehasított a vágy, de egyelőre még uralta. Ösztönei figyelmeztették, jobb, ha úgy tesz, mintha engedné, hogy a nő irányítsa. Azt akarta, hogy Tess megismerkedjen a szenvedéllyel, átélje a szilaj gyönyört, amit ő tud nyújtani számára, és célját talán úgy érheti el a legjobban, ha hagyja, hogy az asszony a saját tempójában tapasztalja meg, milyen vad szenvedélyek dúlnak benne.

Ezért amikor Tess – ő, milyen észbontóan csábító és nőies – az ágy mellett állt, Ian fekvés közben szigorúan az oldalához szorította karjait.

Ő azonban közelebb hajolt, fehér és tökéletes keblei Ian mellkasa felett ringtak, sötét haja selymes tincsei előrehullottak. A férfi a legszívesebben magára húzta volna őt és csókolgatta volna azokat a kíváncsi halmokat, arcát a fénylő, sötét hajzuhatagba temetve.

Felemelte a kezét, azonban az asszony tüstént lenyomta a vállát.

– Nem, most én jövök.

Ian visszafeküdt, nyugalmat színlelve.

Tess feltérdelt az ágyra a férfi szétárt lábai közé, és ráhajolt. Ian megborzongott, ahogy a selymes hajtincsek végigsimogatták

173 • Nicole Jorda

meztelen mellkasát. Ezután Tess a férfi meztelen vállára nyomta az ajkát.

Lassan végigcsókolta a testét, hajával szándékosan végigcirógatva, és ahogy egyre lejjebb haladt, kemény mellbimbói súrolták az izmos mellkast. Ekkorra már Ian jócskán felizgult, merev hímtagja keményen ágaskodott, de még duzzadtabbá vált, amikor az asszony a nyelvével végigsimított belső combjának érzékeny részén. Majd újra felfelé haladt az ajkával a férfitesten, Ian pedig úgy érezte, tűz égeti.

Amikor az ágyékához ért, Ian megragadta Tess kezét és merev falloszához vezette, hogy megmutassa neki, mennyire vágyik rá és kész a szeretkezésre. A nő egy pillanatra felemelte a fejét, de Ian rögtön látta örömteli mosolyából, hogy pontosan tudja, mennyire izgató az érintése.

Újra ráhajolt, édes, forró, követelőző szájával bejárta a testét, nyelve először gyámoltalanul puhatolózott, majd egyre bátrabb lett. Gyötrő csókjai hatására olyan vad gyönyör villant át Ianen, hogy a szíve majd kiugrott a bordái közül.

Szinte herculesi erőfeszítés árán sikerült nyugton maradnia, miközben az asszony nyalogatta, csókolta, gyötörte őt... Egy pillanatra megállt, majd nyelvével ingerelni kezdte a férfi mellbimbóit, aztán visszatért a szájához, pihekönnyű csókokat hintve rá. Ian gyomra összeszorult az elfojtott vágytól.

A testében kavargó feszültség tovább fokozódott, amint Tess ismét lefelé haladt, nyelvével végigsimítva a nyakán, végigpásztázva a mellkasát, majd a köldökét, a hasát, elérve az ágyékáig. Amikor végül a férfiasságát fogta közre a nő ajka, Ian tüdejébe szorult a levegő.

Inkább megérezte, mintsem látta Tess elégedett mosolyát. Az asszony ujjai közrefogták duzzadt herezacskóját, majd mereven álló péniszét. A vastag hímtag lüktetett Tess kezében, ettől a férfi heves, égő fájdalmat érzett egész testében, és önkéntelenül az asszony felé nyúlt.

– Maradj nyugton – parancsolt rá Tess.

Fogva tartotta férje tekintetét, majd újra lehajtotta a fejét. Ian szíve meglódult, amikor a meleg, nedves száj teljesen körbefogta férfiasságát, és akaratlanul is kéjesen felnyögött.

Tess erőteljesen szívta, miközben szorosan fogta és ízlelgette a merev testrészt. Érintésével, mintha tüzet gyújtott volna a férfi belsejében. Ian ujjait a matracba vágta, kétségbeesetten igyekezett megőrizni önuralmát. Minden izma remegett, megfeszült az éhségtől.

Az asszony mégis tovább izgatta, most már a kezével is cirógatta, miközben nyelve fáradhatatlanul dolgozott. A kék ostorcsapásai szinte már kegyetlenek voltak. Ian egész teste beleborzongott és ívben megfeszült. Lassan becsúsztatta péniszét a hívogató ajkak közé, csípője ösztönösen felemelkedett az ágyról.

– Tess – szűrte a szót a fogai közt – Kívánlak... most azonnal!

A nő válasz helyett fokozta nyelvcsapásai tüzes ritmusát.

– Te jó ég, Tess... – nyögte Ian.

– Még nem – hagyta abba a nő egy pillanatra, hogy elmormolja a férfi saját szavait. – Édesebb a gyönyör, ha késleltetjük.

Ian azonban türelme és önkontrollja határához ért. Szinte már fáj a lélegzetvétel is, annyira erősen fegyelmezte magát.

Tess még erősebben szívta, ekkor Ian elvesztette akaraterejének utolsó morzsáját is. Megragadta felesége vállát és magához húzta őt, hogy mohón birtokba vegye a száját. Ez a csók mégsem a hatalomról szólt – éhség és kívánság érződött belőle.

Tess hirtelen magához szorította, úgy érezte, belehalna, ha nem érinthetné meg Iant, ha abba kellene hagynia ezt a varázslatos csókot.

Ian az asszony combjai közé nyúlt, simogatta, majd egyre gyorsabban ingerelte a nőiségét. Nektárja azonnal elárasztotta a férfi ujjait. Tess felnyögött, majd amikor az ujjak még beljebb furakodtak, halkan felzokogott.

A férfi hanyatt fektette őt és testével betakarta. Ajkán érezte a nő forró sóhaját, ahogy egyetlen hosszú, lassú lökéssel beléhatolt. Nyersen felnyögött, ahogy a puha redők krémes forrósággal, nedvesen körülölelték. Úgy érezte, mintha olvadó mézbe süppedt volna, mintha ez lenne a veszte.

175 • Nicole Jorda

Ütemesen mozogni kezdett, amikor az asszony megmerevedett és felzokogott. Az élvezet csúcsán Tess teste görcsbe rándult, egy pillanattal azután, hogy Ian hörögve elélezett. A nő édes, gyönyörteli sikolyai egybeolvadtak a rekedt, felszabadult kiáltásokkal.

Amikor végre csillapodott testük remegése, Ian nehézkesen Tess válla mellé hengeredett, teljesen elgyengülve. Képtelen volt elhinni, hogy ennyire nem ura önmagának. Ekkora hatással egyetlen nő sem volt még rá.

Most már nem csodálkozott azon, milyen vad fizikai reakciót vált ki belőle Tess. A vérében dübörgő szexuális késztetés ereje csupán a birtoklási vágyhoz volt mérhető. Már most újra szeretkezni akart vele – de figyelemmel kellett lennie az asszony tapasztalatlanságára. Tessnek kíméletre van szüksége, legalábbis, amíg hozzá nem szokik, mennyire gyakran igénylem, hogy magamévá tegyem, gondolta Ian.

Magához húzta a nő meztelen testét, fejét a vállára vonta.

Tess elégedetten sóhajtott, bár hangja kissé rekedtes volt és némi élcélődés csendült ki belőle, amikor megszólalt.

– Valld be, Ian, igen közel állsz már hozzá, hogy könyörögj nekem.

Ez valóban igaz volt. Ám ezt a világért sem mondta volna ki hangosan.

– Inkább kvittek vagyunk.

Tess ránézett és igyekezett elfojtani mosolyát.

– Rendben, elismerem, hogy döntetlen az állás. Ahhoz azonban, hogy fair esélyem legyen nyerni, leckéket kell vennem tőled a szenvedélyből.

– Mit akarsz még megtanulni? Úgy vélem, a tudásod már most is több, mint elég.

– Erről szó sincs. Hatalmas előnnyel rendelkezel hozzám képest. Ha felfeded a titkokat, hogyan váljak ideális szeretővé, talán azonos platformon lehetünk.

Ian könnyed csókot nyomott a feje búbjára.

– Boldogan teljesítem a kérésedet, drágám. Meg vagyok lepve, hogy ennyire keveset tudsz a szeretkezésről – tette hozzá meggondolatlanul.

– Miért lennél meglepve? – szökött magasba Tess szemöldöke. – A hölgyekről feltételezik, hogy a házasságkötésig érintetlenek maradnak, hol szerezhettem volna tapasztalatokat?

– Richardtól. Meg sem fordult a fejemben, hogy ennyire teszetosza volt ezen a téren.

Érezte, hogy Tess megmerevedik egykori jegyesének említésére.

– Richard úriember volt – védte meg néhai szerelmét. – Egy, vagy két csóknál tovább sohasem merészkedett. És nem is volt alkalmunk ennél többre. Jegyességünk java részét a seregben töltötte.

Ian állkapcsa egy pillanatra megfeszült. Végtelenül boldog volt, hogy az unokatestvérének nem volt esélye rá, hogy elvegye Tess ártatlanságát. De nem kellett volna felvetnie ezt a témát. Vigasztalásképpen gyengéden végighúzta ujját az asszony duzzadt ajkán.

– Szóval azt akarod, hogy osszam meg veled a titkaimat. Mivel akarod kezdeni?

Tess hagyta elterelni a figyelmét, bár Richard említése felkavarta. Végül mély álomba merültek a kimerültségtől, de később, amikor felébredt szendergéséből, alvó férje mellett fekvé gondolatai visszatértek elhunyt kedveséhez.

A házassága egyáltalán nem olyan, mint ahogy álmaiban elképzelte, amikor eljegyezték egymást Richarddal. Nagyon szerette, barátként és jövődöbeli férjeként is, mégis őszintén be kell ismernie, soha nem érzett szenvedélyt iránta. Olyan tüzes szikrák semmiképpen nem lobbantak fel köztük, mint Iannel.

Richard kedves, gyengéd, édes és engedelmes volt. Gyakran megnevelte őt, és ha Tess megorrolt rá, mindent elkövetett, hogy felvidítsa.

Ian viszont tüzet ébresztett benne, vele még izgalmasabb és ígéretesebb élményekre vágyott.

177 • Nicole Jorda

Mégis, a veszély ellenére, hogy az önkontrollját elsöpri a viharos érzelem, meg tudta indokolni, miért döntött úgy, hogy egy ágyban alszik vele. Am az, hogy Ian felizgatja az érzékeit, még nem jelenti azt, hogy Tess a szívét is nekiadja.

Nagyon is tetszett neki azonban ezt az üdítő élmény, és esze ágában sem volt lemondani róla. Soha többé nem akart visszatérni abba a tetszhalotti állapotba, melyben az utóbbi két évben vegetált. Nem hagyja, hogy elmúljon felette az élet, hogy úgy öregedjen meg, hogy azon mereng, miről maradhatott le.

Valószínűleg búcsút inthet a szerelmi házasságról szőtt reményeinek, de legalább megtapasztalja, milyen a szenvedély.

Sőt, most már jóval kevésbé sebezhető a lelke. Lehetséges, hogy azért szeretett bele Richardba, mert nem sokkal korábban veszítette el mindkét szülőjét. Mostanra viszont már sokkal erősebb lett és teljesen ura önmagának.

Meghallotta Ian csendes lélegzését, kinyitotta a szemét és tanulmányozta alvó férje arcát. Markáns vonásai ellágyultak álmában, de Tess óvakodott attól, hogy elhiggye, Iannek van szíve.

A mai érzéki csatájuk során sokkal optimistább volt azt illetően, hogy valóban élvezheti a hitvesi ágy örömeit, anélkül, hogy testi kapcsolatuk jóval intimebb viszonyba forduljon. Különösen, ha Ian hajlandó megtanítani neki, hogyan legyen ideális szerető. Mindig is gyorsan tanult, és majd alkalmazni fogja Ian mesteri fortélyait, hogy még jobban felvértezze magát jóképű férje ellen.

Ezzel a megnyugtató gondolattal ismét lehunyta a szemét és elaludt.

lan lágyszívűnek és idealistának tart,
de ez csak akkor igaz rám,
amikor segítetek a leginkább rászorulókon.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

an aznap délután folytatta a szenvedélyből adott leckéit, bár óvatosan bánt Tess, szilaj szenvedélyhez még nem szokott testével. Az asszony túlfűtött érzékei még mindig lüktettek, amikor estefelé visszatért saját hálósobájába, hogy átöltözzön a vacsorához. Még az olyan mindennapi feladatokra is nehezen tudott koncentrálni, mint hogy csöngessen a komornájának és kiválassza, milyen ruhát viseljen.

Alice éppen Tess haját fésülte, amikor Fanny kopogott és belépett a szobába. Hatalmasat ásított, és elmondta, most ébredt fel, miután az éjszaka egy részét a barlang őrzésével töltötte – eredménytelenül.

– Elkeserítő, hogy fáradozásaink hiábavalóak voltak – panaszkolta.
– Színét sem láttuk a csempészeknek vagy a tolvajoknak az éjszaka.

Tess éppen válaszolni akart, hogy korai még kudarcnak tartani, hogy nem sikerült lefűlelniük a csempészeket, ám ekkor hirtelen egy elfojtott kiáltást hallottak. A három nő megdermedt a furcsa zajra, de csak Alice szólalt meg.

– Ez a kísértet volt? – suttogta lélegzet-visszafojtva.

Amikor a – félig nyöszörgésre, félig gyötrelmes sikolyra emlékeztető – síri hang újra megszólalt a kandalló közeléből, Tess tarkóján felborzolódtak a pihék.

179 • Nicole Jorda

– Istenem, segíts! – kiáltott fel Alice, miközben úrnője felugrott öltözőasztalától és óvatosan a kandalló felé araszolt.

– Kegyelmes asszonyom... kérem, vigyázzon – könyörgött Alice.

– Vigyázok – mormolta Tess. – De azt hiszem, ez emberi hang volt, nem egy kísérteté.

Felkapta a pizskavasat, és maga elé tartva közelebb ment a titkos falburkolathoz, amit előző nap fedeztek fel Iannel. Hátrapillantott és látta, hogy Fanny is felfegyverkezett: egy nagy porcelánszobrot tartott a kezében.

Mély lélegzetet vett, hogy lecsendesítse hangos szívverését, majd megnyomta a reteszt, és a rejtekajtó kinyílt. Az átjáró meglehetősen sötét volt, de bal felől szaggatott, rekedtes hörgés hallatszott.

Keményen megragadta a pizskavasat, és bekémlelt. Döbbsen fedezte fel, hogy egy férfi fekszik odabent. Mivel időnként nyugtalanul meg-megrándult, semmiképpen sem lehetett halott, csupán aludt. És ekkor újra felkiáltott, minden bizonnyal egy rémálom kellős közepén.

Tess halkán hátraszólt a válla felett:

– Alice, egy férfi alszik az átjáróban. Menj és hívd a herceget, gyorsan. És küldj ide egy inast is, bárhonnan. Azt hiszem, megoldottuk a kastély szellemének rejtélyét.

Egy percnyi habozás után Alice elsietett, hogy teljesítse úrnője parancsát. Tess letérdelt és kissé beljebb kúszott az átjáróba, a pizskavasat maga előtt tartva.

Az alvó férfi rongyos kabátot és nadrágot viselt, s ugyanaz a kellemetlen szag áradt belőle, amit Tess álmában érzett. Tétovázott, felébressze-e, ám ekkor az idegen hirtelen kinyitotta a szemét és nagy nehezen megpróbált felülni. Ahogy meglátta Tess, rémülten hátrálni kezdett. Bal kabátujja félig üres volt, vette észre az asszony. Az egyik karja hiányzott, arca elgyötört, piszkos volt, és láztól piroslott.

Tess félelme hirtelen szertefoszlott, helyét a szánalom vette át. Túl sok ilyen férfit látott az utóbbi két év során. Szánalmas emberi ronsokat a kórházi ágyon fekvő – már aki olyan szerencsés volt, hogy egyáltalán jutott ágy a számára. Rongyokba öltözött egykori

katonákat és tengerészeket, hiányzó végtagokkal; piszkos, mosdatlan testük csont és bőr volt, gyötrő emlékeik hatására kiabáltak álmukban.

A hálószoa ajtaja kivágódott, és berontott rajta egy inas. A félkarú ember félelmében felkiáltott és összekucorodott. Ez szintén azokra a katonákra volt jellemző, akik megtapasztalták a csata borzalmait.

Tess gyorsan feltartotta a kezét maga mögött, hogy megállítsa a szolgát, majd halk hangon igyekezett megnyugtatni a rémült embert.

– Minden rendben, nem engedem, hogy bántsák önt.

A férfi pislogott a félhomályban.

– Sal, te vagy a'?

Tess habozott, vajon színlelje-e, hogy ő Sal, csakhogy eloszlassa a férfi aggodalmát.

– Jöjjön ki, kérem – hívta kedvesen. – Bizonyára átfagyott, ahogy a hideg, kemény kövön aludt.

– He? – fordította arcát Tess felé. – Az egyik fülemre nem jó' hallok.

A nő hangosabban megismételte szavait. Amikor az ember bólintott, Tess kihátrált a járatból, de még mindig térdelt, nem akarta megijeszteni az ismeretlent.

A férfi végül kimászott az átjáróból, de továbbra is összegörnyedt, mint egy megriadt állat, körbenézett a szobában, majd tekintete megállapodott Tessen.

– Maga nem Sal.

– Nem. Tess a nevem – szólt gyengéden.

– Aszitterem, maga Sal... A lányom.

– Mi a neve, uram?

– Ned... Ned Crutchley.

– Katona volt, Ned?

– Aha, tüzér. A Királyi Tüzérségben harcoltam Lord Mulgrave tábornok alatt.

Ez az oka tehát, hogy rosszul hall, következtetett Tess. A folyamatos ágyúlövések miatt sok tüzér megsüketült.

– Betegnek látszik, Ned. Lázas?

181 • Nicole Jorda

– Aha. Ekkicsit. A karomat Waterloonál vesztettem el. Soha nem gyógyút meg tejjesen. Időnkint seblázat okoz.

Tess szíve összeszorult. A szörnyű elbeszélésekből, amiket korábban hallott, tudta, hogy a Waterlooi csata, amelynek során a szövetségesek végső vereséget mértek Bonaparte Napóleonra, maga volt a földi pokol. Rengeteg vér folyt, sokan veszítették ott életüket, köztük az ő szeretett Richardja is. A túlélők közül pedig sokak szenvedtek maradandó sérülésektől.

Mindezzel tisztában volt, hiszen számtalan órát töltött a sebesült és haldokló háborús katonák ágya mellett, fogta gyenge kezüket, néha felolvasott nekik vagy énekelt, vagy csak egyszerűen halk, megnyugtató hangon beszélt hozzájuk.

Ned állapotát látva azonnal eldöntötte, mit tegyen. A legfontosabb, hogy a férfi most már biztonságban érezhesse magát. A kísérteties viselkedését később is ráérnek firtatni.

Ekkor azonban dobogó léptek zaja hallatszott. Ian rontott be a szobába, dühödt arccal, kezében pisztolyt tartva.

Amikor Ned felugrott és megpróbált visszamászni az átjáróba, Tess nyugtatólag a vállára tette a kezét.

– Semmi baj, Ned. Ő a férjem, Ian. Ő sem fogja bántani magát, megigérem.

Ned kissé megnyugodott az asszony szavaira, aztán a szőnyegre hanyatlott. Embriópózba görnyedt, egyik kezével befogta a fülét, testét előre-hátra ringatta, miközben halkan nyöszörgött. Tess torkát sírás fojtogatta. Dühítette, hogy ez a szegény lélek, aki oly sokat áldozott hazája szolgálatára, most egy félelemtől rettegő rongycsomóként fekszik előtte.

Nagyot nyelt, majd megsimogatta Ned egészséges karját, miközben határozottan a férje szemébe nézett.

– Ian – szólt nyugodt hangon. – Ez itt Mr. Ned Crutchley. A háborúban szerzett sebesülése miatt belázasodott, és gondoskodni kívánok róla.

Ian kissé meglepődött, amikor kiderült, hogy a „kísértetük” egy sebesült, háborús veterán, akinek az elméje is kissé zavarodott, ám az egyáltalán nem lepte meg, hogy felesége úgy döntött, gondjaiba veszi

a betolakodót. Tess biztonsága érdekében meg akarta tiltani, de akaratlanul is tiszteletet érzett az asszony iránt, bátor kiállása miatt.

Ezért aztán nem vitatkozott, csak figyelte, hogyan próbálja Tess megnyugtatni a reszkető embert. Amikor Ned nyöszörgése végre alábbhagyott, és csak összekucorodva feküdt a padlón némán és remegve, Tess felállt mellőle és hozott egy paplant a saját ágyáról, hogy betakarja a lesoványodott testet.

Addigra már egy kisebb tömeg gyűlt össze a folyosón. Tess meglátta Mrs. Hiddlestont, és behívta a szobába.

– Ismeri ezt az embert, Mrs. Hiddleston? – kérdezte halkán.

– Igen, kegyelmes asszonyom. Crutchley egy kissé kótyagosan tért vissza a háborúból.

– A közelben lakik?

– Az igazat megvallva, nem tudom, most hol lakik. Korábban a lányával élt egy kunyhóban Foweyban, de a lánya meghalt, mialatt Crutchley a háborúban volt.

Fowey a legközelebbi halászfalu volt, de még így is nagy távolságra esett a kastélytól. Tess összeszorította a száját.

– Akkor ma éjjel itt fog aludni Falwellben. Lenne szíves előkészíteni egy hálósobát a számára?

A házvezetőnő kissé meghökkenve nézett.

– Biztos benne, kegyelmes asszonyom?

– Egészen biztos. Ez az ember beteg és éhes, melegre, ennivalóra és orvosi ellátásra van szüksége.

Mrs. Hiddleston a homlokát ráncolta, miközben töprengve csücsörítette össze a száját.

– Van egy kis szoba a konyhák mellett, ahol mindig meleg van a kandalló tüztől. Ott meg tudok ágyazni neki.

– Egyelőre megfelel.

A házvezetőnő még mindig habozott, kritikus pillantással méregette Crutchley-t, majd újabb kifogással állt elő.

– Lefogadom, hogy hemzseg a férgektől.

– Az ágyneműt majd később elégetjük. Ha megvetette az ágyat, kérem, hozzon egy adag sűrű húslevest, egy szelet kenyeret és sajtot.

183 • Nicole Jorda

Aztán pedig egy lavór hideg vizet és néhány ruhát, megpróbálom csillapítani a lázát.

– És azonnal küldje el Hiddlestont orvosért – szólott közbe Ian.

Tess hálás pillantást vetett rá, majd újra letérdelt Crutchley mellé.

– Ned? Kérem, jöjjön velem.

– Hová? – nyitotta ki szemét a férfi.

– Az ágyba. Ennie és pihennie kell.

Egy darabig fürkészte Tess arcát. Majd szótlanul bólintott, a bizalom jeleként.

Az asszony megfogta a karját, hogy talpra állítsa, ekkor inasa, Fletcher odalépett, hogy segítsen neki. Tess, Ned csontos válla köré tekerte a paplant, majd az ajtó felé indultak, s ahogy elhaladt Ian előtt, találkozott a tekintetük. Az asszony igen nyugtalan volt, de hangjában nyoma sem volt haragnak vagy aggodalomnak – valójában kedves szavakkal nyugtatgatta Crutchley-t –, amikor elmagyarázta neki, hová viszi őt.

Lementek a konyhákhoz vezető lépcsőn, ahol Hiddleston már várt rájuk. Egy közeli, kis szobába vezette őket, ahol egy párnával és takarókkal megvetett priccs állt. Tess azonnal ágyba fektette pártfogoltját.

Elbocsátotta a szolgákat, és leült a Ned ágya melletti székre. Hideg vizes ruhát tett a férfi lázas homlokára. Ian ráhagyta, tegyen kedve szerint, de megparancsolta Fletchernek, hogy legyen a közelében a folyosón. Ő maga pedig a szobában maradt, hogy figyelje és óvja feleségét, ha az egykori katona erőszakossá válna.

Ned reszketése végül megszűnt. Tess egyszerű kérdéseket tett fel neki, miközben kanalanként diktálta bele a meleg húslevest.

– Megmondaná, hol lakik, Ned?

– Most nincs otthonom.

Tess elhallgatott, igyekezett palástolni szánalmát.

– Akkor hol szokott aludni?

A férfi a homlokát ráncolta, mintha emlékezni próbált volna.

– Néha egy barlangban.

– A Falwell-kastély alatti barlangban?

– Nem... a Fowey felé vezető úton.

Egy újabb kanál levest tett a beteg szájába.

– Ez az a falu, ahol a lányával lakott? Több mint két mérföldnyire van innen, igaz?

– Aha, asszonyom.

– Akkor mi hozta magát Falwellbe?

A férfi nehézkesen megmozdult a takarók alatt. Tess a leggyengédebb mosolyával nézett rá.

– Nem haragszom magára, Ned. Csupán kíváncsi vagyok, hogyan került a hálósobám fala mögötti titkos átjáróba.

Crutchley szégyenlősen hallgatott, Tess bízatta.

– Ugye a minap bejött a hálósobámba? Megérintette az arcomat, miközben aludtam.

Ned lesütötte a szemét.

– Aha. Annyira gyönyörű vót... Asziszem... Salre, a lányomra emlékeztetett. Sal mosmá' az angyalok közt van. – Bűnbánóan nézett Tessre. – Alázatosan kérem a bocsánatát, asszonyom.

Tess hangja még lágyabbá vált.

– Megbocsátok magának, Ned. Tulajdonképpen hízelgő, amit mond. – Pár percig hallgatott, mialatt tovább etette a férfit. – Jól van, mind megette a húslevest. Mit gondol, tudna még enni egy kis kenyeret és sajtot?

A fájdalmas tekintetben mohóság csillant meg. Tess félretette az üres tálat, és kis falatkákra törte az ennivalót a tányéron. Mialatt Ned evett, ő apránként kiszedte belőle, miért játszott a kastély szellemét. Türelme és kedvessége megnyugtatta Nedet, aki mostanra már elhitte, hogy az asszony valóban segíteni akar neki. Ian elfojtotta saját türelmetlenségét, mivel látta, hogy a felesége módszerei gyümölcsözőnek bizonyulnak.

– Maga zörgött a láncokkal éjszakánként, Ned? – kérdezte mintegy mellékesen Tess.

– Aha. Én. De a hangok... nem tőlem származtak.

– Miféle hangok?

– A tornyokban igazi szellemek laknak, az hótbiztos.

Tess várt egy kicsit a válasszal, nem akarta kiábrándítani Nedet, aki nagy valószínűséggel hallucinált a szellemek létezését illetően.

185 • Nicole Jorda

– Hogyan csörgette a láncokat? Annyira kísértetiesnek tűnt nekem a zaj.

– Néha felmásztam a tetőre és belógattam a láncokat a kéményekbe. Vagy a titkos átjárókban rejtőztem el.

– De miért?

– Hogy elijesszem magukat innétől. Jolly nem akarta, hogy szimatoljanak körülötte. Ha asziszik, kísértet jár a kastélyban, e'mennek.

– Ki az a Jolly?

– Jolly Banks. Egy shillinget fizetett, hogy kísértsek a kastélyban.

– Ned hirtelen elhallgatott, mintha ráébredt volna, hogy kifecsegett egy titkot. Amikor Tess megkérdezte, miért akarta Jolly, hogy ők elmenjenek innen, Ned arc kifejezése zárkózott lett. – Nem mondhatok többet.

Ekkor Ian szólalt meg.

– Hogyan jutott be a kastélyba? A barlangon és az alagúton át?

Ned belekezdett, mintha elfelejtette volna, hogy Tessen kívül más is tartózkodik vele a szobában. Óvatosan fürkészte Ian arcát, majd bólintott.

– Aha. Az alagút a toronyba vezet, és onnétől lehet fe'jutni a tetőre. Tess gyengéd hangján visszavette a beszélgetés irányítását.

– Még ki tud a barlang bejáratáról, Ned?

– Nemtom, asszonyom. Asszem csak Jolly emberei. A dédapja valamikor a kastély intézője vót.

– Aggaszt, hogy bárki idegen, aki ártani akar nekünk, csak úgy be tud törni az otthonunkba.

Ned arcán félelem tükröződött.

– Soha nem bántottam volna magát, asszonyom...

– Hiszek magának, Ned – mosolygott rá Tess. – De ez nem jelenti azt, hogy Jolly is ugyanígy viszonyulna hozzánk. Végül is azért fizetett magának, hogy üzzön el minket innen.

Erre a megjegyzésre Ned rendkívül bűnbánóan nézett, és végül hagyta, hogy Tess még több részletet szedjen ki belőle a történetből.

Kiderült, hogy a nyár elején Jolly Banks lefizette Nedet, hogy „kísértsen” a kastélyban, és elijessze a szolgákat attól, hogy az öböl

alatti barlang közelébe menjenek. Aztán pedig az volt a feladata, hogy még nagyobb riadalmat keltsen, amikor az új herceg és a hercegnő megérkezett.

Ian újból közbeszólt, és megkérdezte, a barlangban lévő három láda Banksé-e. Ned a szemöldökét összevonva koncentrált, hogy felidézze a történeteket.

– Aha. Jolly azzal is megbízott, hogy vigyázzak a ládákra.

Ned kusza meséjéből arra következtettek, hogy a Banks által vezetett tolvajbanda, a régi csempészrejtekhelyet használja lopott áruik tárolására. Ned bevallotta, hogy neki is köze van a tolvajokhoz, de nem derült ki pontosan, mi is volt a szerepe.

Amikor megette az utolsó morzsányi kenyeret és sajtot, kimerülten roskadt vissza párnáira.

– Nem mondhatok többet, asszonyom, mer' Jolly megöl.

Tess aggódó pillantást vetett Ianre, de azonnal lezárta a beszélgetést.

– Bocsásson meg, Ned. Nem lett volna szabad ennyit faggatnom, amikor pihenésre van szüksége. Kimerültnek látszik.

– Kösz az ennivalót, asszonyom – hálálkodott Ned.

– Nagyon szívesen. Kér még valamit?

– Kaphatnék ekkis sört? Tejjesen kiszáradtam.

– Természetesen, mindjárt kap sört. Nekem is eszembe juthatott volna.

Tess elvette az üres tányérokat és felállt a székről, amikor kopogás hallatszott az ajtón.

Egy idősebb férfi lépett be, orvosi táskával a kezében, és meghajolt először Ian, majd Tess felé.

– Kegyelmes asszonyom és uram, jöttem, amilyen gyorsan tudtam. Miben lehetek szolgálatukra?

Miután Tess megnyugtatta Nedet, hogy az orvos csupán segíteni szeretne, Iannel együtt kimentek a szobából, hogy a doktor megvizsgálhassa a beteget. A folyosón átadta az üres edényeket Fletchernek, és megkérte őt, hozzon egy pint sört Ned számára.

– Ez több mint szörnyű – mormolta Iannek, amikor egyedül maradtak –, hogy Ned hajléktalan és rongyokban jár. Ő is katona volt,

187 • Nicole Jorda

mint Richard. A hozzá hasonló embereknek nagyon sokkal tartozunk, talán soha sem tudjuk visszafizetni. És ha arra gondolok, hogy azok a tolvajok őt is belerángatták a gáztetteikbe... Te elhiszed, hogy Ned bűnöző? – kérdezte izgatottan Ian.

– Még nem ismerünk elegendő részletet – felelte a férfi. – Holnap reggel tovább kérdezősködünk, hogy többet megtudjunk Banksről és tolvajbandájáról.

Tess vonakodva bólintott.

– Egyetértek, de kérlek, ne felejtsd el, hogy kedves szavakkal többre juthatunk, mint fenyegetésekkel.

Ian fanyarul elmosolyodott.

– Nem is merném megfenyegetni, drágám. Hiszen úgy véded őt, mint egy anyatigris.

Tess halványan elmosolyodott, majd fel s alá járkált a folyosón, míg a doktor kijött a szobából, hogy beszámoljon Ned állapotáról.

– A karcsonkja nem hegedt be, gyulladásban van, de nem üszkösödött el teljesen. Kimostam és bekötöttem a sebet, és altatót adtam a betegnek. Legalább reggelig aludni fog.

Kizárólag az orvos szavai győzték meg Tesst, hogy magára hagyhatja védencét. Ian megeskette a doktort a titoktartásra, és gondoskodott róla, hogy a szoba ajtaja zárva legyen, és egy inas álljon őrt előtte. Megkérte a Hiddleston házaspárt, hogy Basil Eddowesszal és Fanny Irwinnel együtt jöjjenek fel velük a dolgozószobájába. A főlakájjal és a házvezetőnővel megbeszélték a fejleményeket. Hiddleston ismerte Jolly Bankst, tudta róla, hogy csempész. A közeli, tengerparti faluból, Polperréből való. Nem is lepődött meg, hogy Banks a főkolompos, mivel meglehetősen rossz híre volt.

– Bankst azonban az emberek nem nagyon fogják támogatni ebben a vállalkozásában – kockáztatta meg Hiddleston –, amennyiben ő és a cimborái a helyeket zaklatják, és válogatás nélkül meglopják vagy bántalmazzák őket.

Ian végül köszönetet mondott a két szolgálónak és elbocsátotta őket.

Amikor magukra maradtak, Tess törte meg a csendet.

– Tehát, mi legyen a következő lépésünk? Banks nyilvánvalóan veszélyes. Véget kell vetni a tolvajlásainak.

– Ez a szándékom – felelte Ian.

– Hogyan? Nincs elegendő inasunk, hogy felvegyük a harcot egy banda ellen, nem igaz?

– Nem csak magunkra számíthatunk. Hiddlestonnak valószínűleg igaza van, és bízhatunk benne, hogy az itteni szolgálok sem szövetkeznek a tolvajokkal. Ideje bevonni a helyi hatóságokat, talán a megyei milicistákat is. Reggel elküldetek Potts lelkészért. Ki akarom kérni a véleményét, mi lenne a legcélszerűbb lépés. De alapjában véve Bankset és cinkosait a zsákmányuk begyűjtésekor kellene elkapnunk... vagy ha ez nem sikerül, akkor egy újabb lopásuk közben üthetnénk rajtuk.

– Úgy érted, valahogy lépre csalnánk őket?

– Igen.

– És mi van Crutchley-vel? – kérdezte Eddowes. – Ha ő is részt vett a lopásokban, akkor közönséges bűnöző, akinek börtönben a helye.

Erre a logikus kérdésre Tess megdermedt, és könnyörgő pillantást vetett Ianre.

– Láttad Nedet. Láthatóan nem egészen beszámítható. Még ha segített is Banksnek, nem vehetjük egy kalap alá egy törvénszegő bűnözővel.

Ahogy Tesst figyelte, Iannek furcsán megsajdult a szíve. Nehéz volt cinikusan viselkednie felesége nagylelkű gondoskodásának fényében, ezért úgy döntött, segít neki megvédeni sebesült pártfogoltját. – Persze hogy nem – helyeselt.

– És még ha nem is teljesen ártatlan, nem dobhatjuk most ki a kastélyból. Hallottad, azt mondta, Banks megöli, ha rájön, hogy elárulta őt nekünk.

– Néhány napig még itt maradhat Falwellben, amíg kidolgozzuk a tervünket.

– Köszönöm – mondta buzgón Tess.

Ezzel az ígérettel úgy tűnt, sikerült rávennie Tesst, hogy végre vacsorázzon, bár inkább csak tologatta az ételt a tányérján. Az este

189 • Nicole Jorda

hátralévő részében kétszer is benézett Nedhez. Csak amikor másodjára is békés álomban találta, ment fel Iannel a férfi hálósobájába.

Gondolatai azonban még mindig a veterán körül jártak, ahogy a lefekvéshez készülődött.

– Mi lesz Ned sorsa, ha mégis bűnös a lopásokban?

– Letartóztatják és a helyi békebíróság elé viszik. Ha vádat emelnek ellene, a bírói határozat értelmében tárgyalást fognak lefolytatni.

– Muszáj valamit tennünk. A bírói határozat meghozatala hetekig is eltarthat, ha nem hónapokig, és ezt az időt bezárva kellene töltenie. Ned beteg, Ian, és megfelelő orvosi ellátást igényel. Nem fogom hagyni, hogy szenvedjen, nem engedem, hogy börtönbe kerüljön, ahol akár meg is halhat.

Az asszony szája makacsul megfeszült.

– Nem tudsz minden szegény párát megmenteni, aki az utadba kerül, vedd már tudomásul – mondta Ian.

– Talán nem, de megpróbálhatom. Ahogyan te is.

Felnézett Ianre, az arcát fürkészte. – Tudom, hogy helyesen fogsz cselekedni és segítesz Nednek. A te eszeddel biztos, hogy kitalálsz a módját, hogyan mentsd meg.

Ian akaratlanul is elmosolyodott, és a fejét csóválta, amikor rájött, hogy Tess ismét a rábeszélő művészetével akar hatni rá. Most azonban nem szándékozott vitatkozni vele.

– Először talán tudjuk meg, mennyire volt érintett a dolgokban, mielőtt azon rágódunk, hogyan mentsük meg.

– Nem tehetek róla – sóhajtott az asszony –, de nagyon aggódom miatta.

– Tudom, édesem. A véredben van, hogy segítsd a gyámoltalanokat.

Eloltotta a gyertyát és bebújt az ágyba Tess mellé. Arra számított, hogy felesége figyelmét most túlságosan is lekötik az események ahhoz, hogy a szeretkezésre gondoljon, ezért magához vonta őt, és csak a karjaiban akarta tartani. Ám ekkor Tess feléje hajolt és csókra nyújtotta a száját.

Az édes szenvedély, melyben a következő órában részesítette, nem hálálkodásnak, hanem őszinte váagnak tűnt.

Utána mindketten elaludtak, de Tess már hajnalban felkelt, ezért Ian is követte példáját.

Ned láza lement, sokkal jobban festett, mint előző este. Jó étvággal elfogyasztott egy kis híg zabkását, majd kért még. Ellenben az idegei annyira megviseltek voltak, hogy minden hirtelen mozdulatra vagy hangra összerezsent. És még mindig rendkívül zaklatott volt, amikor Jolly Banks szóba került.

Végül mégis sikerült kicsikarni belőle, hogy figyelőként működött közre, mialatt Banks és emberei több mint egy tucat házat raboltak ki a nyáron és ősszel.

Ned szerint Banks vasárnap éjjelre tervezi, hogy visszajön a barlangba a lopott holmikkal teli ládákért, mivel vasárnaponként a fináncok kevésbé éberek. Addig már csak három nap van hátra.

– Jolly eredetileg egy héttel később akarta lebonyolítani az akciót, újholdkor, de izgul, mit szándékozik tenni a herceg – itt egy kis szünetet tartott és óvatosan Ianre pillantott –, tehát úgy döntött, inkább most túlesik rajta.

Amikor Tess és Ian kimentek a szobából, hogy Ned alhasson, az asszony felcsattant.

– Micsoda igazságtalanság! – kiáltotta, és sötét szeméből sütött a harag. – Kihasználták őt a gáztetteik végrehajtásához, és ezért börtönbe kerülhet, sőt akár fel is akaszthatják!

– Nem kerül börtönbe – ígérte meg Ian.

– Hogyan akadályozhatjuk meg? Ned esetleg Banks ellen tanúskodhat, de mivel szellemi képességei korlátozottak, csupán az ő szava nem biztos, hogy elég, hogy megálljon a vád. És Banks mindent Nedre kenhet, aki képtelen megvédeni magát.

– Ha a Nedtől kapott információk segítenek, hogy elfoghassuk a tolvajokat, a bíróság méltányosan járhat el vele szemben.

– És mi van, ha mégsem segítenek?

– Ne izgulj, Tess. Egy hercegnek messzire elér a keze, és maximálisan kihasználom majd a hatalmammat. A vagyonom is rendelkezésemre áll. Az a legkevesebb, hogy ráveszem Banks

191 • Nicole Jorda

áldozatait, hagyják ki az egészből Nedet. Valószínűleg jóval megbocsátóbbnak bizonyulnak majd, ha visszajuttatom nekik az ellopott értéktárgyaikat, és ha felajánlom, hogy kártalanítom őket a betörések miatt elszenvedett megpróbáltatásaikért.

Tess haragja elszállt, reménykedve nézett Ianre.

– Valóban megtennéd Ned kedvéért?

– Nem. A te kedvéért tenném meg.

Tess felágaskodott és arcon csókolta férjét.

– Tudtam, hogy nem vagy olyan szívtelen, amilyennek tettetted magad.

Sarkon fordult és a konyhák felé indult Ned reggeliző tálcájával a kezében, Ian pedig ott maradt, ajkán fanyar mosollyal.

Legalább látszatra sikerült meggyőznie Tess, hogy mégiscsak van szíve. Ennél is jobban meglepte azonban, hogy rájött, ő maga is azt akarja, hogy Tess elhiggye, valóban van szíve, miközben az elmúlt négy év során egyfolytában ennek az ellenkezőjét próbálta bizonygatni.

Bevallom, a vágyakozásom kelti bennem
a legnagyobb bűntudatot, de talán hasznos is ez a
bűntudat,
ha segít megóvni a szívemet.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

a Ned igazat mondott, csak vasárnap estig maradt idejük Jolly Banks és tolvajbandája elfogásának előkészítésére, tehát sietniük kellett. Ian és Tess először Potts lelkésszel, majd Sir Thomas Greelyvel, a bíróval találkoztak, aki Cornwallnak ebben a részében felelős az igazságszolgáltatásért. Miután elhatározták, hogy bevonják a milicistákat, Ian Falmouthba – a legközelebbi nagyvárosba és tengeri kikötőbe – utazott, hogy hivatalosan is kérje a főispán engedélyét, így két tucat embert a rendelkezésére bocsátottak az akció végrehajtásához. Továbbá figyelmeztette a helyi vámtiszteket, hogy elháríthassanak bárminemű véletlen beavatkozást. Ha Banks mégsem jelenne meg vasárnap éjjel, más stratégiához kell folyamodniuk; de egyelőre reménykedtek, hogy tetten érik a tolvajokat, mialatt magukhoz veszik az eltulajdonított értékeket, vagy behatolnak Rotham hercegének kastélyába.

Megpróbálták kideríteni Banks jelenlegi tartózkodási helyét, hogy szemmel tarthassák őt, de szülővárosában, Polperróban jó néhány napja nem látták. Lehetséges, hogy éppen egy újabb házat cserkészett be, hogy kirabolja. Mivel a területen meglehetősen szétszórta helyezkedtek el a nemesi birtokok, nagyobb távolságokat kellett

193 • Nicole Jorda

megtennie, mint amikor a Londonhoz közel eső megyékben garázdálkodott. Közben folyamatos őrséget szerveztek a kastély alatt lévő barlangnál, és titoktartásra eskették a Falwell-kastélybeli szolgákat.

Ned egészsége a gondos ápolásnak köszönhetően jelentősen javult, és mivel lement a láza, a tudata is tisztább lett, szinte normálisnak volt mondható. Ám mégsem emlegették előtte, hogyan tervezik csapdába ejteni bűntársait. Kétséges volt, titokban tud-e tartani bármit is a kastély személyzete előtt, és nem akarták, hogy valaki figyelmeztethesse Bankst, vagy, hogy Ned, Jolly bosszújának céltáblájává váljon.

Tess, a veterán őrangyalának nevezte ki magát, és most már optimistább volt, hogy a férfi elkerülheti a börtönbüntetést. Továbbá megtudta, hogy a rablások legutóbbi áldozatai, Lord és Lady Shaw jutalmat ajánlottak fel annak, aki visszaszolgáltatja ékszereiket, így elhatározta, hogy ez az összeg Nedé lesz majd, amiért segített lefűlelni a tolvajokat.

Ian nem vitatkozott vele. Az utóbbi években kénytelen-kelletlen ő is részt vett Tess ügyeinek támogatásában, ám ezt a csatát most kifejezetten őérte hajlandó megvívni; nem kis részben azért, mert bosszantóan fontossá vált számára, hogy az asszony jó véleménnyel legyen róla.

Azonban némiképp meglepődött, hogy Tess őt bízta meg az akció teljes megszervezésével, a rendvédelmi erők bevonását is beleértve, és ezt bátran szóvá is tette.

– Őszintén szólva – vallotta be Tess, amikor Ian visszatért Falmouthból –, örülök, hogy te vetted kézbe az ügyet, mivel én azt sem tudnám, hogyan kezdjek hozzá. Töretlenül bízom benne, hogy lebuktatod Bankst és az embereit.

Nagyjából megállapodtak a terv legfontosabb részleteiben. A legkeményebb diónak az bizonyult, hogyan vegyen részt Tess az eseményekben vasárnap éjjel. Jelen akart lenni a tolvajok elfogásakor, azonban, bár Iannek imponált a kitartása és bátorsága, nem akarta őt veszélynek kitenni.

Hiába panaszkodott, hogy férje parancsnokként viselkedik és túlságosan is védeni akarja, Ian hajthatatlan volt.

– Az egyetlen feltételem, hogy te biztonságban légy, drágám. A kastélyban maradsz. Ha nem egyezel bele, azonnal lefűjom az egész akciót.

Tess dühös pillantást vetett rá.

– Miért nem engedik soha, hogy egy nő is hasznossá tegye magát? Nem fair, hogy te átélheted az izgalmas eseményeket, miközben engem dédelgetni és óvni kell.

– A kastély oromzatáról figyelheted az öblöt.

– Sötét lesz és semmit sem fogok látni. – Amikor érvelése nem hatott, Tess ingerülten hozzátette: – És én mit csináljak, amíg te a hőst játszod, kegyelmes úr?

– Vigyázhatsz Nedre. Ha valami történne veled, ki viselné gondját? Ez az érv ült.

– Nyertél. Rendben van, beleegyezem, hogy a kastélyban maradjak.

Ian gyanakodva méregette, vajon valóban hihet-e neki. A nő csillogó szeméből megállapította, nagyon is ínyére lenne a kihívás, hogy ő is tegyen azért, hogy a tolvajbanda elnyerje méltó büntetését. Viszonyuk napról napra javulni látszott. Már nem voltak ellenségek, mint az utóbbi négy évben, annak ellenére, hogy némi ellentét még feszült köztük. A hálósobában viszont a tüzes testi kapcsolatuk már-már rivalizálássá nőtte ki magát. Egyfajta játszmát űztek, hogyan juttassák egymást minél lélegzetelállítóbb gyönyörökhöz. Ian ebben mester volt, de Tess is kivette a részét a csatából, melynek tétje az volt, ki tudja jobban felajzani a másikat. Egyikük sem akart kudarcot vallani.

Vasárnap késő délutánra, amikor éppen hazafelé lovagoltak a Sir Thomas Greelyvel és Lord Shaw-val folytatott megbeszélésükről, Tessnek igen jó kedve volt. Ahogy elérték a fowey-i kikötő feletti hegyfokot, megállította a lovát és megvárta, míg Ian lesegíti őt a nyeregből. Majd megállt és tekintete beitta a pazar kilátást az óceánra.

A pár napja tartó esőzés elállt, tündöklő naplemente festette rózsaszínűre az eget. A ragyogás aranyfényben fürdette az arcát. Iant

195 • Nicole Jorda

hirtelen heves vágyódás fogta el. Már nézni is maga volt a gyönyör, az arcán tükröződő öröm látványa pedig még ennél is többet jelentett.

– Milyen csodálatos és méltóságteljes – mormolta Tess áhítattal. – A tenger annyira szép, különösen ebben a napszakban.

– A te szépségedet meg sem közelíti – szólalt meg önkéntelenül Ian.

Az asszony megfordult és felvonta egyik szemöldökét.

– Ma reggel is ilyesmit mondtál, amikor elcsábítottál, de ezeket a megjegyzéseket fenntartással kezelem.

Szerencsére Tess pusztá flörtölésnek vette a bókját, egyfajta fegyvernek, amit a csatájukban alkalmaz, hogy fölébe kerekedjen.

– Emlékeztetlek – felelte Ian hasonlóan kötekedő stílusban –, hogy ma reggel nem annyira a csábító, mint inkább az elcsábított szerepe jutott nekem.

Tess felnevetett és férje felé hajolt, Ian szerint azért, hogy élcelődjön vele.

– Most jut eszembe, hogy még nem is köszöntem meg kellőképpen, hogy megpróbálsz megmenteni Nedet.

– Itt az alkalom, hogy megtedd – mosolygott rá a férfi.

Tess viszonzta a mosolyt, Ian pedig furcsa bizsergést érzett a szíve táján. Tess mosolya halálos fegyver volt, ezt nem először tapasztalta.

Az asszony hátrahajtotta a fejét, ez felhívás volt a csókra. Ian azonnal belefúrta nyelvét a nő bársonyos, édes szájába. Mint már sokszor, a csók évődésnek indult, de hamarosan egyre gyengédebbé vált.

Ez a gyengédség nyugtalanította a legjobban Iant. Kezdi elveszíteni önkontrollját, döbrent rá, akármilyen határozottan próbál küzdeni Tess csábereje ellen. Figyelmeztető ösztöneire hallgatva jóval váratlanabban szakította meg a csókot, mint ahogy akarta, és hátrébb lépett. A hazafelé út során pedig igyekezett uralkodni magán. Gondolatai egyre a vészjelzések körül forogtak.

A legerősebb ösztöne azt diktálta, óvja meg Tesst minden bajtól. De hogyan óvhatná meg saját magát tőle?

...

A kérdés váratlanul újra felmerült, amint hazaértek. Tess egyenesen a konyhák felé indult, hogy megnézzze Nedet, Ian pedig visszavonult a dolgozószobájába, hogy végső formába öntse tervét.

Éppen írt valamit az asztalán, amikor Fanny Irwin kopogtatott a dolgozószoba ajtaján.

– Bocsásson meg, kegyelmes úr – mondta Fanny –, azt reméltem, válthatunk pár szót négyszemközt.

Ian letette a tollat, és hellyel kínálta a nőt az íróasztal előtti székekben.

– Köszönetet szeretnék mondani önnek, kegyelmes úr. Annyira hálás vagyok szívélyes vendégszeretetéért, hogy el sem tudom mondani.

– Szóra sem érdemes, Miss Irwin. Ön Tess barátnője, ezért mindenkor szívesen látott vendég nálunk.

Amikor Fanny nem válaszolt, Ian kíváncsian felvonta szemöldökét.

– Óhajt még valami mást is mondani nekem?

A kurtizán zavartan nézett rá.

– Nos, igen. Az a helyzet... láttam önt Tess-szel a hálószoa ablakomból ma délután. És... szóval... Szereti ön Tesst, kegyelmes úr?

Ian gyomrában megfeszültek az izmok. Ezt a kérdést saját magának sem akarta feltenni. Első reakcióként cinikus riposztra készült, de beérte egy ártatlanabb válasszal.

– Ez aligha tartozik önre, nem igaz?

A kurtizán habozott, majd engesztelően rámosolygott.

– Tudom, hogy jóval túllépek a határaitam ezzel a kérdéssel – vallotta be, hírhedt sármját bevetve. – De ahogy ön is mondta, Tess barátnője vagyok, és nagyon a szívemen viselem a sorsát. Azt akarom, hogy boldog legyen.

– Én is, Miss Irwin.

– Csakugyan? – kérdezte halkán, a férfi arcát fürkészve.

Bármit is látott rajta, elégedettséggel töltötte el, mivel bólintott.

197 • Nicole Jorda

– Azt hiszem, sikerrel járhat. Nem tudtam nem észrevenni, időnként hogyan pillant Tessre... mintha mélyebb érzelmeket táplálna iránta. És ha ez igaz, talán tudnék segíteni önnek.

Kíváncsiság és bosszúság viaskodott Ian lelkében.

– Segíteni? Hogyan?

– Tessnek fel kell hagynia a védekezéssel és le kell küzdenie az ellenállását, hogy beleszeressen önbe. Ez nem lesz könnyű, tekintve, hogy mennyi fájdalmat és veszteséget kellett eddig elszenvednie. De Tessnek szüksége van a szerelemre, kegyelmes úr. A legkedvesebb barátai sem tudják betölteni a szívében, a jegyese korai halála miatti ürességet.

Fanny arca elkomolyodott.

– Nem hiszem, hogy visszaélnék Tess bizalmával, ha segítenék önnek, hiszen az ő jövődő boldogsága javarészt öntől függ. Tehát, ha megengedné, hogy adjak néhány tanácsot, kegyelmes úr...

Ismét elhallgatott, hogy időt adjon a hercegnek ajánlata elutasítására.

– Hallgatom önt – szólt kurtán Ian.

Fanny végül előhozakodott látogatása valódi céljával.

– Lehet, hogy önt korábban nem foglalkoztatta a szerelem kérdése, mivel annyira hirtelen kötöttek házasságot, de egy olyan nő számára, mint Tess, ez a kérdés alapvető fontosságú. Egy asszonynak szüksége van rá, hogy kívánják, de még inkább arra, hogy érezze: szeretik.

– Tehát azt akarja, valljam be önnek, hogy szeretem őt?

A kurtizán kecsesen vállat vont.

– Nem, nem nekem. De azt hiszem, legalább önmagának be kellene vallania az érzéseit.

– A szerelmet nem könnyű felismerni, Miss Irwin.

A kitérő válaszra Fanny ajka mosolyra húzódott.

– Ellenkezőleg, kegyelmes úr. Ahogy nemrégiben én magam is rádöbbsentem, a szerelem egészen egyszerű dolog, és csak néhány alapkérdést kell feltennie magának. Úgy érzi-e, hogy Tess mellett érdemes élnie? Sivárnak érezné-e az életét nélküle? És nézzük az érem másik oldalát... Ő ugyanezt érezheti-e ön iránt? Ismétlem: Tessnek szüksége van rá, hogy szeressék, nem csak arra, hogy

kívánják, és ha ön igazán szereti őt, jobban teszi, ha kimutatja az érzéseit.

Ian hátradőlt a székében. Felkészületlennek érezte magát az ilyen vallomásra, akár Fanny, akár saját maga előtt.

– Nagyra értékelem a jó szándékát Tess iránt, Miss Irwin, de majd a magam módján foglalkozom a feleségemmel.

– Ahogy óhajtja, kegyelmes úr. Ám ha mégis másként döntene... azt akarom, hogy tudja, mindent tőlem telhetőt megteszek, hogy segítsék önnek.

– Evidenciában tartom az ajánlatát.

Miután Fanny távozott, Ian egy darabig mozdulatlanul ült, a kurtizán vakmerő, szókimondó kérdésén merengve.

Vajon szeretem Tesst? Egyáltalán felismerném ezt az érzést magamban?

Nem sok szerepet kapott életében a szeretet, emlékezett vissza Ian. Az anyja az ő születésekor meghalt, és mire felcseperedett, nem érzett sem tiszteletet, sem szeretetet kicsapongó apja iránt.

Kedvelte Lady Wingate-et, jóval kevésbé a többi rokonát, és nagy szeretetet érzett gyámfia, a kis Jamie iránt. Viszont soha nem volt szerelmes, sőt, soha nem is akarta megtapasztalni ezt a csapást. Mindig is úgy vélte, még a házasságnál is rémisztőbb, ha nem dönthet szabadon arról, mit akar, hanem valaki máshoz kell alkalmazkodnia.

Mielőtt feleségül vette Tesst, élvezte a magányos agglegényéletet. Azt tehetett, amit akart, nem korlátozta senki. Most figyelembe kell vennie a felesége érzéseit és érdekeit is, sőt, sokszor a sajátjai elé helyezve.

Milyen különös, mégis úgy találta, hogy Tess érdekeit a sajátjai elé akarja helyezni. Azt sem tagadhatta, hogy kezd észlelni magán néhány tünetet, melyek a szerelemre utalnak; valamint, hogy érzelmek kavalkádja kavarog benne. Védelmező ösztön, birtoklási vágy, féltékenység...

Ez lenne a szerelem? Tess iránti érzelmei kétségkívül soha nem voltak racionálisak, amióta rajtakapta, hogy Hennessyvel csókolózott a függöny mögött a színpadon, Lady Wingate partiján. És az sem

199 • Nicole Jorda

kérdéses, hogy akárhányszor meglátta a lányt, a vére forrni kezdett és a szíve hevesebben vert. Tisztában volt vele, hogy a vonzalmát nem csupán a testi vágy váltotta ki. A lány jelenlétében boldogabbnak érezte magát. Hiányzott neki, amikor távol volt. Sokszor azon kapta magát, alig várja, hogy a közelében lehessen, függetlenül attól, hogy vitatkoztak, társalogtak vagy szeretkeztek.

Hát igen, ismerte el sajnálatos módon Ian, valószínűleg túlléptem azon a ponton, ahonnan nincs visszaút.

És ha hajlandó lenne elismerni, hogy Tess beköltözött a szívébe? Mi az ördögöt kezdene ezzel?

Botorság azon elmélkedni, vajon ő hasonló érzéseket ébresztett az asszonyban? Botrányos múltját tekintetbe véve a lehető legtávolabb volt attól, hogy Tesshez illő társ lehessen. Nem hitte, hogy valaha is képes lenne megfelelni az asszony, ideális férjről alkotott elképzelésének, főként a szentként tisztelt Richard emlékével nem tudná felvenni a versenyt.

Most már azonban nem volt kérdés, hogy be akarja bizonyítani, méltó Tesshez. És az sem, hogy el akarja feledtetni vele egykori jegyesét. Amíg ez nem sikerül, soha nem lesz esélye elnyerni a szerelmét.

Állkapcsában megrándult egy izom. Valóban az ő szerelmét akarom? Kétségtelen, hogy vágyat tudok ébreszteni Tessben, de ahogy Fanny Irwin rámutatott, a vágy nem azonos a szerelemmel.

Ian idegesen végigszántott ujjával a haján, miközben igyekezett megfogalmazni érzéseit gyönyörű felesége iránt. Természetesen azt akarta, hogy Tess örüljön. Jobban vágyott rá, hogy Tess boldog legyen, mint a saját boldogságára. Azt akarta, hogy Tessnek szüksége legyen rá, nem csak a jótékonysági ügyeiben, nem csak az ágyban, hanem az életében is.

És ha nem ez a szerelem, akkor mi?

Fanny egyenesen ragyog, gondolta Tess, amikor vacsora előtt találkoztak a szalonban. Mivel csak ketten voltak, Fanny rögtön megosztotta vele az örömét.

– Tess, annyira boldog vagyok! Basil megkérte a kezem, mialatt ti távol voltatok ma délután.

– Nagyon örülök – mosolygott Tess és melegen megölelte barátnőjét. Érdeklődni akart a részletekről, de mielőtt megszólalhatott volna, Fannyból máris ömlött a szó.

– Basil azt mondja, szerelmes belém... és, hogy mindig is szeretett, és nem akar nélkülem élni.

– Hát persze hogy így érez irántad. Már hónapok óta lerítt róla. Én azonnal észrevettem, ha te nem is.

– Igen, de a bűnös múltam... nem merem elhinni, hogy Basil mindent megbocsát, amit eddig tettem. De azt mondja, szeret, és mivel én is szeretem őt, a többi nem számít.

Fanny egy pillanatra elhallgatott. Mosolya felragyogott.

– Igazad volt, Tess. Basil hajlandó megbocsátani nekem, hiszen szeret. És nekem is igazam volt a másik dologról illetően. Ma délután szeretkeztünk először, és ez annyira más volt, mint bármely eddigi együttlét, amit bárkivel átéltem... sokkal, de sokkal csodálatosabb. Tudom, hogy csupán azért, mert szeretjük egymást. – A kurtizán megragadta Tess kezét. – A szerelemtől változik meg minden, Tess. A leghőbb vágyam, hogy te is újra megtaláld a szerelmet.

Tess mosolya lehervadt, ahogy a válaszon gondolkodott.

– Szerintem – jelentette ki Fanny – annak az esélye, hogy megtaláld a szerelmet a házasságodban, rohamosan növekszik.

Szerencsére Basil épp ekkor lépett be a szalonba, így elvonta Fanny figyelmét.

Tess megkönnyebbülten sóhajtott, és azonnal gratulált nekik egymásra találásuk alkalmából. Ám mialatt a szerelmespár bizalmasan édes semmiségeket suttogott egymásnak, Tess gondolatai visszakanyarodtak a férjével kapcsolatos ellentétes érzelmeihez.

Elismerte, hogy házassága kétségtelenül jobbra fordult, de ez; már önmagában gondot jelentett. Ian iránti vágya napról napra fokozódott. Egyetlen pillantásával fel tudta izgatni. A pusztá érintésére máris felforrt a vére. Korábban soha nem kellett ilyen erőteljes, mindent elsőprő vággyal megküzdnie.

201 • Nicole Jorda

Az, hogy ennyire kívánta Iant, felkavaró büntudatot ébresztett benne. Richard után soha nem sóvárgott ilyen hevesen. Azonban szerette korábbi jegyesét, és úgy érezte, szívében hűnek kell maradnia hozzá akkor is, ha már régen eltávozott.

Gondolatban ismét összehasonlította a két férfit. Richard csodálatos és elbájoló volt, de kissé fiatal és éretlen, inkább fiú, mint férfi. Ian hozzá képest minden ízében férfi volt, érett és férfias. Szeretőként pedig hihetetlen gyönyört tudott nyújtani.

Valami mégis hiányzott. Igazság szerint szenvedélyes hatalmi játszma zajlott közöttük, melyben alig volt valódi érzelm. Szeretkezésük – bár robbanásszerű élményt adott – érzelmileg egyáltalán nem elégítette ki. Nem adta meg azt a teljességet, amit Fanny saját bevallása szerint átélt Basillel...

Tess hirtelen elhessegette ezt a nyugtalanító gondolatot. Hiszen boldog volt – valójában rendkívül megkönnyebbült, hogy a házasságuk kizárólag testi kapcsolaton alapul. Már kezdte elhinni, hogy Ian egyáltalán nem olyan rossz, amilyennek mindig tartotta. Minél jobban megismerte őt, annál több jót látott meg benne. De szóba se jöhet, hogy beleszeressen. Bolond lenne, ha behódolna a férfi ördögi csáberejének.

Amikor egy pillanattal később Ian jelent meg az ajtóban, azonnal összekapcsolódott a tekintetük. Tess veszélyt sejtve rögtön elfordította a fejét.

Szentül megfogadta, hogy kitart a jelenlegi stratégiája mellett. Mindent megtesz, hogy palástolja gyengeségét Ian előtt, és fenntartsa hűvös viszonyukat. Továbbra is Richard emléke foglalja majd el a gondolatait, a szívét, s ezzel szándékosan elfojtja a büntudatát.

Valójában nem volt választása. Saját védelme érdekében minden rendelkezésére álló fegyvert igénybe kellett vennie, hogy Ian iránti vágya ne váljon annyira erőssé, hogy a szívét is befonja.

Miért nyugtalanít ennyire,
 hogy veszélyesnek érzem Ian közelségét?

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

z éjfél közeledtével Tess egyre jobban félt. Több mint három órája váraoztak már az oromzaton Fannyval, Basillel és Ned Crutchley-vel a mellvéd takarásában. A fagyos szél átjárta a köpenyét, a kövekből áradó hideg beszivárgott a csontjaiba. Ned közvetlen mellette egy lőrésen át figyelte az öblöt, Fanny és Basil pedig kissé távolabb álltak. A homályos holdfényben Tess épphogy ki tudta venni a kastély alatti tengerpartot, és egy vastag, esővel fenyegető felhő tovább rontotta a látási viszonyokat. Időnként azonban a milicisták csapatának sötét árnyéka is kirajzolódott előtte.

Ian a kastély köré állította őrségbe a katonákat, szolgálknak álcázva őket. Fél tucat férfi a barlangban tartózkodott, az alagútban rejtőzve. Több csapat pedig a hegyfokok aljánál bújt meg, ahová nem lehetett ellátni a barlang bejáratától. Egy felfegyverzett parti vámőrhajó is készenlétben állt a parttól kissé távolabb, hogy elvágja a gazfickók menekülési útvonalaát a tenger felé. Ha a tolvajoknak mégis sikerülne kijátszaniuk a szárazföldön rejtőzködőket, a vámőrhajót egy világító jelzés figyelmezteti.

Tess áthelyezte testsúlyát egyik lábáról a másikra, mert a hosszas mozdulatlanságtól kezdett elgémberedni. Rendkívül ideges volt, és annak ellenére, hogy a tervük szerint a lehető leghumánusabban

203 • Nicole Jorda

kívántak eljágni, nehezen tudta elhinni, hogy minden simán megy majd.

A mellette álló Ned meglepően nyugodt volt. Őt is bevonták az akcióba, hiszen csak ő tudta azonosítani Jolly Bankst és embereit, és megállapítani, hiányzik-e valamelyikük – és megesküdött rá, hogy segít.

– Ekkicsit több türelmet, asszonyom – súgta oda Tessnek. – A seregben napokig, sőt hetekig rostokoltunk, mire megkezdődött egy csata.

Tess elszégyellte magát, amikor arra gondolt, mi mindenen ment keresztül Ned, és kényszerítette magát, hogy még egy jó ideig veszteg maradjon.

Mintegy húsz perc múlva a veterán a vízre mutatott. Tess felismerte egy halászbárka sötét árnyékának körvonalait, amint lassan beért az öbölbe.

– Ez Jolly hajója, lefogadom – szólta Ned.

Nem sokkal később a bárka lehorgonyzott. Tess a szeme sarkából észrevette, hogy a part felé siklik egy csónak, és mintegy fél tucat embert számolt meg benne, bár inkább csak az árnyékukat látta. Amikor a csónak orra kiért a homokra, a legénység kiszállt, és feljebb vontatták a partra, hogy a hullámok ne sodorhassák vissza a tengerbe. Majd négy árnyék indult el a szirt felé, kettő pedig a tengerparton maradt.

Tess nem hallotta, beszélgetnek-e egymással. A hullámok halk moraja és az alattuk lévő vízesés erősebb zaja elnyomott minden más hangot. Azt viszont tudta, hogy őket, akik a magasban, az oromzaton állnak, nem hallhatják meg odalent.

Ned ennek ellenére továbbra is suttogott.

– Itt vannak.

Tess lélegzet-visszafojtva figyelte, amint az árnyalakok eltűnnek a kastély falainál, és kikerülnek a látóteréből. A terv szerint meg kellett várniuk, míg a tolvajok magukhoz veszik lopott zsákmányukat, s csak utána fognak egyszerre rajtuk ütni.

– Lásza azt a kettőt, akik a tengerparton marattak? – kérdezte halkan Ned. – A csónak mellett álló alacsony fickó a Jolly. Megösmerni a kalapjáró'.

Tess is felfigyelt rá. A többiek kötött sapkát viseltek, Jolly fején azonban egy háromszögletű kalap díszlett. Az asszonynak feltűnt a bandavezér testtartása is: terpeszben állt, egyik kezét felemelte, mintha fegyverrel célozna valamire.

– Pisztolyt tart a kezében? – kérdezte rémulten.

– Aha, asszonyom. Jolly sehova nem megy stukker nélkü.

Tess szíve meglódult. Ian figyelmeztette a veszélyre, ám ő nem igazán fogta fel, hogy Banks tolvajbandájának lefűlelése halálos áldozatot is követelhet.

Elkezdte számolni a másodperceket, megpróbálta felmérni, mennyi idő kell hozzá, hogy a tolvajok csoportja beérjen a barlangba és magához vegye a ládákat. Amikor száztizenkettőig ért a számolásban, az éjszaka csendjét hirtelen elfojtott kiáltások törték meg, melyek a kastély mellvédjéig is felhallatszottak.

Egy pillanatra a tengerparton álló két alak is megdermedt. Majd a Jollyval lévő gaffickó elrohant, hogy a vízbe húzza a csónakot.

Tess további kiáltásokat hallott, amint a barlang előtt rejtőző milicisták a tengerpartra özőnlöttek a csónak felé, hogy megakadályozzák a tolvajok menekülését. Amikor Banks rájött, hogy már nem tudja elérni a csónakot, megfordult és az ellenkező irányba kezdett futni, párhuzamosan a tengerparttal.

A milicisták közül kivált egy alak és utána iramodott. Amikor Banks meglátta, hogy üldözik, balra tartott a hegyfok felé. Az volt a szándéka, hogy felmászik rajta és eltűnik a sűrű erdőben.

Tess felismerte az üldöző férfit tekintélyes magasságáról és karcsú, izmos alakjáról. Ian, gondolta egyre fokozódó rémulettel.

Ian, Bankshoz hasonlóan, irányt változtatott, s így eltűnt az asszony szeme elől.

Tess lélegzete kihagyott, amikor az éjszakában eldőrdült egy pisztolylövés.

Pár másodperc múlva egy újabb lövés hallatszott, úgy érezte, szíve jéggé dermedt.

205 • Nicole Jorda

Édes Istenem, Ian.

Egy sikoly szakadt ki belőle, amit képtelen volt elfojtani, Ned pedig káromkodott a bajsza alatt. Az asszony egész este rendkívül nyugtalan volt, de el sem tudta képzelni, hogy Ian pisztolypárbajt kockáztat meg a tolvajbanda vezérével. Erősen megszorította Ned csontos, ép kezét, miközben figyelte, ahogy a milicisták Ian nyomába erednek.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire előbukkant néhány ember a hegyfok takarásából. A katonák félig cipeltek, félig a földön húztak egy férfit.

– Nézze csak, asszonyom... az ottan a Jolly.

A sebesült csakis Banks lehetett, mivel Tess egy másik árnyalakban felismerte Ian magas, erőteljes kontúryait. Sértetlennek tűnik, gondolta, és annyira megkönnyebbült, hogy térdei szinte összecsuklottak.

Basil hangosan fújta ki a levegőt, Fanny csak ennyit mondott:

– Hála istennek!

A tolvajokat végül sikerült bekeríteni és a kastély felé vezető ösvényhez terelni, néhány katona pedig a halászbárkához evezett, hogy lefoglalja azt, és letartóztassa az esetleg benne tartózkodó gonosztevőket. Amikor a tengerpart újra elcsendesedett, Basil megszólalt: – Felhozzák őket a kastély udvarába, kegyelmes asszonyom. Talán menjünk mi is oda.

Tess lenyelte a torkát fojtogató gombócot. Nem számított arra, hogy az Iant fenyegető veszély ennyire megviseli. Most már elhárult a baj, de akár meg is ölhették volna.

A gondolat is rettenetes volt.

Megborzongott. Elveszthette volna Iant, ahogyan korábban Richardot.

– Jól vagy? – fogta meg a könyökét Fanny.

– Igen, jól, csak egy kicsit fádom – hazudta Tess.

Fanny mintha megérezte volna barátnője rémületét, bátorítani próbálta őt.

– Biztos voltam benne, hogy Rotham kerekedik felül. Rendkívül jó céllövő hírében áll.

A kurtizán szavai kissé megnyugtatták, de személyesen akarta látni, megérinteni Iant, hogy meggyőződjön róla, teljesen sértetlen.

Lementek a kastély udvarára, amelyet most lámpások világítottak meg, Neddel azonban az árnyékban maradtak, nem akarták kitenni őt korábbi cinkosai bosszújának.

Jó néhány percig kellett várakozniuk, mire a fegyveres milicisták feltűntek foglyaikkal. Banks nyögdécselt fájdalmában, és járni is képtelen volt. A felső lábszárát érte a lövés, mivel a combja be volt kötözve.

Tess figyelte, ahogy a tolvajokat egy szekérre rakják, melyet az istállóból hoztak elő, és azon szállítják majd őket Foweybe. Kezüket és lábukat összekötözték, hogy ne tudjanak megszökni.

Az asszony lélegzetvétele azonban csak akkor vált egyenletesebbé, amikor pár perc múlva Ian csatlakozott hozzájuk, bár a férfi inkább Nedre figyelt, mint őrá.

Crutchley már megmondta az összes tolvaj nevét, de Ian megkérte, hogy vegye számba őket.

– Banks bandájának összes tagja itt van, Mr. Crutchley?

A veterán végighordozta tekintetét a foglyokon.

– Igen, kegyelmes úr, tejjes a létszámuk.

Amint zötyögve elindult a szekér egy tucat milicista kíséretében, Ian végre Tessre emelte pillantását.

– Remélem, most már érted, miért nem akartalak téged is bevonni az akcióba?

– Igen – ismerte be az asszony, miközben képtelen volt levenni a szemét férjéről.

– Úgy félttem, hogy téged ért a lövés.

Ian szája fanyar mosolyra torzult.

– Banks rám lőtt, de elvétette – bár tulajdonképpen örülök, hogy megpróbált lelőni, mivel egy nemesember ellen elkövetett merénylet súlyosbítja az ellene felhozott vádat. – Ian a távozó szekér felé intett. – Elkísérem én is a foglyokat Foweyba, hogy lássam, megfelelő biztonsággal helyezik-e el őket éjszakára. Körülbelül egy vagy két óra múlva visszajövök. Menj, feküdj le. Nem kell, hogy ébren várj rám.

207 • Nicole Jorda

– Rendben – egyezett bele Tess, s igyekezett visszafogni hangja remegését.

Ian mélyen a szemébe nézett, mintha megpróbálná kitalálni a gondolatát. Majd sarkon fordult és lóra pattant.

Tess igyekezett leküzdeni a sürgető érzést, hogy utána induljon, inkább bement a kastélyba. A teljes személyzet ébren volt, izgatottan várták, mi lett az akció eredménye. Miután értesültek a sikeres végkifejletről, Mrs. Hiddleston a szívére tette a kezét.

– Az Istennek legyen hála, hogy a herceg elkapta azokat a bűnözőket. Mostantól nyugodtan alhatunk.

A házvezetőnő különösen aggódott Nedért, és amikor a férfit végül ágyba fektették, anyáskodva Tesshez lépett.

– Hozhatok önnek egy pohár meleg tejet, kegyelmes asszonyom, hogy felengedjenek az átfagyott csontjai?

Tess azonban nem kért tejet. Úgy döntött, most valami erősebb italra van szüksége. Zaklatottsága miatt képtelen volt lefeküdni, így amikor a kastély személyzete lassan kezdett nyugovóra térni, ő felkísérte Fannyt és Basilt a szalonba, ahol töltöttek maguknak egy-egy pohár bort, és arról beszélgettek, mi fog történni Jolly Banksszel és cimboráival. Miután Basil jó néhány évig ügyvédbojtárként dolgozott, nagyjából meg tudta saccolni.

Másnap reggel a tolvajokat a Békebíróságra viszik, vád alá helyezik, majd Falmouthba szállítják, ahol börtönbe kerülnek, a következő bírósági tárgyalásig. Ha az esküdtszék úgy dönt, azonnal lefolytatják a tárgyalást. Mivel a milícia hadnagya tartóztatta le őket, a Korona minősíti a bűncselekményeiket, de a tolvajok áldozatai is vádat emelhetnek ellenük. És ha rájuk bizonyítják a Rotham hercege elleni merényletkísérletet, a legszigorúbb ítéletre lehet számítani mindannyiuknak.

– Banks igen súlyos börtönbüntetést kap – nyugtatta meg Tess Basil. – Akár fel is akaszthatják. És Crutchley tanúvallomására sincs szükség, mivel a tolvajokat tetten érték, így maguk bizonyították a bűnösségüket. Ned cinkostársai valószínűleg soha nem tudják meg, hogy ő vallott rájuk.

Tess megkönnyebbült, hogy Ned biztonságban van. A férfi jövője még mindig bizonytalan volt, de az asszony remélte, hogy rá tudja venni, tartson vele, amikor Cornwallból hazautazik. Unokatestvérének, Damonnak, Wrexham vikomtjának köszönhetően, volt egy kórház Londonban, ahol Ned sokkal gondosabb orvosi kezelést kaphat, mint itt, nem csupán a testi, de a lelki sérüléseire is.

Pár perccel később Fanny a saját jövőjéről kezdett beszélni.

– Nagyon zokon vennéd, ha nemsokára visszatérnék Londonba, Tess? A regényemet már csaknem befejeztem, és van néhány üzleti ügyem, ami elintézésre vár. – Fanny szerető pillantást vetett Basilre, majd folytatta. – A lehető leghamarabb szeretnénk összeházasodni. Már így is túl sokáig vártunk, hogy házastársakként lehessünk boldogok.

Természetes, hogy minél előbb meg akarják kezdeni közös életüket, gondolta Tess.

– Dehogyan veszem zokon! – biztosította barátnőjét. – Tulajdonképpen magam is fontolgatom a hazatérést. Számtalan, a programjaimat érintő részletkérdés elintézetlen maradt, mivel nem tudtam velük foglalkozni.

Ami a saját jövőjét illeti, gondolni se akart rá, hogy Iannel még mindig nem rendezték el a házasságukat.

Kis idő múlva jó éjszakát kívánt a barátainak és elindult férje hálósobája felé. A kandallóban barátságosan pattogott a tűz, és miután levetkőzött és felvette a hálóruháját, a tűz fölé tartotta két kezét, hogy megmelegítse.

Tudta, Iannek igaza van; nincs értelme, hogy ébren várjon rá. Le kellene feküdnie, de valószínűleg képtelen lenne elaludni. Gondolatai még mindig zaklatottak voltak, a gyomra összeszorult a félelemtől.

Gyűlölte ezt a gyöttrő érzést. Gyűlölte a bizonytalanságot, a vég nélküli várakozást, azt, hogy soha nem tudhatta, a jövő tragédiát vagy reményt tartogat-e számára.

Ezt a kimondatlan félelmet érezték a katonák feleségei és családtagjai is minden percben, mialatt szerették a háborúban harcolt.

Amit ő maga is átélt, mialatt Richard távol volt.

Amit ma este jó néhány végtelen pillanatig érzett Ian miatt.

209 • Nicole Jorda

Tudta, most jóval érzékenyebb, pontosan azért, mert korábban elvesztette jegyesét. Logikus, hogy nincs miért aggódnia Ian miatt. Most már tökéletesen biztonságban van. És mégis...

Ma éjjel szembesülnie kellett egy felkavaró felfedezéssel, ismerte el kelletlenül. Az Ian iránti érzelmei jóval erősebbek, mint amit eddig be mert vallani magának.

Összerezcent, aztán ellépett a kandallótól, bár még mindig nem tudta rávenni magát, hogy lefeküdjön. Olvasni próbált, de képtelen volt egy helyben maradni. Fel és alá járkált a szobában, időnként megállt, hogy kinézzen az ablakon a sötét éjszakába.

Mintegy fél órával később hallotta, hogy néhány lovas közeledik a kastély felé. Ian hazajött, nyugtázta, bár fogalma sem volt, hogyan fogadja.

Beült egy fotelba és olvasni kezdett. Elhatározta, hogy közömbösséget színlel. Azonban amikor végre meghallotta férje csendes lépteit a folyosón, félredobta a könyvet.

Amint kinyílt az ajtó, Tess felugrott. Majd Iannel összekapcsolódott a tekintetük, és a levegő hirtelen megtelt elfojtott érzelmekkel.

Nem akart ilyen bolondságot elkövetni, komolyan nem. Nyugodt akart maradni, önuralma teljes birtokában.

Mégis, amikor Ian belépett a szobába és becsukta maga mögött az ajtót, Tess előrelendült és egyenesen a férfi karjaiba futott.

Miközben arcát Ian széles mellkasába temette, észrevette, hogy meglepte, sőt meg is ijesztette őt.

– Mi a baj, édesem? – szólalt meg érdes, halk hangon.

Az asszony remegve válaszolt.

– Semmi baj. Csak örülök, hogy nem esett bántódásod.

Még egy percig a karjában tartotta, majd ujját az álla alá téve felemelte a fejét. Tekintetük ismét egymásba kulcsolódott, a levegő szikrázott, mintha villám csapott volna közéjük. Ian arca rejtélyes, közömbös volt, izmos teste azonban feszült és merev, szeme pedig ezüst tűzben égett.

A vére felforrt, csakúgy, mint az asszonyé.

Tess szíve hangosan kalapálni kezdett, amint kiolvasta Ian szeméből a szándékát: kíván engem és magáévá is fog tenni!

Ám ő is legalább ennyire kívánta a férfit.

Nem tiltakozott, amikor Ian ismét átölelte és a falnak döntötte a hátát. És amikor a férfi szája rátapadt az övére, Tess Ian hajába túrt és még közelebb húzta őt magához.

Csókja szilaj és sürgető volt. Tess hálásan nyöszörgött, ajka égett, fájt, enyhülésre vágyott. A biztató hangra Ian fokozta a nyomást, a tenyerébe fogta az asszony arcát és megtartotta, hogy minél jobban betölthesse nyelvével a száját.

Heves érzelmektől tüzes, perzselő csókjától Tessnek szinte megállt a szíve.

Reszketett, amikor Ian hirtelen elhúzódott tőle és felemelte a fejét. Tekintetéből érződött az ösztönös, erőteljes vágy, Tess érezte a köztük lüktető szenvedélyt, fülében dobolt izgatott lélegzetük visszhangja a szoba csendjében.

Amikor Ian kemény teste még erősebben préselte a falhoz, az asszony rádöbbsent, hogy itt és most akarja magáévá tenni. Egész teste megremegett, a gyomra összeszorult. Érezte, Ian mennyire felizgult: duzzadt hímtagja készen áll a behatolásra, ő pedig alig várja, hogy egybeolvadjanak.

– Ian, kérlek... – suttogta.

A férfi ismét az ajkára tapadt, éhesen és forrón. Azonban nem érte be a csókolózással, hálóruháján keresztül simogatni, izgatni kezdte az asszony mellleit.

A forró kezek érintésétől Tess halkan felsikoltott. Majd a férfi ujjai benyúltak a hálóruha nyakánál, leszakították a gombokat, így a keblei kiszabadultak.

Vadsága azonnal viszonzásra talált. Tess felnyögött, amikor Ian lehajtotta a fejét és puha nyelvével körbecirógatta az egyik mellbimbóját. És amikor mélyen a szájába véve szívni kezdte, az asszony ívben a kezébe hajolt, hogy még inkább hozzá simuljon.

Érzékei fájdalmasan kiélesedtek; könyörtelen vágy kerítette hatalmába, hogy minél előbb egyesülhessenek. Csípője önkéntelenül

211 • Nicole Jorda

mozogni kezdett, hozzá dörzsölődött a férfi duzzadó ágyékához, teste sürgette a behatolást.

Ian azonnal reagált az igényére. A nő meztelen keblét még mindig a szájában tartva felhúzta a hálóruga szélét, majd tenyerébe fogta a szeméremdombját. Tess érezte saját ölének sikamlósságát, amint a cirógató ujjak körbejárták nőiségét, kikutatták és megtalálták vágyának lüktető bimbóját, és újabb gyönyörteli kiáltást csaltak ki belőle.

Most már egész testében remegett. Szinte félőrülten kotorászott a férfi térdnadrágjának elején, Ian azonban türelmetlenül eltolta a kezét, és gyorsan maga gombolta ki a nadrágját, utat engedve ágaskodó férfiasságának. Erekcója vastagon, keményen, lüktetve hullámozott a nő kezében.

Tess megkönnyebbülten és várakozással sóhajtott fel.

Ian most már elengedte az asszony melleit, két kezét a feneké alá csúsztatta és felemelte őt. Combjaival szélesebbre tárta a nő combjait, térdét kissé behajlította, hogy egy szintbe kerüljön harcra készen álló hímtagja a harmatos nőiséggel.

Amikor egyetlen hosszú, sima mozdulattal beléhatolt, Tess felsikoltott, s ahogy egyre beljebb és beljebb került, majd teljesen betöltötte őt, a nyomás gyönyöre minden képzeletet felülmúlt.

Az asszony vágya féktelen volt, önuralmának nyoma sem maradt.

Megdöntötte a csípőjét, hogy még mélyebben magába fogadhassa, Ian pedig még tökéletesebben illeszkedett belé, majd átvette a ritmust, egyre hevesebben mozogva, a szenvedély szikráit felgyújtva.

Ekkor a nő teste összerándult a gyönyör csúcsán, és tudta, Ian is közel jár az eksztázishoz.

– Tess... – kiáltott fel hangosan, rekedten.

Válaszul az asszony szorosan a nyaka köré fonta a karját, a csípője köré a lábait, és küszködött, hogy levegőt kapjon. Teste szinte önkívületben üdvözölte a férfit, élvezte az erejét, s hogy csak azért húzódott vissza, hogy újra még beljebb hatoljon.

Szeretkezésük maga volt a téboly. Ian ujjai Tess meztelen fenekét markolták, miközben fogva tartotta a tekintetét és egyre keményebb, gyorsabb tempót diktált, térdnadrágja madzagja neki-nekicsapódott

az asszony combjainak, s ez tovább fokozta a testét szinte széttépő, könyörtelen érzést. Ian szeme tűzben ragyogott, arcvonásai kiélesedtek a mohóságtól. Egyáltalán nem volt gyengéd, Tess mégis sóvárgott erőszakos, intenzív mozdulatai után, mivel őt magát is ugyanaz a türelmetlenség hajtotta.

Ez nem harc volt és nem csata, hanem az élet igenlése. Hála, megkönnyebbülés és bátorítás. Elementáris szenvedély volt... Szenvédély, mely azzal fenyegette, hogy bármely pillanatban felrobbanhat benne.

A vágy viharában Tess vakon kereste Ian száját. Az telhetetlenül reagált, ellenállhatatlan éhséggel, mintha soha nem tudna betelni vele. Nyelve ugyanolyan hajsztolt ritmusban járt ki és be az asszony szájába, ahogyan férfiasága belemerült ölének égetően forró közepébe.

Csípőjük egy ütemre mozgott sebesen és vadul, míg hirtelen az égető forróság bombaként robbant szét bennük.

Tessből hangos sikoly szakadt ki, Ian nyögése pedig inkább kiáltás volt már, amint magját belelővellte az asszony testébe.

A perzselő hullám végül a tetőfokára hágott, majd lassan, nagyon lassan elcsitult. Végül Ian letette asszonyát a földre, és szorosan magához vonta. Tess hallotta a zihálását, és hosszú idő telt el, mire Ian egyáltalán fel tudta emelni a kezét, hogy megsimogassa a nő égő arcát.

Közben rekedten, vidáman felnevetett.

– Szavamra, nem számítottam ilyen örömteli fogadtatásra.

Tessen, most a szégyenkezés égető, forró hulláma futott át.

Bosszantotta, hogy olyan kétségbeesetten vetette magát Ian karjaiba, s igyekezett elbogatellizálni a dolgot.

– Ne tulajdoníts túlzott jelentőséget a reakciónak, kegyelmes úr. Csupán annak örültem, hogy a veszély elhárult, és felengedett bennem a feszültség.

– Csak ennyi volt? – mormolta szkeptikusan Ian, miközben orrát hozzádörgölte a nő füléhez.

– Hát persze. Aggódtam, hogy téged ért a lövés.

Ian egy pillanatig habozott.

213 • Nicole Jorda

– Ezt vegyem hízelgésnek, drágám? – húzta a szót. – Sosem hittem volna, hogy a legkevésbé is érdekel, mi történik velem.

Tess hasonlóan nyegle stílusban akart válaszolni, de csendben maradt. Ráébredt, hogy nagyon is érdekli. A szívébe új félelem költözött.

Mert mindennél jobban érdekelte.

Tévedtem, amikor azt hittem, sértetlen maradhat
a szívem ebben a házasságban.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

an bizonyára megérezte a Tessben dülő feszültséget, mert sokáig fürkészte az asszony arcát. Amikor a hallgatása túl hosszúvá nyúlt, a férfi elkomorult. Jóval később Tess megpróbált magyarázkodni, hogy palástolja érzelmeit.

– Természetes, hogy aggódtam érted ma éjjel – szólalt meg, miközben elfordította tekintetét, hogy elfedje az igazságot. – Hozzászoktam, hogy állandóan rettegek Richard életéért. Két évig csak az foglalkoztatott, épségben tér-e haza a háborúból. Ma éjjel is csupán a megszokás diktálta a reakciómat.

Hiba volt ezt mondania, döbbsent rá, amikor észrevette, Ian teste megmerevedik.

– Milyen elbájoló – jelentette ki csúfondárosan –, hogy egykori jegyesedről ábrándozol, miközben a férjed még tövig benned van.

Tess beharapta ajkát, amikor rájött, hogy szavaival feldühítette a férfit.

Ő azonban nem adott esélyt, hogy az asszony elnézést kérjen rosszul megválasztott szavaiért. Arca haragos lett, szemöldökét összevonta.

– A legjobb lesz, ha mindig behunyod a szemed és úgy teszel, mintha Richard lenne a helyemben, amikor szeretkezőnk.

215 • Nicole Jorda

Képtelen lennék rá, gondolta Tess, miközben mardosta a kétségbeesés. Soha nem került intim helyzetbe Richarddal, de ha egyszer is az övé lett volna, teste is bizonyára érezné a különbséget a két férfi között. Ian tökéletes kielégülést nyújtott számára. Megadta azt a vad szenvedélyt, amiről mindig is álmodott, és – Tess csak most ébredt rá – annyira csodás élvezetben részesítette, amilyenre Richard soha nem lett volna képes.

Most azonban a hallgatása minden eddiginél erősebb hatást tett Ianre. Tekintete komor és rideg lett.

Szótlanul kihúzta falloszát a nő testéből, talpra segítette őt, majd hirtelen elfordult tőle.

Tess ettől fájó ürességet érzett, a legszívesebben utánanyúlt volna, hogy újra átölelje. Ehelyett ernyedten a falnak dőlt, mert lábai alig tartották meg.

Mélyen megrázta a keserű igazság: egyáltalán nem akarna Richarddal szeretkezni, még akkor sem, ha megtehetné. Minden porcikája Iant kívánja.

Behunyta a szemét. Rettenetes büntudat gyötörte, s közben felfogta, milyen veszélyben van. Ian iránt érzett elsőprő vágya megrémítette. Ha ennyire forrón kívánja, Ian hamuvá égeti őt. Ő olyan férfi, aki soha nem volt szerelmes, aki soha nem is akart beleszeretni senkibe, különösen egy olyan nőbe, akit mindig is megvetett, és akit kényszerből kellett elvennie.

Hallotta, hogy Ian halkan szitkozódik vetkőzés közben. Kabátját egy székre dobta, és sötét pillantást vetett az asszony felé.

– Tisztában vagyok vele, hogy kegyelettel őrizgeted szent Richardod emlékét, de egyszer majd el kell fogadnod, hogy ő már nincs többé, és tovább kell lépned rajta.

Tess nagyot nyelt. Tudta, hogy bocsánatot kell kérnie korábbi, rosszul megfogalmazott szavaiért.

– Sajnálom, Ian. Nem úgy értettem, hogy mindig csak Richardra gondolok. Természetesen nagyon is foglalkoztat, mi történik veled...

A férfi egy kézmozdulattal elhallgattatta.

– Aligha számít. Egész éjjel ébren akarsz maradni? – tette hozzá türelmetlen, parancsoló hangon. – Ha nem, akkor feküdj le.

Szeretnék néhány órát aludni. Holnap korán reggel Falmouthba kell utaznom, hogy vádat emeljek Banks és tolvaj bandája ellen.

Tess megmerevedett, de felvetette állát, jelezve, hogy nem félemlítette meg Ian haragja. Talán még kapóra is jött a férfi durva reakciója, mivel a köztük támadt feszültség védelmet nyújtott számára.

Eltolta magát a faltól és a mosdótálhoz ment, hogy lemossa combja belsejéről a férfi magját. Majd bemászott az ágyba. Álláig felhúzta a takarót és meglepően nyugodt hangon megszólalt.

– Mivel holnap távol leszel, beszélgethelnék most a közvetlen jövőnkről? Számos dolog miatt szeretnék visszamenni Londonba a lehető leghamarabb. Egyrészt Nednek jobb ellátásra van szüksége, és ismerek egy ragyogó orvost Londonban, aki kifejezetten a veteránok speciális igényeire szakosodott. És Fanny is alig várja, hogy hazautazzon, mivel le kell zárnia a múltját, mielőtt hozzámegy Basilhoz. Továbbá, hamarosan elkezdem tervezgetni a következő jótékonyági rendezvényemet. Ez is egy zenés este lesz, és ezer részletkérdést kell tisztázni ahhoz, hogy sikeres legyen.

– Rendben – szólt Ian nyersen, miközben kibújt utolsó ruhadarabjából.

– Hogy érted ezt?

– Egyetértek, hogy vissza kell térned Londonba. Valójában már holnap mehetnél és magaddal vihetnéd Eddowest is. A könyvtáram katalógizálása megtörtént, tehát a továbbiakban nem kell fenntartanunk a látszatot, hogy itt szükségünk van rá. Feltételezem, nem várod el, hogy elkísérjelek? Megtettem a kötelességem, eljátszottam a házasságközvetítőt a barátaid kedvéért.

Tess nem válaszolt Ian fagyos kijelentésére, hálás volt, hogy nem tiltakozott váratlan hazaindulása ellen. Némi keserűséget hallott ki a férfi hangjából, amikor kijelentette, hogy a továbbiakban nem vehetik hasznát.

Pár pillanat múlva Ian eloltotta a lámpákat és befeküdt az ágyba. Azonban nem vonta Tesst a karjaiba, ahogyan mostanában szokta, hanem hátat fordított neki.

217 • Nicole Jorda

Tess a saját oldalára gurult az ágyon, minél messzebb a férjétől, és örült, hogy kellően nagy köztük a távolság. A hálószobára boruló sötétséget csupán a kandalló tüzének halvány fénye enyhítette. Alvás helyett a lángok táncoló árnyékát figyelte a falon.

Megrendülten vette tudomásul, hogy képtelen uralkodni Ian iránti vágyán. El akarta hitetni magával, hogy a hirtelen rátört éhséget csak a teste gyengesége okozta, valamiféle rögeszme. Ám tudta, hogy csak áltatja magát.

A szíve volt túl lágy.

Belátta, Fanny tévedett, amikor úgy vélte, a szenvedély nem vezethet gyengédebb érzelmekhez. Képtelen volt gátat szabni Ian iránti érzéseinek. Már túl késő volt, hogy elhiggye, szíve sértetlen maradt.

Ian követelőző, csábító, veszedelmes szerető volt, aki olyan érzelmeket ébresztett benne, amilyeneket Richard iránt sohasem tapasztalt... és ez tovább fokozta büntudatát. Miközben a falat bámulta, rájött egy újabb keserű igazságra.

Hiába üzték el a kastély szellemét, Richard szelleme továbbra is kísértette őket.

Mire másnap reggel felébredt, nagy megkönnyebbülésére Ian már elment. Reggeli után becsomagoltatta a holmiját Alice-szal, ő pedig búcsúüzeneteket írt Potts lelkésznek és a többi falwelli szomszédnak. Majd köszönetet mondott a Hiddleston házaspárnak meg a kastély személyzetének, és megígérte, hogy a közeljövőben újra Cornwallba látogat.

Mikor a kocsija London felé indult, kellemetlen, fagyos eső esett. Ned nem volt hajlandó a kocsi belsejében utazni, ahogyan a nemesek szoktak, úgy tartotta, helyesebb, ha a bakon ül a kocsis, Spruggs mellett, és azt hajtogatta, „nem árt nekem pár csepp eső”. Így aztán csak négy utas ült a hintóban. Alice Tess mellett foglalt helyet, Basil és Fanny pedig velük szemben.

Tess igyekezett vidámságot színlelni, mintsem hogy kibámuljon a kocsi ablakán és gyötrő gondolatain rágódjon. Ám képtelen volt nem észrevenni, hogy a tenger most egy fénytelen, hullámos fémdarabra

hasonlít... szürke és hideg, akárcsak az ő szíve. Határtalanul örült, hogy – ha időlegesen is – nem kell Ian társaságában lennie. Mire a férfi is Londonba ér, talán sikerül kiszelnie egy jobb tervet, hogy megvédje magát az elkerülhetetlen szenvedéstől és szívfájdalomtól.

Szerencsére barátainak jócskán megnőtt az esélyük a boldogságra. Fanny rövid időn belül végleg maga mögött hagyja majd a csillogó, de reménytelen félvilági életet. Az esküvőjük után pedig Tess, mint Rotham hercegnője, igyekszik felhasználni új társasági kapcsolatait, hogy segítsen elfogadtatni az egykori kurtizánt. Magas rangjával jelentősen befolyásolhatja a társaság megítélését, különösen, ha ebben közös barátnőik, a Loring nővérek – akik szintén nemrégiben házasodtak be a nemesi körökbe – is támogatják.

Közben Fanny a tisztességes életbe való visszatérésén elmélkedett. Nemrégiben eladta nagy, londoni házát, amely egyúttal a munkahelye is volt, és most a kisebb magánházában lakott St. John's Woodban, a Hyde Parktól északra. Az esküvőig Basil még Fanny panziójában fog lakni, és naponta utazgat, ahová az új munkaadója rendeli – Rotham londoni házába a Cavendish Square-re vagy a richmondi Bellacourtba.

Fanny azt is tervbe vette, hogy felújítja kapcsolatát megmaradt családtagjaival Hampshire-ben. Anyja különösen ritkán beszélt vele, mióta sok évvel ezelőtt bejelentette, hogy Londonban csinált karriert kurtizánként.

Ami Tesst illeti, mivel házassága meglehetősen ingatag alapokon állt, fogalma sem volt, hol fog lakni, legalábbis addig, míg el nem dönti, hogyan folytassák kapcsolatukat Iannel.

Nem lenne bölcs dolog, ha most Bellacourtba menne, főleg Ian nélkül. A férfi gyámfia, Jamie valószínűleg nem értené, milyen szerepet tölt be Tess az életében. Egy anyátlan, szeretetre szomjazó gyermek esetleg túlságosan is kötődne hozzá, és tudta, ő úgyszintén nagyon megszeretné a kedves kisfiút. Mindkettejük számára fájdalmas lenne, ha a közöttük szövődő köteléket el kellene tépniük, mert Tess és Ian útjai különválnak. Ám még inkább félt a fájdalomtól, melyet Ian okozhat neki. Meglehetősen veszélyes volt már eddig is, hogy megosztotta vele az ágyát, az étkezőasztalát és a mindennapi

219 • Nicole Jorda

életét. Ha viszont megkockáztatja, hogy családot alapít Iannel, még sérülékenyebbé válik, emlékeztette magát. Sóvárgott saját gyermekek után, és lehet, hogy már most gyermeket hord a szíve alatt, szeretkezéseik szenvedélyes gyakoriságát tekintve. De ha nem, mindenképpen a lehető legnagyobb fizikai és érzelmi távolságot kell tartania a férjétől.

Ezen felül, saját üzleti ügyei miatt is legalább néhány napot Londonban kell maradnia. Több tucat látogatást kell tennie legfontosabb jótevőinél, hogy Tess hirtelen megkötött házasságát követően se vonják meg tőle anyagi támogatásukat.

Ám ami ennél is fontosabb volt: Ned mellett akart maradni, hogy ne érezze elhagyatottnak magát, amikor beszállítja őt a Marlebone Kórházba. Valószínűleg a legcélszerűbb, ha most Ian Cavendish Square-i házába megy, bár nem lelkesedett túlzottan, hogy ismét egy idegen személyzettel ismerkedjék meg, Rotham újdonsült hercegnőjeként.

A gondolatra összerezett, és kényszerítette magát, hogy bekapcsolódjon a társalgásba, mely Fanny regényének befejezéséről szólt. A gazfickó végül elnyerte méltó büntetését – és ez kellően elterelte Tess figyelmét saját történetéről, melynél nem remélt happy endet.

Két hosszú nap múlva Londonba értek. A panziónál kitették Basilt, majd hazavitték Fannyt St. John's Wood-i otthonába. Ezután pedig a Marlebone Kórházba hajtottak Neddel.

Mr. Otto Gearyvel, a kiváló orvossal való személyes kapcsolata révén Tess elintézte, hogy azonnal megvizsgálják Nedet és felvegyék a kórházba. A férfi szeméből azonban egyértelműen rémület tükröződött.

– Nincs mitől félnie, Ned – ígérte meg Tess a legmegnyugtatóbb hangján. – Az unokatestvérem, Damon építette ezt a kórházat, és én is hozzájárultam anyagilag, hogy legyen egy külön szárny a veteránok számára, így Mr. Geary boldogan segít a barátainkon. És maga a barátom, Ned. Mr. Geary különleges figyelmet fordít majd önre, igaz, uram?

A pocakos, piros arcú orvos széles mosollyal válaszolt.

– Természetesen, kegyelmes asszony. Ha ön és Lord Wrexham nem segítettek volna, még mindig egy nincstelen, vidéki felcser lennék, és ez a kórház sem létezne.

– Na, látja, Ned? – paskolta meg az asszony biztatóan a beteg férfi kezét. – Maga itt szívesen látott vendég lesz, és nem csupán azért, mert a barátom. Hanem mert emellett bátor katona és hős is. El akarom mesélni az ismerőseimnek, mennyit segített nekünk, hogy lefűlelhessünk egy veszélyes tolvajbandát a cornwalli otthonunkban. És ha bármilyen okból szüksége van rám, csak szóljon Mr. Gearynek, hogy küldjön üzenetet, s én máris jövök. – Bátorító szavaira Ned végül megnyugodni látszott, sőt egy halvány mosoly is telt tőle.

– Kösz, asszonyom. Maga ojjan kedves, mint a lányom, Sal. Pontossan.

Tess megszorította a csontos kezét.

– Ez valóban rendkívüli bók.

Mielőtt magára hagyta Nedet, megígérte neki, hogy másnap délután újra meglátogatja a kórházban, amint visszatért Chiswickből.

Bár a hosszú utazástól elfáradt, úgy döntött, a legjobb, ha először saját otthonába megy. Nemcsak azért, hogy találkozzon társalkodónőjével, Dorothy Crofttal, hanem, hogy elhozza a levélhegyet, amely a távozása óta összegyűlt.

Spriggs zuhogó esőben hajtotta a kocsit Chiswickig, és Tess egy óra múlva boldogan ölelte meg Dorothyt. A szórakozott, idős hölgy elmondta, mennyire hiányolta őt, és utasította a szolgálókat, hogy azonnal készítsenek meleg vacsorát.

Hosszú beszélgetésük után Tess visszavonult a szobájába. Örülnie kellett volna, hogy egyedül alszik a saját ágyában, de fáradtsága ellenére nyugtalanul forgolódott, és csalódottan ismerte el, hogy egyre jobban vágyik Ian kemény, meleg, védelmet nyújtó teste után.

Másnap reggel, hogy elterelje gondolatait, könyörtelen elhatározással belevetette magát a levelezésbe. Szája ironikus mosolyra húzódott. Általában a munkájába menekült a legsötétebb érzelmei elől, a mostani érzelmei pedig pontosan olyan ellentmondásosak voltak, mint a kezdeti gyötrelmei, amikor

221 • Nicole Jorda

megtudta, hogy kénytelen feleségül menni régi ellenségéhez, Ian Sutherlandhez, Rotham hercegéhez.

Csaknem dél volt, mire rábukkant egy váltóra, amely furcsa módon a házasságát juttatta eszébe. A nagy összegű, jótékonysági adomány az egyik legnagyobbjából jött, és azon a napon állították ki, amikor Tess Richmondban a keresztanyjánál megszervezte az amatőr színelőadást. Ugyanezen a napon csókolta meg Patrick Hennessyt, amivel az események egész sorozatát indította el, melyek katasztrofálisan megváltoztatták további életét.

Amikor alaposabban megvizsgálta a kísérőlevelet, az aláírás láttán összevonta szemöldökét. Nemrégiben látta ugyanezt a sietve odafirkantott nevet: Mr. Daniel Grimshaw – ő volt az az ügyvéd, aki a házassági szerződésük részleteiről szóló dokumentumokat is aláírta.

Amikor Ian a Falwell-kastélyban töltött első estéjükön a kezébe adott egy köteg hivatalos papírt, ő túlságosan elmerült gondolataiban ahhoz, hogy az egyes részletekre figyeljen.

– Milyen furcsa egybeesés – mormolta. Mr. Grimshaw rendszeresen adakozott az Elesett Katonák Családjai Alapítvány számára, valamint egy árvaháznak is, melyet Tess pártfogolt. Ám eddig nem tudatosult benne, hogy ez az ügyvéd a férje jogi képviselője.

Félretette a váltót, de még így sem tudott szabadulni a nyugtalanító érzéstől, hogy valami eddig elkerülte a figyelmét. Amikor aznap délután visszatért Londonba, úgy döntött, ír Patrick Hennessynek és találkozót kér tőle. Meg kellett beszélnie vele a következő jótékonysági rendezvényt – egy koncertet, amit a Drury Lane Színházban tartanak majd december elején –, és ki akarta használni az alkalmat, hogy megkérdezze a színészt, mit tud Mr. Grimshaw adományairól.

Délután látogatást tett a Marlebone Kórházban, és örömmel látta, hogy Ned állapota nem rosszabbodott. Az orvosai még nem készültek el a diagnózissal, de Ned szinte már otthon érezte magát

veterántársai körében, egy kézzel kártyázott, miközben mesélt a seregben végrehajtott hőstetteiről.

Amikor meglátta Tesst, felugrott az asztaltól és elé sietett, hogy üdvözölje. Szemében új fény ragyogott, mely örömmel töltötte el az asszony szívét.

– Tegnap éccaka meghaltam a világ számára, kegyelmes asszonyom – újságolta. – Jobban aludtam, mint az utóbbi két év alatt bármikor. Egy hangot se hallottam. És nem gyötörtek rémálmok. Egyetlenegy sem.

Tess még mindig mosolygott, amikor látogatása végeztével felkereste Mr. Gearyt. Az orvos szerint, a Ned fejében lakó szellemek talán soha nem fognak eltűnni, de gondos ápolással a traumák okozta tompító hatás idővel mérséklődhet.

Amint elhagyta a kórházat, az asszony úgy döntött, rögtön felkeresi Patrick Hennessyt, nem várja meg, míg választ kap üzenetére. Ezért a kocsisát a Covent Gardenhez irányította, ahol a színész egy kis raktárt alakított át színházteremmé társulata számára a próbákhoz és az előadásokhoz.

Amikor Tess belépett az irodába, Hennessy örömmel fogadta, bár jóval visszafogottabban üdvözölte, mint korábban szokta. Házassága egyértelműen kihatott kettőjük kapcsolatára, vont le a következtetést Tess, talán azért, mert a színész most már félt, hogy felkelti Rotham hercegének haragját.

Hennessy némileg megkönnyebbült, amikor az asszony egy olyan témával kezdte a beszélgetést, ami kedves volt a szívének: a szellemvilággal.

– Sajnálom, hogy kissé eltúlzottnak bizonyultak a pletykák, mely szerint a Falwell-kastélyban kísértetek járnak – szólt könnyedén Tess, majd elmesélte az utóbbi két hét során átélt kalandjait; miként bizonyosodott be, hogy Ned Cratchley játszotta el Rotham meggyilkolt ősenek szellemét, hogy elijessze a személyzetet, és a tolvajbanda zavartalanul tárolhassa zsákmányát a kastély alatti barlangban.

Hennessy kuncogott a történeten.

223 • Nicole Jorda

– Kissé csalódott vagyok – jegyezte meg. – Ez az egy eset azonban még nem cáfolja a szellemek létezését.

Tess ezután megkérdezte, hogyan haladnak a Drury Lane koncert előkészületei.

– A program kezd összeállni, kegyelmes asszony. Igazság szerint az ön új címe váratlanul új kapukat nyitott meg, elismert előadókat és patrónusokat egyaránt vonzott. És szerintem nem szerénységtelenség, ha igyekszünk ebből előnyt kovácsolni.

Tess halványan elmosolyodott. Neki sem volt ellenére, hogy előnyére fordítsa új, bár nem óhajtott címét.

Végül, amikor megbeszélték, mi szerepeljen a tervezett műsorban, kinyitotta a retiküljét. Megmutatta Hennessynek a Daniel Grimshaw által aláírt bankváltót, és megkérdezte a színészt, tudja-e, miért küld az ügyvéd mindig ennyire nagylelkű adományokat.

– Bocsánat, kegyelmes asszonyom. Nem értem a kérdést.

Tess elgondolkodva fürkészte Hennessy arcvonásait, miközben bővebben elmagyarázta a dolgot.

– Egészen mostanáig nem foglalkoztam vele, vajon miért támogat minket ilyen lelkesen Mr. Grimshaw anyagilag. Ön tudja talán, mi motiválja az ügyvéd urat?

A színész furcsán fészengett.

– Távol álljon tőlem, hogy találgassam, kegyelmes asszony.

– Különös – morfondírozott Tess –, hogy éppen ez a cég kezeli Rotham jogi és anyagi ügyeit. Tud még esetleg más kapcsolódásról is?

Amikor a férfi hallgatott, Tess nekiszegezte a kérdést.

– Mondja meg, hozzájárult-e valaha Rotham bármelyik színházi előadásunkhoz az én tudtom nélkül?

Hennessy elsápadt.

– Nos... közvetlenül nem járult hozzá semmiféle összeggel, amiről tudnék.

– És közvetve?

Hosszas habozás után a férfi elfintorodott.

– Talán a herceggel kellene ezt az ügyet megbeszélnie, kegyelmes asszonyom.

Tess átható tekintettel méregette.

– Inkább önnel beszélném meg most, Mr. Hennessy. Őszinte választ várok.

– Nem az én tisztem, hogy erről beszéljek.

– Miért nem?

– Mert a herceg megesketett, hogy tartom a számat.

Tess azonban nem könyörült meg rajta.

– Mi az, amit nem lenne szabad felfednie előttem, Mr. Hennessy?

– Ami azt illeti... valójában nem tudom pontosan, mi az igazság.

– De vannak sejtései, nemde?

A színész keservesen sóhajtott, mintha elismerné, hogy Tess addig nem hagyja békén, míg választ nem kap a kérdéseire.

– Rendben van, kegyelmes asszonyom. Ha ragaszkodik hozzá. Gyanítom, hogy Grimshaw-t csak álcázásból vonták be az ön jótekonysági ügyeibe... hogy elfedjék valódi patrónusa kilétét. Ugyan soha nem hangzott el fehéren-feketén, de úgy sejtem, Grimshaw mindvégig Rotham hercegének megbízásából cselekedett.

Tessnek leesett az álla a csodálkozástól.

– Úgy érti, Grimshaw az összes adományát Rotham rendelkezése alapján küldte?

– Gondolom. De már a kezdetektől Rotham világossá tette számomra, nem akarja, hogy ön tudjon az ő adakozói szerepéről.

Az asszony zavartan bámulta Hennessyt. Ian valóban mindvégig névtelenül támogatta az ő emberbaráti törekvéseit, és nagy összegekkel járult hozzá jótekonysági akcióihoz a saját, tekintélyes vagyonából?

– Valószínűleg téved – tiltakozott bizonytalanul. – Grimshaw akár a saját nevében adakozhatott. Miből gondolja, hogy nem így volt?

Hennessy habozott. Rájött azonban, hogy nincs értelme tovább titkolózni, és egy újabb nehéz sóhaj szakadt ki belőle.

– Főként abból, hogy Grimshaw mindig pontosan tudta, mikor van szükségünk nagyobb összegre a produkcióinkhoz. Azt hiszem, az időzítés nem véletlen egybeesés volt, hiszen én rendszeresen tájékoztattam Rothamet az igényeinkről. És biztosan tudom, hogy a herceg korábban is segített minket, és nem csupán anyagilag. Elég volt megemlítenem neki, hogy egy bizonyos dologra szükségünk van,

225 • Nicole Jorda

s ő azonnal intézkedett, hogy meglegyen. Emlékszik, amikor a régensherceg részt vett a szeptemberben tartott jótékonysági koncerten a Királyi Színházban? Ezt is a herceg intézte el.

Tess némán, döbbsen ült. A régensherceg részvétele biztosította az akkori rendezvény sikerét, és ő eddig nem tudta, hogy Ian avatkozott közbe az ő érdekében.

– Mióta zajlik ez az egész? – kérdezte végül, most már nyugodtabb hangon.

Hennessy izgatott arckifejezése a szokásos máléságra váltott.

– Két éve, amióta ön először szerződtetett minket. Rotham mindjárt másnap megjelent és közölte velem a kívánságait. Utasított, hogy ha bármilyen nehézség merülne fel, forduljak hozzá.

Tess a halántékához emelte a kezét.

– Honnan tudta Rotham, hogy én szerződtettem magát?

– Gondolom, az ön szolgálói közül néhányan tájékoztatták őt az ön ügyeiről. Például az inas, az egykori bokszo. Azt hiszem, az a nagy melák fickó korábban a herceg szolgálatában állt, mielőtt ön alkalmazta volna.

Fletcher Ian szolgálatában állt? Még most is Iannek dolgozik és teljesíti a parancsait? A férjem megbízta a szolgálóimat, hogy kémkedjenek utánam? – tolakodtak a kérdések Tess fejében.

Most haragudjak rá, vagy legyek hálás neki? Ian mindig azt állította, kötelessége, hogy megvédjen, mivel családtagjának tekint. Talán azzal, hogy ellenőrizte a szolgálóimat, rám tudta erőltetni az akaratát, ugyanakkor a biztonságomat is garantálta.

Ian titkolózásának viszont nem látom értelmét. Miért hallgatta el a jó cselekedeteit? Mert nem akarta, hogy megtudjam, lágy szíve van?

Tessnek eszébe jutott, nem ez volt az első alkalom, amikor csodálkozott, hogy Ian elrejtí természetének jó oldalait. Kétségtelen, hogy már korábban is számos dolgot eltitkolt előtte. Például soha nem említette a kis gyámfiát sem.

Persze, ez érthető, hiszen valószínűleg nem akarta, hogy megtudjam, van egy törvénytelen gyermeke egy férjes asszonytól... – gondolta.

Megrázta magát, és tekintetét ismét Patrick Hennessyre emelte.

– Vajon miért adakozott jótékony célra Rotham, és miért hagyta, hogy mindezért az ügyvédjét illesse köszönet?

– Fogalmam sincs róla, kegyelmes asszony.

Nekem sem, gondolta Tess, és ismét elárasztották az ellentétes érzelmek.

Elbúcsúzott Hennessytől és a kocsijához ment, de közben még mindig ezen az érthetetlen dolgon rágódott. Fletcher azonnal kiszállt és besegítette őt, de – miközben átható pillantással mérte végig a férfit – Tess ódzkodott attól, hogy most kezdje faggatni. Bizonyíték nélkül nem akarta árulással vádolni a szolgáloit.

Iannek kellene nekiszegeznem a kérdést, töprengett magában, de fogalmam sincs, mikor fog visszatérni Cornwallból. Mellesleg, remélem, addigra találok valamiféle bizonyítékot, mely megerősíti a gyanúmat, hogy ne tudja egyszerűen letagadni nemeslelkűségét.

Esetleg Basil tud segíteni, hogy ráleljek az igazságra, gondolta Tess. A herceg új titkáráként talán több információt tud adni Ian múltbeli üzleti ügyeiről. És mint korábbi ügyvédbojtár, még Daniel Grimshaw-t is ismerheti.

És így legalább meggyőződhetek arról, amit már kezdek elhinni: valamilyen megmagyarázhatatlan, csak általa ismert okból, Ian már évek óta támogatja jótékonyági ügyeimet az ügyvédek keresztül.

Tess azonnal Fanny panziójához vitette magát Spruggsszal. Míg várta, hogy Basil hazaérjen, meglátogatta Fleurt és Chantelt, a két idősödő kurtizánt, akik pártfogásukba vették a fiatal Fannyt pályafutása elején, és akik most a panzió lakóira felügyelnek.

Vacsora előtt nem sokkal megérkezett Basil. Tess elmondta sejtéseit a herceg ügyvédjével kapcsolatban. És mivel Basil igen gyors felfogású volt, azonnal megértette, Tess szeretné megtudni, vajon a férje volt-e az a rendkívül nagylelkű jótévő, aki névtelenül támogatta adományaival éveken át.

– Mit kíván tőlem, kegyelmes asszony?

– Meg tudná mondani, hol tartja a könyveit Rotham? Nyilvánartást vezetek a legnagyobb összegű adományokról, amelyeket az évek során jótékony célra kaptam. Ha belenézhetnék a

227 • Nicole Jorda

könyvelésébe és összehasonlíthatnám a bejegyzéseket, hogy ezekkel azonos összegeket fizetett-e ki az ügyvédje bizonyos napokon, ez igazolná az elméletemet.

Basil a szemöldökét ráncolta és kényelmetlenül feszengett a székén.

– Én csak beosztott vagyok a herceg szolgálatában, így nem tudom, hol tartja a személyzete a könyveit. Természetesen utána tudnék érdeklődni, de nem szívesen élnék vissza a herceg bizalmával. Aztán...

Mielőtt Basil hirtelen elhallgatott, Tess észrevette, mennyire vonakodik teljesíteni a kérését.

– Aztán..., Mr. Eddowes? – faggatta.

– Felfogta, kegyelmes asszony, hogy el is bocsáthat a herceg, ha beleütem az orrom a pénzügyeibe?

Most Tess vonta össze a szemöldökét. Nem azt kérte, hogy Basil avatkozzon bele a pénzügyekbe, csupán azt, hogy segítsen neki beleavatkozni. De lehet, hogy a kettő között nincs is nagy különbség.

– Természetesen mindent megteszek, amit kér. Hiszen az ön segítsége nélkül soha nem lehettem volna a herceg titkára – tette hozzá sietve Basil.

– Nem. Meggondoltam magam. – Nem akarta bajba sodorni Basilt, különösen most, amikor új életet akar kezdeni Fannyval. – Hagyjuk, nem fontos.

– Látom, hogy önnek rendkívül fontos, kegyelmes asszony.

Valóban életbevágóan fontos volt számára, mégsem szólt többet. Basil tudja, hogy az ő frigyük nem szerelmi házasság, de nem szívesen fedte volna fel előtte házassága problémáit. Ez csupán a legközelebbi barátnőire tartozik.

– Nem lehet más módon megszerezni a bizonyítékot, amit keres? – kérdezte Basil, aki még mindig hajlandó lett volna segíteni Tessnek.

– Talán lehet. – Megkereshetné Mr. Grimshaw-t is, de egyértelmű, hogy az ügyvéd a munkaadójához lojális, és valószínűleg nem lenne túl készséges vele. Ami még rosszabb, esetleg megemlítené Iannek, hogy miről érdeklődött nála, még mielőtt lehetősége lenne rá, hogy egyenesen őt kérdezze meg.

Meglepetést akart okozni férjének azzal, hogy szembesíti az általa megtudott tényekkel. Lehet, hogy Ian megpróbálja félrevezetni, ezért fontos, hogy lássa a férfi arckifejezését és saját maga ítélhesse meg a reakcióját.

– Minden tisztelem az öné – szólalt meg aggódva Basil –, de nem kérdezhetné meg egyszerűen a herceget, amikor visszatér Londonba?

– Az a szándékom – mondta Tess, és határozottan összezárta ajkait.

Vagy így, vagy úgy, de mindenképpen a végére jár Ian titkának, és megtudja, hogy valóban az orránál fogva vezette-e őt hosszú éveken át, és ha igen, miért.

Megrázó volt megtudni, miért titkolta el előlem
mindvégig az igazságot Ian.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

ess egyre idegesebb és izgatottabb lett. Bolondság ennyire várnom Ian visszatértét, de már tűkön ülök, hogy megtudjam, mi vezette arra, hogy becsapjon. Nem! – mondta végül határozottan, főleg azért várom őt, mert rendkívül hiányzik. Nyugtalansága részben talán azzal volt magyarázható, hogy Ian csodálatos hercegi kúriájában kellett most laknia a Cavendish Square-en. Kiválasztotta a lakosztályát, de Ian nélkül, és zavarónak találta, hogy olyan nagy létszámú a személyzet, és hogy jóval szertartásosabban viselkednek, mint a távoli cornwalli kastély barátságos szolgálói.

Örült, hogy legalább Dorothy vele van. Amikor Ian péntek délután végre hazatért, Tess éppen házon kívül volt, látogatásokat tett idős társalkodónőjével. Amint visszaértek a kastélyba és Tess megtudta, hogy a herceg már a dolgozószobájában van, elnézést kért Dorothytól, majd átadta kabátját és kalapját a lakájnak, és azonnal férjéhez sietett.

A dolgozószoba ajtaja csukva volt, ám amikor halkán bekopogott, azonnal be is léphetett. Ian az íróasztala mögött ült. Arc kifejezése megfjejthetetlen volt, amikor felállt, letette kezéből a lúdtollat és üdvözölte az asszonyt.

Tess nem akarta ismét túl lelkesen fogadni őt, ezért igyekezett közömbös hangon megszólalni.

– Remélem, Flamouthban minden a tervek szerint zajlott.

– Igen. Banks és bűntársai már a börtönben várják a kihallgatásukat.

– Nagyszerű – felelte Tess.

– Hogy van Crutchley? – kérdezte Ian szenvtelen hangon.

– Egy kis javulás mutatkozik mentális állapotában, azt hiszem. Már nem fél a saját árnyékától. És most, hogy gondos ápolásban részesül, remélem, meggyógyulhat annyira, hogy valami aktív elfoglaltságot találhasson magának a későbbiek során. Ha maga gondoskodhat a megélhetéséről, visszanyeri méltóságát és újra lesz értelme az életének.

Amikor Ian közömbösen bólintott, Tess tétovázott. Szigorúan formális beszélgetésük rendkívül kellemetlen volt számára, bár örülnie kellett volna a hűvös távolságtartásnak. Hiszen pontosan ez volt az óhaja, vagy nem?

– Kívánsz még valamit tőlem? – kérdezett rá Ian.

– Nos... – Tess hangja megremegett, de igyekezett úrrá lenni idegességén. Nincs oka rá, hogy zavarban legyen. Joga van megkérdezni Iant, vajon beleavatkozott-e az ügyeibe.

Mostanra viszont már nem volt biztos benne, hogy szeretné tudni a választ. Főleg, ha az derül ki, hogy mégis Ian volt az a bizonyos névtelen jótévő. Nem akaródzott arra gondolnia, hogy mennyivel tartozik a férfinak, s hogy ennyire rosszul ítélte meg őt az évek során. Mégis, egy hatalmas lélegzetvétel után, belefogott mondandójába.

– Nemrégiben jöttem rá, hogy Mr. Daniel Grimshaw az ügyvéded – jegyezte meg.

– És?

– Az utóbbi jó néhány év során, ő járult hozzá a legnagyobb összegekkel a két legfontosabb jótékonyági akciómhoz.

Ian először egyáltalán nem reagált. Aztán kíváncsian felé fordult, mintha azt várná, hogy az asszony folytassa, és ezzel felkeltette Tess gyanúját.

231 • Nicole Jorda

– Úgy vélem, te magad voltál ez a bőkezű ajándékozó, Grimshaw csupán a te utasításodra cselekedett.

Ian hallgatása önmagáért beszélt, de Tess biztos akart lenni a dolgában.

– Így volt?

– Igen.

Az asszony a homlokát ráncolta.

– Miért hagyta, hogy Grimshaw-t illesse a dicséret a te jócselekedeteidért?

Ian egy darabig nem válaszolt, látszott, nem szívesen magyarázná meg.

– Akkor így tűnt ésszerűnek. Ha álnevet használtam volna, bizonyára furdalt volna a kíváncsiság, ki lehet a névtelen adakozó. Így aztán Grimshaw-t bíztam meg, hogy juttassa el az adományokat, hogy egy arcot tudj társítani a névhez.

– Ez csak arra válasz, hogy miképpen titkoltad el az önzetlenségedet, de még mindig nem tudom, miért.

Amikor Tess tekintete továbbra is állhatatosan szegeződött rá, Ian végül színt vallott.

– Te annyira lelkiismeretes vagy, hogy ha tudta volna, én küldöm az adományokat, minden bizonnyal úgy éreztél volna, vissza kell utasítanod.

Az asszony szemöldöke hitetlenkedve felemelkedett.

– Úgy gondoltad, annyira szűk látókörű és öntelt vagyok, hogy csupán azért elutasítom a segítséget, melyből élelmet és ruhát adhatok a rászoruló nőknek és gyermekeknek, mert nincs ínyemre a rossz hírneved?

Ian hallgatott.

– Azt hiszem, egész más ok vezérelt – mondta lassan Tess. – Nem akartad, hogy megtudjam, mégis csak van szíved.

– Ráhibáztál – szólt Ian ironikus, keserű mosollyal.

– És nem csak anyagi segítséget nyújtottál – folytatta az asszony.

– Más módon is beleavatkoztál az életembe, nem igaz?

– Miből gondolsz?

– Tegnap beszéltem Patrick Hennessyvel.

Ian állkapcsa megkeményedett.

– Hennessy végre megtanulhatná, hogy ne szegje meg az adott szavát.

– Nem szegte meg. Semmi használhatót nem volt hajlandó mondani. Én nógattam egyfolytában, mire egyáltalán elismerte, lehetséges, hogy te állsz az ügyvéd nagylelkű cselekedetei mögött.

Ian szája cinikusan megrándult.

– Nem lep meg, hogy kikövetkeztetted, én állok az ügy háttérében. Mindig is túlságosan éles eszű és kíváncsi voltál a saját dolgaidat illetően.

– Ebben az esetben egyáltalán nem voltam éles eszű – vágott vissza Tess. – Éveken át megtévesztettél, és tudni szeretném, miért.

– Már megmondtam.

– Nem. Nem egészen. – Egy lépéssel közelebb ment hozzá, kezével önkéntelenül könyörgő mozdulatot tett. – Miért védelmeztél állandóan, Ian? Az első találkozásunktól fogva mindig is inkább ellenségek, semmint barátok voltunk, és egyértelműen éreztetted, hogy ki nem állhatsz engem és a reménytelen idealizmusomat.

– Az unokatestvérem menyasszonya voltál.

Ez megint csak kitérő magyarázat volt, és Tess szája keskeny vonallá szorult össze az idegességtől.

– De soha nem voltam a családod tagja.

Ian tekintete még titokzatosabbá vált.

– Amint már említettem, Richard megkért, hogy vigyázzak rád, ha vele valami történne.

Tess habozott, hiszen ebben volt némi igazság.

– Igaz, de ez sem magyarázza, miért áldoztál rám ilyen hatalmas összegeket. Ha száz fontokat adtál volna, az is elegendő lett volna. De több ezer fontot adományoztál a szervezeteimnek.

Ian halkan sóhajtott és elfordította tekintetét, mintha kerülni akarná az asszony átható pillantását.

– Ezt már korábban megbeszéltük, Tess. Én küldtem a háborúba Richardot, tehát nem meglepő, hogy valahogyan kárpótolni akartalak. Az adományaim némi jóvátételként szolgáltak, amiért elvesztetted a jegyesedet.

233 • Nicole Jorda

– Te vetted meg a tisztí rangot Richardnak, Ian, de nem a te hibád, hogy meghalt.

– Nem. Valóban nem közvetlenül én okoztam a halálát – szólt a férfi komoran.

– Egyáltalán nem volt okod a büntudatra. Richard égett a vágytól, hogy egy nagyszerű seregben szolgálhasson. Nem kellett rábeszélned, hogy bevonuljon.

Ian vonakodva fordította vissza tekintetét Tessre.

– Ami azt illeti, mégis én beszéltem rá.

– Miért? – ráncolta a homlokát Tess zavarában.

A férje szeméből sütő vonzerő nyugtalanítóan hatott rá

– Richard életének akkori szakaszában úgy gondoltam, ideje felnőnie és megtanulnia, hogy felelősséget vállaljon a tetteiért.

– Milyen tetteiért?

Ian arckifejezése zárkózott maradt.

– Most már nincs jelentősége – vonta meg a vállát.

– Számomra igenis van – erősködött Tess.

Jó néhány pillanat eltelt, mire Ian végre válaszolt.

– Richard néhány évvel korábban súlyos hibát követett el.

– Miféle hibát? És mikor?

– Azon a tavaszon, mielőtt téged bevezettek a társaságba.

Tess keresgélt az emlékeiben. 1813 tavaszán kezdett udvarolni neki Richard, és ekkor találkozott először Iannel. Közelebb lépett, és közvetlenül férje íróasztala előtt állt meg.

– Tehát milyen súlyos hibát követett el Richard?

Ian tekintete elsötétedett.

– Nem akarta, hogy megtudd. Mindenképpen jóvá akarta tenni, mielőtt tudomást szereznel róla, ezért megígértem neki, hogy nem fedem fel a titkát.

Tess összekulcsolta két kezét erre a homályos válaszra.

– Annyira fárasztó számomra, hogy mindenki igyekszik a széltől is óvni – kiáltott fel ingerülten. – Mire jó ez a titkolózás? Mit tett Richard, amiről nem akarta, hogy tudomást szerezzek?

Ian halkán felsóhajtott.

– Azt hiszem, legjobb, ha leülsz, Tess.

– Köszönöm, inkább állva maradok.

Az asszony meglepetésére Ian kilépett az íróasztala mögül, majd az ablakhoz sétált. Hátat fordított neki és kifelé bámult az elegáns Mayfair negyed rezidenciáira. Végül halk hangon beszélni kezdett.

– Jamie tulajdonképpen nem az én fiam, hanem Richardé. Ő maga soha nem ismerte el, hogy ne okozzon neked csalódást.

Tess halkan felsikoltott. Richard fia? Richardnak volt egy gyereke, akiről neki soha nem beszélt?

A hitetlenkedés csendje ülte meg a szobát, de nem azért, mert Tess úgy vélte, Ian csak kitalálta ezt a mesét. Azért nem tudott megszólalni, mert túlságosan is megrázta ez a felismerés, és megpróbálta befogadni a tudatába.

Tehát ezért voltak olyan ismerősek számára Jamie vonásai. Mintha a gyerekkorából ismert Richardot látta volna. De miért titkolta el szándékosan előle az igazságot? És Ian miért falazott neki?

Kezét a szívére szorította, melyet egy hirtelen fájdalom facsart össze.

– Biztosan elmondta volna nekem – mormolta Tess. – Képtelen vagyok elhinni, hogy egy ilyen fontos dolgot nem osztott volna meg velem.

– Nem akart fájdalmat okozni neked – magyarázta Ian. – És attól félt, ha megtudod az igazságot, nem engeded, hogy udvaroljon neked, pedig csak akkor kezdődött köztetek a románc.

– Richard azt hitte, elutasítom őt a félrelépése miatt? Azért, mert házasságon kívül gyereket nemzett?

– Nem csupán ez volt az ok – szólalt meg csendben Ian.

– Mi más lehetett még?

Ian a válla fölött hátrapillantott Tessre.

– Maga a gyermek fogantatása.

– Nem értem.

– Azon a tavaszon... Richard elcsábított egy fiatal lányt, aki nála szolgált.

– Bizonyára tévedsz – meredt rá Tess. Szíve mélyén azonban tudta, Ian soha nem vádolná ilyesmivel az unokatestvérét, ha nem lenne igaz.

235 • Nicole Jorda

– Nem tévedek. A lány neve Nancy, és akkortájt csupán tizenöt éves volt.

Tess megkapaszkodott az íróasztalban. Hogyan lehetséges, hogy a szelíd, mosolygós, elbájoló jóbarát, akit kiskora óta jól ismert, ilyen tisztességtelenséget követett el?

Szótlanul állt, tekintetével szinte ösztönözte Iant, hogy mondja, mind ez nem igaz, de a férfi folytatta.

– Richard azt hozta fel védelmére, hogy ármány áldozatául esett, amikor engedett a kísértésnek, mivel a lány alig várta, hogy az ágyába csalja őt. Fiatal kora ellenére Nancy kacéran, kihívóan viselkedett, hogy felkeltse egy olyan jóképű, sármos úriember figyelmét, mint Richard. Legalábbis a lány ezt vallotta, amikor később rákérdeztem.

– De hogyan bocsáthatta meg magának Richard, hogy visszaélt egy ilyen védtelen fiatal lányt kiszolgáltatottságával?

– Nem tudta megbocsátani – és végül elfogadta, hogy ő volt a hibás. Fenntartotta viszonyát a lánnyal az után is, hogy neked udvarolni kezdett, de néhány hónap múlva, Nancy rájött, hogy gyereket vár. Richard elhagyta, és ő hozzám fordult segítségért.

Tess fejében kaotikus gondolatok kavargtak, alig fogta fel, amit Ian utoljára mondott.

– Miért éppen hozzád fordult? – kérdezte pár pillanat múlva.

– Mert én voltam a család feje. Richard a harmadik volt az örököseim sorában, és egy napon herceg lehetett volna. Állást adtam Nancynek az egyik kisebb birtokon, hiszen nyilvánvalóan nem maradhatott tovább Richard alkalmazásában.

– Nyilvánvalóan – visszhangozta Tess keserűen.

Ian fogva tartotta a tekintetét.

– Richard esküdözött, hogy megbánta tettét és könyörgött nekem, tartsam titokban előtted a rút igazságot. Félt, hogy negatívan reagálnál a bűneire, miután jól ismerte idealista természetedet.

Ebben teljesen igaza volt, gondolta Tess. Biztos, hogy azonnal szakítottam volna vele.

– Tehát beleegyezted, hogy megőrzöd a titkát – szólt vádlón.

– Igen. Richard nem akart téged elveszíteni, de azt sem akarta, hogy a fia fattyúként nőjön fel. Így aztán férjhez adtam Nancyt az egyik inasomhoz. Viszont ragaszkodtam hozzá, hogy Richard vonuljon be. Nyár végén csatlakozott a sereghez, nem sokkal a lány esküvője után.

Tess szíve a fülében dobolt, alig hallotta az utolsó mondatot. Szédült és a gyomra émelygett.

Megtántorodhatott, mert Ian azonnal mellette termett és átkarolta a vállát.

– Mondtam, hogy jobb lesz, ha leülsz – szólt nyersen, bár szürke szeméből aggodalom tükröződött.

– Most az egyszer bánom, hogy nem fogadtam szót neked – suttogta kiszáradt torokkal az asszony. Amikor Ian egy székhez vezette, alig tudott lépni.

– És hogyan került hozzád Jamie? – kérdezte hosszú, kínos csend után.

– Nancy nem sokkal később, talán egy év múlva meghalt... azon a télen, amikor az édesanyád. Ugyanabban a járványban. Ezért gyámfiaként magamhoz vettem Jamie-t. Végül is vérrokonom, ő is a Sutherland családba tartozik. És nem tehet az apja bűneiről. Mellesleg, a mostohaapja látni sem akarta, és úgy ítélt meg, jobb sorsa lesz a gyerekeknek egy jómódú herceg gyámfiaként, mint egy inas nem kívánt mostohaporontyaként. Lady Wingate talált egy nagyszerű dajkát Jamie-nek, s ez nagy szerencse, mivel fogalmam sem volt, hogyan kell egy csecsemőt ellátni.

A keresztanyám tudott Jamie-ről? – csodálkozott Tess. Meggyötört tekintetét Ianre emelte.

– Lady Wingate tudta, hogy Jamie Richard fia és nem a tiéd?

– Igen.

– Egyetlen szóval sem mondta nekem.

– Richard könyörgött neki, hogy ne árulja el. És a lady is egyetértett azzal, hogy Jamie érdekében is jobb, ha nem fedjük fel, kik a szülei. Nagyon kevesen tudják az igazat, és a továbbiakban sem akarok ezen változtatni.

Tess fürkészte a szürke szemeket, a sötét, komor tekintetet.

237 • Nicole Jorda

– Szándékodban állt, hogy valamikor elmondd ezt nekem? – kérdezte fátyolos hangon.

– Nem tudom – felelte őszintén Ian. – Lehet, hogy egyszer elmondtam volna. Nem tudtam, hogyan reagálnál rá. Egyes hölgyek a gyerekeket büntetik becsstelen származásuk miatt. Úgy megszerettem Jamie-t, mintha a saját fiam lenne, és szeretném itt tartani őt Bellacourtban, ha lehetséges. Nem akarom, hogy hozzám hasonlóan nőjön fel, hogy a szolgák neveljék és már ötéves korában bentlakásos iskolába kerüljön.

Tess a hallottaktól még mindig kábultan dörzsölte meg lüktető halántékát. Most már legalábbértette, miért nem magyarázkodott Ian három hete, amikor ő először találkozott Jamie-vel.

A férfi szeretettel és aggódva nézte, mintha sajnálná, hogy fájdalmat okozott neki. De ő ragaszkodott hozzá, hogy megtudja az igazságot!

De még mindig alig akarta elhinni. Sokkhatásként érte, és mély, fájó csalódást okozott neki, hogy szeretett Richardja nem az a tiszteletre méltó úriember volt, akinek mindig is hitte.

Kezét a szívére tette, nehezen kapott levegőt. A férfi, akit olyan szeretni valónak, becsületesnek és szavahihetőnek tartott, sármjával levett a lábáról, megrontott és teherbe ejtett egy fiatal szolgálólányt.

És mindvégig félrevezetett, gondolkodott el a történeteken Tess. Richard csak színlelte, hogy nagyra becsül és értékeli, mialatt a hátam mögött törvénytelen viszonyt folytatott. Gyermeket nemzett egy másik nőnek, közben pedig szerelmét és rajongását bizonygatta nekem. Szántsándékkal hazudott és elleplezte árulását.

Ian is becsapott, de ő legalább nem önző érdekből. Megpróbált megóvni a fájdalomtól, és védelmet akart nyújtani egy kisgyermek számára.

Hogyan reagáljak a Jamie származásával kapcsolatos történetre? Jamie Richard része, én pedig szerettem Richardot. Igaz, a szerelmem tévedésen alapult. Most már nem is tudom, mit érzek iránta.

És most látom, mennyire álszent volt! Hányszor ócsárolta előttem az unokabátyját, felhánytorgatva Ian kicsapongó életmódját? Richard

minden ízében legalább annyira kéjsóvár volt, mint az ördögi herceg, sőt talán még inkább. Ian hírhedt volt botrányos szerencsejáték-szenvedélyéről és tivornyázásairól, meg a könyörtelen üzleti ügyeiről. Ám még a legrosszabb pillanatában sem lett volna képes rá, hogy elcsábítson a védelme alatt álló fiatal lányokat.

– Jól vagy? – kérdezte izgatottan Ian, Tess hosszú hallgatása után.

Tess némán megrázta a fejét. Nem tudott megszólalni. Túl nagy megrázkódtatás érte, teljesen összetört. Szeretett volna vigasztalódni Ian széles mellkasához bújva, de képtelen volt megmozdulni.

Pár perc múlva azonban összeszedte magát, és beszélni kezdett.

– Azt hiszem, korábban el kellett volna mindezt mondanod.

– Nem akartam porig rombolni az illúzióidat – szólt halkán Ian. – Számodra Richard szent volt, és kötelességemnek éreztem, hogy megőrizzük az emlékét. Nem melleleg, úgy tűnt, őszintén megbánta a bűnét. Elismerte, hogy hibázott, és élete utolsó két évében igyekezett vezekelni érte és megtisztulni – hogy méltó lehessen az szerelmedre. A seregben akart bizonyítani.

Valószínűleg így volt, gondolta Tess, és eszébe jutott Lord Wellington generális levele, melyben hősnek nyilvánította Richardot. Állítólag bátor katona volt, vitézségének tisztelettel adóztak. Vajon a hősiessége a tisztességtelen múltjából fakadt?

Még mindig ezen a kérdésen töprengett, amikor Ian visszament az íróasztalához és elővett egy összehajtott pergament az egyik fiókból. Tesshez lépett és felé nyújtotta.

– Richard írt egy levelet neked, arra az esetre, ha nem térne haza és te megtudnád az igazságot Jamie-ről.

– Levelet?

– Igen.

A pecsét érintetlen volt, nyugtázta Tess, amint átvette a pergament. Amikor meglátta rajta a nevét Richard jól ismert kézírásával, lehunyta a szemét és megpróbált úrrá lenni fájdalomán. Két évig mélyen gyászolta elhunyt szerelmesét, és most, a levele láttán újra rátört a régi fájdalom.

Szeme megtelt könnyel, miközben feltörte a pecsétet és kinyitotta a levelet.

239 • Nicole Jorda

Drága, szerető Tesszem!

Amikor e sorokat olvasod, már tudomást szerezteél Jamie-ről és az anyjáról: a lányról, akivel igazságtalanul bántam, csakúgy, ahogyan veled. Kérlek, hidd el, azóta egyre azon igyekszem mindennap, hogy jobb ember legyek. Tudtam, nem vagyok méltó hozzád, ki kell érdemelnem a szerelmedet.

Remélem, a szíved mélyén megbocsátasz nekem. Ha pedig nem, csak azért fohászokod, hogy ne tegyem tönkre a vonzalmat, melyet egykor irántam éreztél.

Egyetlen utolsó szívességet kérek tőled. A kedvemért gondját viselnéd Jamie-nek? Rötham vállalta, hogy felneveli Őt, de egy gyereknek anyára van szüksége, és tudom, hogy te tökéletesen be fogod tölteni ezt a szerepét.

Örökké szerető Richardod

Tess érezte, hogy egy könnycsepp gördül végig az arcán. Lehajtotta a fejét.

Ian keze ökölbe szorult, ahogy nézte őt. Szeretett volna teljes erőből beleboksolni valamibe, a legszívesebben a semmirekellő, halott unokatestvérébe. Szerette volna, ha Richard feltámad, hogy megfojthassa az átkozott gazembert, amiért ismét ekkora fájdalmat okozott Tessnek.

Nagyjából tisztában volt vele, mi áll a levélben: Richard Tess bocsánataért könyörög – amit nem érdemel meg.

Ian szíve fájdalmasan megsajdult, amikor ránézett a csendesen sírdogáló nőre.

Pontosan ezért tartotta magában ezt a titkot már évek óta. Nem akarta, hogy ő legyen az, aki fájdalmat okoz neki – és azzal, hogy Richard nimbuszát lerombolta, csak tovább fokozta az asszony eddigi veszteségeit. Megrendült arckifejezéséből kiolvasta, hogy most újra megsemmisítette őt, pontosan úgy, mint két éve, amikor közölte vele szeretett vőlegénye halálhírét.

Ian nagy levegőt vett, igyekezett legyűrti érzelmei zűrzavarát, melyet tehetetlensége váltott ki. Égett a vágytól, hogy megvigasztalja Tess, a szíve összefacsarodott az asszony szeméből sütő sebezhetőség látványától. Addig akarta ölelni, míg el nem tűnik szeméből ez a rettenetes tekintet.

– Tess – lépett egyet felé – kérlek, drágám, ne sírj...

Hangjára az asszony megmerevedett és végighúzta a kezét könnyáztatta arcán. Ian tudta, most nem fogadná el tőle a vigasztalást.

A következő pillanat őt igazolta. Tess hirtelen felállt, két kezét összekulcsolta, hogy ne remegjenek.

– Most nem tudok... bocsáss meg, de most nem tudok itt maradni. Egyedül akarok lenni.

– Rendben, magadra hagylak – ajánlotta Ian.

Már épp hátat fordított, amikor Tess megállította.

– Nem. Ez a te házad, Ian. Haza akarok menni. Chiswickbe.

Ian hallgatott. Természetes, hogy az asszony Chiswicket tartja otthonának, nem pedig ezt a londoni kúriát, ahol csak azért tartózkodott, hogy a hercegnőjeként eleget tegyen az elvárásoknak.

Tess arcát fürkészte, és hasztalan kívánta, hogy bárcsak eltüntethetné azt a szomorú, gyászos tekintetet a szeméből.

Hátralépett és maga elé engedte, annak ellenére, hogy ez volt a legnehezebb dolog, amit valaha is meg kellett tennie.

Tess kisietett a szobából, és amikor pár pillanattal később Ian hangokat hallott, tudta, hogy most szól a kocsisának, álljon elő a hintója. Amikor pedig meghallotta a lópaták dobogását az utcáról,

241 • Nicole Jorda

visszament az ablakhoz és figyelte, ahogy Tess leszalad a lépcsőn a rá várakozó hintóhoz.

Iant elárasztotta az üresség, a rettegés érzése. Az asszony kétségbeesése csak megerősítette félelmeit: Tess még mindig túlságosan szerelmes volt Richard emlékébe ahhoz, hogy valaha is megszerethesse őt.

Mennyire akarta, remélte, hogy sikerül elfeledtetnie az asszonnyal egykori heves érzelmeit, de Tess szíve még most is Richardé volt.

Kétségtelen, hogy idővel megbocsát majd Richardnak, feltételezte Ian. Hiszen túlságosan is jószívú ahhoz, hogy ne így tegyen. Ám még inkább azért fogja megbocsátani a bűneit, mert szerelmes volt belé.

Ian szíve összeszorult. Az ő saját rossz hírű múltja egészen más lapra tartozott. Tess bizonyára soha nem nézné el az ő bűneit. Különösen most nem, amikor ilyen fájdalmasan csalatkozott abban, akiben egykor bízott.

És itt van a kutya elásva.

Ian már négy évvel ezelőtt, amikor először megpillantotta Tesst, tudta, hogy kívánja, most viszont valóban feleségnek, élete társának akarja őt. Sőt, még ennél is kétségbeesettebben vágyik az asszony szerelmére. Azt akarja, hogy Tess tisztelettel, bizalommal és szeretettel tekintsen rá. Olyan mély, szenvedélyes érzelmet akar fellobbantani benne, amelyet ő keltett Ianben.

Olyan őszinte és igaz szerelmet, amelyet Tess Richard iránt érzett.

Igen, Ian végül is hajlandó volt elismerni, hogy szenvedélyesen beleszeretett a feleségébe. Az igazat megvallva, Tess már régen rabul ejtette a szívét.

Mindig is úgy gondolta, nehéz lesz megnyílnia és befogadnia a szerelmet; de Tess nem hagyott számára más választást. Az első pillanattól fogva megtörte legendás érzéketlenségét.

Fizikai fájdalmat érzett a félelemtől, hogy elveszíti Tesst... Vagyis, nem tudja elveszíteni, ami soha nem volt az övé, ismerte be dühösen. Tess nem szerette őt, és valószínűleg soha nem is fogja. A házasságuk csupán színleg kötöttet. Tess minden bizonnyal mostantól, már nemcsak külön hálószobát akar, hanem, hogy egymástól függetlenül éljék az életüket, ahogyan ő eredetileg ígérte.

És enged a kérésének, ha ezzel boldoggá teheti.

Mikortól vált sokkal fontosabbá számára Tess boldogsága, mint a sajátja? – töprengett Ian. Talán mindvégig így volt.

Hangosan elkáromkodta magát – dühében, csalódottságában és kétségbeesésében. Ismét ő lett a vesztes a szentéletű unokatestvérével szemben. A szent és halott unokatestvérével szemben.

Ian keserűen, harsányan felnevetett, amint Tess hintója lassan eltűnt a szeme elől. Két évig figyelte, ahogy kesereg elveszett szerelmese után – mostanra már megtanulhatta volna, nincs értelme felvenni a harcot egy átkozott kísértettel.

Miért nem lepett meg, amikor megismertem
 lan igazi jellemét? Közel sem olyan rossz ember,
 mint amilyennek mindig is hittem, vagy
 amilyennek ő igyekezett mutatni magát előttem.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

ess könnyei nem apadtak el még akkor sem, amikor hintója elindult Londonból. Úgy érezte, elárulták, a szíve belebetegedett, amikor megtudta a szégyenteljes igazságot néhai jegyese előéletéről. Talán nem kellett volna olyan hirtelen magára hagyni Iant, de a fájdalom hulláma teljesen elárasztotta. Muszáj volt elmenekülnie, hogy egyedül lehessen és újraértékelje Richarddal kapcsolatos, dédelgetett emlékeit.

Amikor Spruggs végül megállt a chiswicki ház előtt, Tess mozdulatlanul ült tovább a hintóban, letaglózta a szomorúság. Pár pillanattal később az inas kinyitotta a kocsi ajtaját és leengedte a lépcsőt.

Tess azonban hirtelen ráébredt, hogy az üres házában nem talál majd vigaszt, és már nem akart egyedül maradni.

– Fletcher, meggondoltam magam. Kérem, vigyen Wingate Manorba.

Az inas aggódva nézte.

– Ahogy óhajtja, kegyelmes asszonyom.

Fletcher gyorsan becsukta az ajtót, s a hintó hamarosan ismét ringani kezdett.

Tess zsebkendőt vett elő a retiküljéből. Igyekezett felszárítani a könnyeket a szeméből és az arcáról, és úrrá lenni zavaros érzelmein. Hirtelen ötlettől vezérelve cselekedett, de ki akarta kérni keresztanya tanácsát, és vigaszt remélt a kedves, ismerős arctól. Továbbá magyarázatot szeretett volna kapni Lady Wingate-től, hogy miért titkolta el előle az igazságot. Amikor Richmondba értek őladysége birtokára, Tess az elegáns rózsaszín szalonba vezették, ahol Lady Wingate éppen uzsonnázott.

– Ó, hát méltóztattál végre meglátogatni? – fogadta őladysége a szokásosnál is csípősebben. – Hallottam, hogy visszatértél Cornwallból, és elvártam, hogy már korábban felkeress.

Az idős hölgy hirtelen elhallgatott, Tess kisírt szeméből nyilvánvalóan arra következtetett, hogy valami súlyos baj történt.

– Cheevers, kérem, hozzon még teát a hercegnőnek – utasította a bárónő a lakáját. Megpaskolta a brokát díványpárnát maga mellett, és jóval lágyabb hangon szólt Tesshez. – Ül le, drágám.

Miután a szolgáló kiment, Lady Wingate csak ennyit mondott:

– Tehát megtudtad Richard titkát. – Tess bólintott, és érezte, hogy ismét előntik a szemét a könnyek.

– Bárcsak már négy évvel ezelőtt tudtam volna – jelentette ki rekedten.

– Nem akart elveszíteni.

– Rotham is ezt állította. De nem értem, hogy ön miért hallgatta el előlem az igazságot, asszonyom. Soha nem kényeztetett engem.

– Csakúgy, mint Rotham, én sem akartam fájdalmat okozni neked – tartotta fogva keresztlánya tekintetét –, ez pedig elkerülhetetlen lett volna, ha megtudod, hogy vaj van Richard fején.

Ez nagyon is igaz, gondolta Tess. Kezdeti hitetlensége gyorsan átváltott ellenszenvbe és csalódásba. Most pedig már csak mély, fájó szomorúságot érzett.

– Akkoriban – folytatta Lady Wingate – az tűnt a legjobb megoldásnak, ha nem ébresztjük fel az alvó oroszánt, hogy úgy mondjam. Hónapokig én sem tudtam a dologról, csak miután a lány

245 • Nicole Jorda

rájött, hogy gyereket vár, és Rotham hozzám fordult tanácsért, hogyan rendezze el a leányanya és születendő csecsemője sorsát. Addigra pedig már te és Richard egymásba szerettetek, és ő megesküdtött mindenre, ami szent, hogy megbánta a bűneit. Aztán bevonult a seregbe és a hercegnek sikerült kiházásítania a lányt. Úgy döntöttem, nem szülne jó vért, ha a világ elé tárnánk Richard gyalázatos viselkedését. A család jó hírneve mindenekelőtt – mint tudod.

– Naiv bolondnak érzem magam – csóválta lassan a fejét Tess. – Mindannyian tudták, de senki sem szólt nekem.

Lady Wingate szája búnbánó mosolyra húzódott.

– Az én koromban sok mindent tudok már a világ dolgairól, Tess, de azt is tudom, néha jobb, ha tartom a nyelvem. Mégis sajnálom, hogy bánatot okoztam neked. Lehet, hogy nem volt igazam. – A bárónő sóhajtott. – Mindez nem történt volna meg, ha rögtön elsőnek Rothamet választod.

– Tessék? – kérdezte szórakozottan Tess.

Éppen akkor jött be Cheevers a tálcával, és a hölgyeknek félbe kellett hagyniuk a beszélgetést, míg a lakáj elrendezte a csészéket az asztalon. Amikor újra kettesben maradtak, Tess szólalt meg.

– Miképp értette, hogy elsőnek Rothamet kellett volna választanom?

A bárónő teát töltött vendégének, de látta, hogy választ vár, így rezignáltan sóhajtott.

– Sokkal jobban szerettem volna, ha már négy évvel ezelőtt feleségül mész Rothamhez. – Fanyarul elmosolyodott. – Jobb, ha megtudod, én hívtam meg a herceget az első bálodra, és én ragaszkodtam hozzá, hogy táncoljon veled, abban a reményben, hogy megtetszettek egymásnak. Addigra már Rotham élete más irányt vett a korábbihoz képest, így megfelelő férjjelöltnek tartottam őt.

Tess döbbenten bámult rá.

– Úgy értem, hogy házasságközvetítőt próbált játszani? És pont Rothamhez akart férjhez adni annyi sok férfi közül?

– Na, ne nézz ilyen rémulten. A keresztlányom vagy. A kötelességem, hogy gondoskodjam rólad és a legjobb érdekeid

szerint járjak el. De, legnagyobb sajnálatomra, Richard nyerte el a vonzalmadat. És amikor Rotham látta, hogy kifejezetten az unokatestvérét részesítet előnyben, leiratkozott a kérők listájáról, sőt, nem is próbálkozott többet. Ez igen tisztességes volt tőle, nekem viszont mérhetetlen csalódást okozott. Richard bájos fiú volt, de Rotham ízig-vérig férfi. Nem olyan, mint az én drága, megboldogult férjem – tette hozzá a bárónő gúnyosan. – Wingate egy anyámasszony katonája volt, úgy táncolt, ahogy én fűtyültem.

Óladysége vállat vont, mintha el akarná hessegetni néhai férjével kapcsolatos kellemetlen emlékeit.

– Úgy gondoltam, legyen több kihívás a te házasságodban, Tess. És bevallom, mindig a gyengéim voltak a nőcsábászok. Azt reméltem, te leszel Rotham megmentője, vagy legalábbis segítesz neki abban, hogy megjavuljon. És pontosan így is történt, bár jóval később következett be, mint vártam.

Tess zavartan nézett az idős hölgyre.

– Az ég szerelmére, miről beszél, asszonyom? Miféle megjavulásról?

Lady Wingate vonásai ellágyultak.

– Mennyit tudsz Rotham gyerekkoráról, Tess?

– Annyit, mint mások, azt hiszem. Az anyja gyerekszüléskor meghalt, ő pedig nem nagyon jött ki az apjával.

– Ez csak a valóság töredéke – jelentette ki kurtán Lady Wingate.

– Tudtad, hogy Rotham teljes anyagi csóddal szembesült, amikor megörökölte a hercegi címet?

Tess még mindig döbbenten bámult.

– Nem.

– Pedig ez az igazság, nekem elhiheted. Az apja a család összes vagyonát az élvezeteire tékozolta, s ezt még tetézte azzal, hogy hatalmas összegeket vesztett egy rossz hírű játékbárlamban.

– Az alma nem esett messze a fájától – mormolta Tess.

Lady Wingate arca haragos vörösre gyúlt.

– Hatalmas különbség van kettőjük között! A fiatalabb Rotham azért űzött szerencsejátékokat, hogy ne kelljen nélkülöznie. Amikor az apja meghalt, Ian nyakába bénítóan súlyos becsületbeli adósság

247 • Nicole Jorda

szakadt. Foggal és körömmel kellett harcolnia, hogy megmenthesse Bellacourtot. Mivel a legfőbb vagyón hitbizományba került, nem lehetett pénzzé tenni. Az egyetlen lehetősége az lett volna, hogy eladja az összes környező földet és a kastély berendezéseit, és ősei otthonából csupán az üres épület marad meg. Ezt a szégyenletes sorsot nem engedhette meg magának.

Tess hallgatott, megpróbálta felfogni, amit keresztanyja Ian védelmére felhozott.

– Nem azt mondom, hogy nem szolgált rá a rossz hírnevére – húzta az időt Lady Wingate. – Fiatalkorában valóban kicsapongó, léha életmódot folytatott. De azt hiszem, lázadása jórészt az apja iránti gyűlöletből fakadt. Miután Rotham megörökölte a címet, mindez megváltozott. Csupán azért kezdett el játszani, hogy javítson a hercegség szűkös pénzügyi helyzetén. És hála az égnek, mintha magával az ördöggel cimborált volna, pokoli szerencséje volt a kártyaasztaloknál. A nyereményeiből pedig valóságos birodalmat épített, rendkívüli üzleti érzékének köszönhetően, amit egyértelműen nem az apjától örökölt. Az irigyei szerint könyörtelen volt a vállalkozásaiban, de azt hiszem, csak savanyú nekik a szőlő. – Megállt, hogy levegőt vegyen, majd a szokásos felsőbbrendűségével elfintorodott.

– Bevallom, nem értettem egyet Rotham módszereivel. Úriemberhez nem illő dolog kereskedelemmel foglalkozni. Őt viszont világéletében hidegen hagyta, mit gondol róla az úri társaság. Ha engem kérdezel, ez a legnagyobb hibája.

Tess gondolatai még mindig Ian múltbéli erőfeszítésein jártak, nem foglalkozott a férfi lázadó természetével.

– Fogalmam sem volt minderről – szólalt meg csendesen. Ian még Richardnál is több dolgot titkolt el előle.

Tess válaszára Lady Wingate leszállt a magas lóról, és arckifejezése lágyabbá vált.

– Rotham nem az a fajta, aki szívesen kiteregeti a szennyesét, tehát nem meglepő, hogy nem tudtál semmiről. De őszintén hiszek benne, hogy letért a bűnös útról. Tudomásom szerint a

hazardjátékokkal legalábbis felhagyott. Az pedig a te érdemed, hogy kezd egyre többet törődni a renoméjával.

– Az enyém?

– Igen. Nem kétlem, hogy Rotham el akarta nyerni a figyelmedet, még Richardnál is jobban.

Tess hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Bizonyára téved, asszonyom.

– Ugyan miért? Rotham mindvégig odafigyelt rád, gondoskodott rólad.

– Úgy érezte, ez a kötelessége, mert az unokatestvére jegyese voltam.

– Nem volt a kötelessége, hogy a jótékonyági kezdeményezéseidet támogassa. Én tájékoztattam őt folyamatosan a különféle vállalkozásaidról, ez igaz, de amint megtudta, milyen ügyben fáradozol, azonnal támogatta a törekvéseidet, pedig én egyáltalán nem noszogattam.

– Ez meglehetősen rejtélyes – állapította meg Tess.

– Rotham sokkal jobb ember, mint ahogy a legtöbben hiszik – jelentette ki a bárónő határozottan. – Gondolj például a kis gyámfiára. Igaz, én segítettem dajkát találni neki, de a herceg ragaszkodott hozzá, hogy otthont adjon a fiúnak, a tanácsom és tiltakozásom ellenére. Nem Rothamnak kellett volna vállalnia a felelősséget, az unokatestvére fattyújának felneveléséért. Mellesleg, hagyta, hogy mindenki azt higgye, ő a gyermek apja. Magára vállalta a szégyent, kizárólag a te kedvedért, Tess, hogy megkíméljen, és ne szerez tudomást Richard félrelépéséről.

– Ma délután mindezt elmondta – tette hozzá Tess.

Keresztanyja folytatta, mintha ő meg sem szólalt volna.

– Amikor feleségül mentél hozzá, szándékomban állt, hogy felvilágosítsalak a kis Jamie létezéséről, mert nem akartam, hogy élvhajász szoknyavadásznak tartsd Rothamet, de ő határozottan tiltakozott, félt, hogy mindez fájdalmat okoz neked.

– Tudom – vallotta be Tess.

– Sosem örültem neki, hogy milyen rossz vélemény alakult ki benned Rothamról. Richard féltékeny volt rá és attól félt, inkább egy

249 • Nicole Jorda

herceget választanál helyette. Kizárólag ő akart udvarolni neked, vetélytárs nélkül, ezért sokkal feketébbnek festette le Rothamet, csak hogy eltérítsen tőle.

Tess összevonta szemöldökét. Az Ianról alkotott negatív véleménye, nagyrészt Richard elmondásai alapján alakult ki. És mivel a herceget a saját unokatestvére is rosszéletűnek minősítette, ő készséggel elhitte. Azonban óriásit tévedett.

– Talán – tette hozzá Lady Wingate – nem kellett volna annyira erőltetnem, hogy Rothamhez menj feleségül, de őszintén szólva, nem hiszem, hogy az én hajthatatlanságom döntötte el a dolgot. Elutasíthatta volna, hogy megkérje a kezedet, és ha valóban ez lett volna a szándéka, nem kényszeríthettem volna a házasságra. Rotham kétségkívül érezte, hogy meg kell mentenie a jó hírnevedet, de azt hiszem, ennél jóval bonyolultabb okok álltak a döntése mögött.

– Mire gondol, asszonyom?

– Azt hiszem, szeret téged, Tess. Amikor belépsz a szobába, máris megváltozik az arckifejezése. Alig észrevehető a különbség, de éberebbé, izgatottabbá válik. Követ a szemével, de ha ránézel, rögtön elfordítja a tekintetét. Ez nyilván nem annak a jele, hogy közömbös irántad.

Tess sejtette, hogy hitetlenkedése az arcára van írva.

– Sosem hittem, hogy közömbös irántam, mivel mindig ellenfelek, ha nem épp ellenségek voltunk.

– Tudom, hogy állandóan civakodtatok, de ez nem azt jelenti, hogy a továbbiakban is így akar veled viselkedni. A legutóbbi házi összejövetelemen csak azért vett részt, mert a te születésnapodat ünnepeltük. Meggyőződésem, hogy egyébként nem jött volna el.

Amikor Tess nem válaszolt, Lady Wingate az arcát fürkészte. – Nem lehetséges, hogy valamikor majd egy kicsit megenyhülsz iránta?

– De, lehetséges – mormolta Tess, és tudta, hogy a bárónő kérése máris teljesült. – A házasságunk viszont csak egy jogi szerződés.

– Tudom, hogy így indult, de megtennéd, hogy legalább fontolóra veszed, el tudnád-e fogadni Rothamet valódi férjedül?

Tess halvány mosollyal válaszolt. Lady Wingate kijátszotta az aduját, tudván, hogy engedelmes keresztlánya mindenkor igyekszik a kedvére tenni.

Meglepetésére a bárónő odahajolt hozzá, és megcsókolta az arcát, tőle szokatlan módon kimutatva szeretetét.

– Most magadra hagylak, idd meg a teádat, drágám. Tudom, van min elgondolkodnod.

Felállt a kerevetről, és kiment a szobából. Tess szíve szerint nem is kívánta visszatartani, hiszen valóban volt min töprengenie.

Egyfajta kábult dermedtség lett úrrá rajta, amikor végiggondolta, amit most megtudott Ianról. Hogyan lehetséges, hogy a látszat ennyire csal? Mindvégig rosszul ítélt meg őt. Közel sem volt annyira gonosz, mint ahogyan én és a világ hitte róla.

A sors iróniája, hogy a rossz hírű herceg, akihez feleségül mentem a botrányt elkerülendő, valójában jó ember, miközben egykori jegyesem közel sem volt annyira jó, mint amilyennek mindig is hittem.

Igaz, hogy világeletemben túlságosan idealista voltam, de most meg kellett látnom Richard árnyoldalait is.

Visszagondolt fiatalkoruk emlékeire és kapcsolatuk kibontakozására. Olyan könnyű volt beleszeretni Richardba. Gyermekkoruk óta jó barátok voltak, kölcsönös vonzalmuk pedig csak elmélyült az évek során. Annak ellenére, hogy most csalódnia kellett benne, tudta, Richard nem volt rossz ember. Súlyos hibát követett el és megpróbált vezekelni érte, azon az áron is, hogy életét adta a hazájáért. Ez nem kis dolog.

A szomorúság és a gyász megújult hulláma végigsöpört rajta, bár ennek hevesységét jelentősen mérsékelte, amit most megtudott Richardról. A férfi azt kérte, bocsásson meg neki... bár a fájdalom még túl friss volt ahhoz, hogy ezt most megtehetné.

Aztán itt van Ian. Nyilvánvaló, hogy egyáltalán nem ismertem őt, vallotta be magának. Vajon egykor valóban azt fontolgatta, hogy megkéri a kezem? Vagy csupán a keresztanyám ábrándozott erről? Tess megpróbálta visszaidézni az első bálja utáni hónapokat. Valóban érezte, hogy a két unokafivér között viszály kezd kialakulni azon a

251 • Nicole Jorda

nyáron, amikor Richard bevonult. Most már a helyére tudta tenni ezt a dolgot, megértette a konfliktusuk okát.

És nyilvánvaló, hogy Richard a saját érdekében túlozta el panaszait az ördögi herceggel kapcsolatban.

– Én is hibás vagyok. Szándékosan vaknak tettem magam mindvégig Ian valódi természetét illetően. Önvédelemből én is rosszéletű élvhajásznak akartam látni őt, feketére akartam festeni, csakúgy, mint Richard – vonta le a következtetést Tess.

Szilárdan eltökélte, hogy nem szeret bele egy ilyen szívtelen férfiba, nem teszi ki magát újabb fájdalomnak. Ám most, hogy megtudta az igazat, mivel indokolhatná, hogy ne szeresse Iant?

Ami azt illeti, semmivel, ismerte be, és a kavargó gondolatoktól feje szédülni kezdett. Hirtelen támadtak fel iránta az érzelmei az első döbbenetes csók után, amikor Lady Wingate rajtakapta őket, és Tess jó híre érdekében kierőszakolta a házasságot. Mostanra azonban már eloszlottak Tess kétségei Iant illetően.

Szerelmes vagyok belé. Mélyen, visszavonhatatlanul. Olyan lélegzetelállító, fájó szerelmet érzek iránta, amelyről mindig is álmodtam, amikor leendő férjemet elképzeltem. Ellenben a Richard iránt, lánykoromban érzett szerelmem édes volt és ártatlan, meg sem közelítette azt a szenvedélyes lángolást, ami most Ianhoz fűz, ismerte el.

És nem csupán a hihetetlen szenvedélye győzte meg. Számos olyan okból szerette meg a férfit, amelyeket az imént Lady Wingate is felsorolt.

Azért, mert Ian mindent megtett, hogy védelmet nyújtson egy kisgyermek számára, aki nem is az övé. Azért, mert önzetlenül becsületes. Mert őt is számtalan módon óvta sok éven át. Mert a végtelen dermedtségből Ian keltette életre.

Önkéntelenül elmosolyodott. Valószínűleg ez volt a legnyomósabb ok, amiért beleszeretett.

Mert a kihívásaival feltüzelte őt. Mert rákényszerítette, hogy érezzen. Mert egyszer és mindenkorra elűzte lelkéből az ürességet. Ő pedig minden erejével azért küzdött, hogy ellenálljon ennek az érzésnek, de most rájött, milyen bolondság volt ellenállnia. Hiszen

esélye sem volt erre, miután a felesége lett és kötelességből intim közelségbe kerültek egymással.

A kérdés viszont az, mit érez iránta Ian?

Tess szívét gyötrő félelem szorította össze. Megrémült a gondolattól, hogy szerelme viszonzatlan marad.

Bár Lady Wingate egyre erősködött, hogy Ian nem csupán kötelességtudatból támogatta őt, ő továbbra sem akarta elhinni. Ian nem az a fajta férfi, aki szerelmes lesz. Múltbéli élményei is teljesen mások voltak, mint az övéi, már kisgyerekkorától fogva. Soha nem ismerte az anyai szeretetet, sőt az apait sem. Egyáltalán, volt-e része valaha szeretetben?

Ha nem, akkor hogyan szerethetné őt? Ismerheti-e azt a mély, tartós szerelmet, amely a lélek mélyéig hatol? Amely örökké tart. Amilyet ő érez Ian iránt.

Még csak sejtetni sem engedte Iannel, hogy a szíve mélyén hatalmas változás ment végbe, emlékeztette magát Tess. Már az első pillanattól fogva elutasította őt, és csak névleges házasságot helyezett kilátásba. Még miután fizikai vonzalmuk fehéren izzó vággyá gerjedt, akkor is ragaszkodott hozzá, hogy a köztük lévő testi kapcsolat csupán szexuális frusztrációik kielégítését szolgálja – Ian pedig egyetértett ezzel.

De ami még ennél is rosszabb, Ian azt hiszi, ő még mindig egy másik férfit szeret. Alig pár órája menekült el tőle, Richard miatt sírva... szinte pillanatokkal az után, hogy Ian végre felfedte előtte az évek óta rejtegetett titkokat.

Gyomra görcsbe rándult, ahogy a pánik eluralkodott rajta. Lehet, hogy már túl késő, hogy meggyőzzem őt, megváltoztak az érzelmeim? Hogy megkérjem, adjon még egy esélyt?

Kívánta Ian szerelmét, sokkal jobban, mint bármi mást eddig az életében. Igazi házasságot akart Iannel. De lehet, hogy most már hiába igyekezne a boldogság felé.

El merjem hinni lannek, hogy szeret engem?

Részlet Miss Tess Blanchard
naplójából

an a legszívesebben azonnal Tess után eredt volna Chiswickbe, de erőszakkal megfékezte sürgető vágyát. Ha most rákényszerítené a társaságát, csak még inkább elkészerítené. Még nagyobb hibát követne el, ha felfedné, mennyire féltékeny halott unokatestvérére, és követelné, hogy Tess válasszon közte és Richard között.

Tehetetlensége azonban rendkívül bosszantotta. Amikor a lakája megjelent a dolgozószoba ajtajában és megkérdezte, kéri-e, hogy a teáját az íróasztalára szolgálja fel, Ian ingerülten elutasította, és csaknem leharapta szolgálója fejét.

Phyfe, máskor szenvtelen arckifejezése azonnal riadra változott. Rotham hercege soha nem a szolgálóin szokta kitölteni haragját.

De ez legalább kizökkentette Iant csüggedt hangulatából. Amikor Phyfe halkan annyit motyogott, ahogy óhajtja, kegyelmes úr, és sarkon fordult, Ian utána szólt.

– Egy pillanat Phyfe. Tudja, hol tartózkodik most Eddowes? Bellacourtban van?

A lakáj megrázta a fejét.

– Nem, kegyelmes úr. Mr. Eddowes itt van a Cavendish Square-en, a könyvtárban. Már legalább két órája dolgozik.

– Tényleg? Nem hallottam, amikor megérkezett.

– A cselédbejárón átjött be, kegyelmes úr, ahogy általában szokta. Idehívjam önhöz?

– Ne, majd én felkeresem. Ez minden, Phyfe.

Ian elpakolta az íróasztaláról a legbizalmasabb üzleti iratait, majd felállt és a könyvtárba indult. Hangulata forrponton volt. Nem vezet sehová, ha itt ül tétlenül, tehát cselekednie kell.

A kérdés viszont az: hogyan?

Nem engedhette, hogy Tess elhagyja őt. Semmiképpen sem. Harcolni akart érte. Négy évvel ezelőtt az unokatestvére szerezte meg az elsőbbséget Tessnél, ő pedig éppen eleget várt már. Sőt, túlságosan is sokat, gondolta, és a fogát csikorgatta. Megtartotta Richardnak tett ígését a halála után is, de most már ideje volt továbblépni. Meggyőzni Tesst, hogy hagyja maga mögött a múltat.

Tudta, csak egyetlen módon veheti rá az asszonyt, hogy túltegye magát Richardon. El kell érnie, hogy Tess őt szeresse meg. Csupán ekkor lenne hajlandó a feleségeként vele maradni. Számukra az egyetlen esély, ha közös jövőt építenek.

Szerencsére pontosan tudta, ehhez tanácsra van szüksége – és azzal is tisztában volt, ki a legmegfelelőbb személy ehhez. Fanny Irwin korábban megpróbált segíteni a tanácsaival, de akkor finoman elutasította. Most azonban az volt a terve, hogy szaván fogja a kurtizánt. Ehhez viszont a lány jegyesétől – aki történetesen a saját újdonsült titkára volt – meg kell kérdeznie, hol találja Fannyt.

Basil Eddowes valóban a könyvtárban tartózkodott, és elmélyülten tanulmányozta a könyvek listáját, melyet a Falwell-kastély gyűjteményéről készített. Azonnal felugrott, amikor munkaadója furcsa, komor ábrázattal belépett. Miután Ian ránézett az asztalon lévő nyitott füzetre, a titkár azonnal magyarázkodni kezdett, hogy most kezdett bele a Cavendish Square-i könyvtár rendezésébe.

– Nem a katalógizálás miatt kerestem fel – szakította félbe Ian. – Most azonnal tudni szeretném, hol találom Miss Irwint. Igen fontos dolog miatt kell beszélnem vele.

Eddowes rábámult, majd bólintott.

255 • Nicole Jorda

– Természetesen, kegyelmes úr. A magánrezidenciájában tartózkodik, St. John's Woodban... Crawford Place 11.

Ian ridegen megköszönte, majd sarkon fordult és távozni készült, amikor Eddowes utána szólt.

– Kegyelmes úr, válthatnék önnel pár szót?

Ian megállt és visszanézett.

– Igen. Miről van szó?

– Nagyon hálás vagyok, hogy ön ilyen kiemelt pozícióban alkalmazott engem, de talán nem lenne szabad tovább az alkalmazásában maradnom.

– Miért nem? – vontá össze szemöldökét Ian.

– Nos... tudja, még életemben nem fordult elő velem, hogy egyszerre két emberhez kell lojálisnak lennem. Lojális vagyok Miss... Akarom mondani, a hercegnőhöz.

– Remélem is – felelte Ian. – Nem áll szándékomban elbocsátani önt, hacsak nem szolgáltat rá nyomós okot. Elkövetett valamit, ami miatt megérdemli az elbocsátást, Mr. Eddowes?

– Ő... még nem, kegyelmes úr. De tudom, hogy csupán a hercegnő határozott kérésére alkalmazott engem, tehát ha...

Ian felemelte a kezét, jelezve, hogy nincs türelme titkárának furcsa mondandójával foglalkozni.

– Jobban szeretném egy más alkalommal folytatni ezt a beszélgetést, Eddowes, ha lehet.

– Természetesen, kegyelmes úr. Ahogy óhajtja.

Ian ismét az ajtó felé indult, de a válla felett még visszaszólt.

– Ja, és Eddowes! Mostantól fogva a főbejáratot használja. Maga nem a háztartásban dolgozó cseléd, hogy a mellékajtón osonjon be.

– Köszönöm, kegyelmes úr, így lesz – szólt utána Basil még egyszer.

Addigra Ian már céltudatos léptekkel elhagyta a könyvtárat.

Kocsisa viszonylag könnyen odatalált Fanny házához. A fiatal lány, aki beengedte őket, riadtan nézett rá, amikor Ian megszólalt:

– Rotham hercege vagyok, Miss Irwinhez jöttem.

A lány félénken pukedlizett, majd bevezette egy kicsi, de elegáns szalonba. Ian meglepetésére a kurtizán nem volt egyedül – három

hölgy ült a társaságában, akikben a herceg felismerte a Loring nővéreket.

Már-már a távozást fontolgatta, mivel hívatlanul csöppent bele az előkelő hölgyek beszélgetésébe, de hirtelen meggondolta magát. Szövetségesekre van szüksége, hogy elnyerje Tesst, és a barátnői valószínűleg segítenek, ha meg tudja őket győzni.

Fanny meglepődött a herceg váratlan betoppanásától. Sietősen felállt a kerevetről, arcán értetlenség és aggodalom tükröződött.

– Kegyelmes úr, valami gond van Tess-szel?

– Nem, semmi gond nincs – igyekezett megnyugtatni a lányt.

Fanny bizonytalanul rámosolygott.

– Megtisztel a látogatásával. Azt hiszem, már ismeri a vendégeimet, Arden hercegnőjét, valamint Lady Danverst és Lady Claybourne-t.

Ian udvariasan meghajolt a három szépség előtt. A két idősebbik nővér – Arabella, Danvers grófnője és Roslyn, Arden hercegnője – magas, vékony és szőke, míg a legfiatalabb, Lily, Claybourne hercegnője sötét gesztenyebarna hajú, kissé alacsonyabb, de szintén karcsú és igen nőies volt.

– A barátnőim azért jöttek, hogy segítsenek megtervezni az esküvőmet, kegyelmes úr – magyarázta Fanny. – De ha Tesst keresi, ő nincs itt.

Mielőtt Ian válaszolhatott volna, Lady Claybourne szólalt meg kifejezetten barátságosan hangon.

– Csak nem a feleségét keresi, Rotham? Nem lennék meglepve, ha megszökött volna. Ami azt illeti, sejtettem, hogy csak idő kérdése, mikor űzi el őt magától.

Ian a legfiatalabb Loring lányra szegezte tekintetét és észrevette, hogy Lily mily vádlón néz rá.

– Biztosítom önt, hogy nem űztem el a feleségemet – kezdte csípősen, aztán rájött, hogy pontosan azt tette.

– De boldogtalanná tette őt – erősködött Lady Claybourne. – Ezt nem tagadhatja. Mi másért sietett volna vissza Londonba a férje nélkül, amikor mindenki úgy hitte, önök éppen a mézesheteiket élvezik?

257 • Nicole Jorda

Ian éles tekintetet vetett rá, Fanny pedig – aki kissé kínosan érezte magát a váratlan civódás miatt – közelebb lépett a férfihoz.

– Valószínűleg négyszemközt kíván beszélgetni velem, kegyelmes úr. Van egy kisebb helyiség az emeleten, ha lenne szíves velem jönni...

Mielőtt azonban elindulhattak volna, Lady Danvers szólalt meg. – Történetesen éppen önről beszélgettünk, Rotham. – Arabella hangja rendkívül határozottan csengett, valószínűleg azért, mivel a legidősebb volt a testvérei közül, és hozzászólt, hogy átvegye az irányítást.

– Igen – kottyantott közbe ismét Lady Claybourne. – Éppen azon tanakodtunk, hogy felkeressük önt, hogy jól megmondjam a magamét, de Roslyn lebeszélte róla.

Ian megállt.

– Ó? És mivel szolgáltam rá erre?

– Úgy gondoltam, emlékeztetünk kell önt, milyen következményekkel jár, ha nem bánik jól Tess-szel. Mi vonjuk majd kérdőre, és Tess unokatestvére, Wrexham vikomtja is. Lehet, hogy a nők fenyegetései lepereregnek önről, de Damon egészen más. Ő az élete árán is védelmezni fogja Tesst, ezt megígérhetem.

Ian áthatóan fürkészte Lady Claybourne-t.

– Nekem is leghőbb vágyam az, hogy védelmezzem Tesst.

A nő finom vonalú álla konokul előreszegeződött, ez az arckifejezés emlékeztette Iant Tessre, amikor valamiben nagyon eltökélt volt.

– Bátorkodom ellentmondani, kegyelmes úr. Maga kompromittálta őt, ezért kénytelen volt feleségül menni magához...

– Kérlek, higgadj le, Lily – szólt közbe békésen Arden hercegnője.
– Elveted a súlykot.

Roslyn rámosolygott Ianre és elnézést kért tőle.

– Bocsásson meg a húgomnak, kegyelmes úr. Lilynek még meg kell tanulnia, hogy nem minden nemesember ellenség. Csak nemrégiben ment férjhez, és Claybourne eddig még nem győzte meg erről teljesen. Lenne szíves helyet foglalni?

Ian habozott, majd elhelyezkedett az egyetlen üresen maradt székben, miközben Fanny visszaült a kereketre.

Lily azonban úgy látszik, nem adta fel.

– Akkor hát mik a szándékai Tess-szel, kegyelmes úr?

A herceg szája haragosan megrándult.

– Mi ez itt? Inkvizíció, hölgyem?

– Lehet, hogy az lesz. Fél elmondani a barátnőknek, akik nagyon szeretik Tesst, hogy miért nem kellene a védelmére kelnünk?

– Hát itt vagyok, nem? Ez önmagáért beszél. Azért jöttem, hogy kikérjem Miss Irwin tanácsát, hogyan nyerjem el Tesst.

Kijelentésével kifogta a szelet a márkinő vitorlájából. Amikor Lily majdhogynem tátott szájjal rábámult, a középső nővér, Roslyn ismét elmosolyodott és kedvesen így szólt:

– Azt ajánlom, valljon színt mind a négyünk előtt egyszerre, kegyelmes úr. Hiszen anyatigrisekké válunk, ha közeli barátnőinkről van szó.

Ian beleegyezőleg bólintott, miközben Arabella megkérdezte:

– Miképp értette, hogy tanácsot kér, hogyan nyerje el Tesst?

– Szeretem őt, és igazi feleségemként akarok vele élni – vallotta be Ian jóval könnyedebben, mint várta.

Fanny arca felderült, összecsapta a kezét.

– Ez több mint csodálatos! Tudtam! Jó ösztönrel megérzem az ilyesmit. Elmondta már Tessnek, hogy szereti őt, kegyelmes úr? Tudja, ez az első lépés.

– Nem hiszem, hogy ez ilyen egyszerű – nézett a szemébe Ian.

– Dehogynem. Tess attól fél, hogy maga még több fájdalmat fog okozni neki, tehát tudnia kell, hogyan érez iránta, addig nem kockáztatja meg, hogy viszontszeresse önt.

– Igen – helyeselt Lily. – Tess azt hiszi, maga is össze fogja törni a szívét, és nem akar újra csalódni.

– A probléma gyökere az, hogy Tess még mindig a néhai unokatestvérembe szerelmes. Richard szent volt a szemében – fintorodott el Ian.

– Ön pedig maga az ördög – jegyezte meg Arabella alig hallhatóan.

259 • Nicole Jorda

– Valahogy úgy – szólt Ian szárazon. – Viszont már így is túl sokáig élt begubózva, ideje, hogy új életet kezdjen.

– Tess már régebben meghozta a döntést, hogy új életet kezd egy megfelelő férfival – jelentette ki Lily, még mindig ellenséges hangon.

– Talán nem maga a megfelelő férfi a számára.

Ian hallgatott. Lily sokáig fürkészte az arcát.

– Igazán biztos benne, hogy szereti őt? Nincsenek kétségei?

– Semmiféle kétségeim nincsenek – szögezte le Ian.

Lily arcvonásai kissé megenyhültek.

– Be kell bizonyítania, hogy jó férje lesz Tessnek.

– Tudom. De az a nagyobb dilemmám, hogyan érhetném el, hogy Tess úgy szeressen, mint ahogyan az unokatestvéreimet szerette.

– Mit gondol, hogyan segíthetnének önnek, hogy elérje a célját, kegyelmes úr? – kérdezte mosolyogva Arabella.

A férfi most a legidősebb nővére fordította figyelmét.

– Bármilyen javaslatot hajlandó vagyok elfogadni önöktől.

– Remélem is – mormolta Lily. – Mi mindenkinél jobban ismerjük Tesst. Valóban bölcs dolog, ha a mi tanácsainkra hallgat.

– Egyetérték, Lady Claybourne. Az üzleti vállalkozásaimhoz is mindenkor szakértők véleményét szoktam kikérni, és önök mindenképpen szakértőknek számítanak Tesst illetően.

A négy nő egymásra nézett, majd Roslyn válaszolt mindannyiuk nevében.

– Fannynak igaza van, kegyelmes úr. Az első és legfontosabb: el kell mondania Tessnek, hogy szereti őt. Ő túlságosan is óvatos, és nem adja senkinek a szívét, ha a szerelme nem talál viszonzásra. Ha óhajtja, majd mi beszélünk vele, hogy kiderítsük, hogyan érez ön iránt.

Ian megkönnyebbülten bólintott.

A látogatás végére a Loring nővérek és Fanny megígérték, hogy minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy segítségére legyenek. Sőt, ha szükséges, érveket hoznak fel Tessnek Ian mellett. A legmeglepőbb az volt, hogy még a leginkább kételkedő Lilyt is meg tudta győzni, hogy valóban el akarja nyerni Tess szerelmét.

Mégis ideges és nyugtalan volt az ügy sikerét illetően, de a barátnők tanácsa legalább némi reménnyel kecsegtette. Eddigi élete során rengeteg kihívással szembesült, melyekkel meg is birkózott, viszont egyiknek sem volt ekkora tétje.

Úgy döntött, jobb, ha visszamegy a Cavendish Square-re, és nem utazik Tess után. Hagynia kell őt, hogy ma éjjel feldolgozhassa mindazt, amit Richard hibáiról megtudott. Reggel azonban tüstént elindul Chiswickbe.

Ennek ellenére nyugtalansága egyáltalán nem enyhült. Házasságkötésük előtt a klubjában vacsorázhatott, vagy az otthonába invitálhatta barátait vacsorára. Most egyáltalán nem vágyott ismerősei társaságára, így egyedül költötte el vacsoráját.

Borzasztóan hiányzott neki Tess. Hiányolta melegségét és a heves szócsatákat. Hiányolta édes mosolyát és még édesebb érintését. Amikor ráébredt, mennyire gyorsan felhagyott agglegény szokásaival, hangosan nevetni kezdett saját magán.

Egyre biztosabb volt benne, hogy szerelmes. Mi másért sóvárogná ennyire a felesége után, mint egy kitikkadt vándor a víz után?

A vacsora befejeztével a kandalló előtt itta meg a pohárka portóiját. Talán tíz perc telhetett el, amikor Phyfe bejelentette, hogy a hercegnő hazaérkezett.

Ian szíve összevissza kezdett kalapálni, de csak annyi ideje maradt, hogy letegye a poharát és felálljon, amikor Tess megjelent az ajtóban.

Phyfe meghajolt, majd távozott és becsukta az ajtót maga mögött, de Ian szinte észre sem vette.

Úgy érezte, szíve a torkában dobog, miközben beitta az asszony látványát. Most már legalább nem sírt, de arca sápadt volt és komor.

A férfi meg akart szólalni, de Tess tiltakozóan felemelte a kezét.

– Kérlek, először hadd mondjak én valamit, Ian.

Beharapta alsó ajkát, sokáig tétovázott. Sötét szemei még nagyobbnak tűntek most.

Visszafogta magát és várt, alig mert lélegzetet venni, annyira félt, vajon mit akar közölni vele Tess.

Végül az asszony halkan megszólalt.

261 • Nicole Jorda

– Tévedtél, amikor arra következtettél, hogy még mindig Richard után epekedek. Nem így van.

– Nem? – kérdezte nagy nehezen Ian, elszorult torokkal.

– Egyáltalán nem – kulcsolta össze két kezét Tess, mintha bátorságot akarna meríteni. Idegesnek, nyugtalannak, sőt egyenesen riadtnak látszott. Végül ismét ő törte meg a csendet.

– Szeretlek, Ian, és férjemül kívánlak.

Ian csak lassan ocsúdott fel dermedtségéből, közben azon tűnődött, bízhat-e ebben az érzésben.

– Szeretsz? – ismételte hitetlenkedve.

– Igen. És valódi házasságot szeretnék veled.

A félelem és fájdalom helyét az öröm vette át.

– Azt hiszem, ez így van rendjén, Tess, hiszen én már négy éve szeretlek, bár még magamnak sem vallottam be egészen mostanáig.

Az asszony lázasan fürkészte férje arcát. Egy végtelennek tűnő pillanat után a nagy, sötét szemekben remény gyulladt. Majd ugyanaz az öröm sugárzott gyönyörű arcáról, mint Ianéről, és sírva-nevetve vetette magát Ian karjaiba.

Nem hittem volna, hogy létezik ekkora boldogság.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

an csókjának íze mennyei volt, de Tess a férfi szerelmi vallomásától érezte magát mámorítóan boldognak. Teljes erejéből ölelte férjét, szenvedélyesen csókolta, szavak nélkül igyekezett kimutatni, mit érez: megkönnyebbülést, túláradozókedvet, csodálkozást, örömet, szerelmet...

Végül azonban Ian húzódott el tőle. Tessen a nyugtalanság friss hulláma söpört át, egészen addig, míg a férfi két kezébe fogta az arcát.

– Mondd újra – követelte sürgető, rekedtes hangon.

Az asszony felnézett a csillogó, szürke szempárba.

– Úgy érted, mondjam újra, hogy szeretlek? Szeretlek, Ian, nagyon-nagyon – jelentette ki, majd szavait félbeszakította egy újabb heves csók.

Lélegzete elakadt, amikor Ian felemelte őt és mohón a szájára tapadt. Örömmel viszonzta ő is a lázas szenvedélyt.

Csak nagy sokára kapott egy kis lélegzetvételnyi szünetet, amikor Ian letette a földre. Tess még kábult volt, ezért nem tiltakozott, amikor férje a kerekéhez vezette és leültek.

Ian az ölébe ültette, fejét a mellkasának támasztva lágyan ringatta, miközben homlokát az asszony hajához nyomta. Így ültek egy jó darabig, míg vágató pulzusuk lassan csendesedni kezdett.

Tess szólalt meg először.

263 • Nicole Jorda

– Igazán szeretsz? – kérdezte ő is megerősítést kérve, ahogy az előbb Ian.

– Igazán – nézett mélyen a szemébe a férfi. – Nagyon szeretlek, édes, drága Tess. Jobban, mint ahogy el tudnám mondani.

Az asszony csodálkozva ingatta a fejét.

– Soha nem gondoltam, hogy ezeket a szavakat akár ezer év alatt is hallani fogom tőled. – Megsimogatta a férfi szeretett arcát. – Lady Wingate úgy vélte, érzel irántam valamiféle be nem vallott vonzalmat, de nem hittem neki.

– Igaza volt, szerelmem – mosolyodott el Ian –, bár mindent megtettem, hogy az ellenkezőjét hidd.

– Úgy látszik, egyéb titkokat is rejtegettél előlem – vonta kérdőre Tess, most már kissé magabiztosabban. – Amikor ma délután beszélgettem a keresztanyámmal, érdekes részleteket mesélt el rólad, amikről azelőtt sejtelmem sem volt.

– Részleteket? Például? – emelkedett magasra Ian szemöldöke.

– Például, hogy milyen reménytelen volt az anyagi helyzeted, amikor megörökölted apádtól a hercegi címet. Nem gondoltam, hogy az összeomlás szélén álltál, és hogy a szerencsejátékokat szükségből üzted.

Ian komoly arccal nézett rá.

– Pedig így igaz. Nyakig úsztam az adósságban apám léha, költekező életmódja és a hatalmas veszteségekkel járó játékszenvedélye miatt. De történetesen hátborzongatóan szerencsésnek bizonyultam a kártyázásban és egyéb hazardjátékokban, így ez volt az egyetlen mód, hogy elhárítsam az anyagi katasztrófát és megmentsem Bellacourtot, meg a többi, a hercegi rangommal együtt járó vagyont, beleértve a Falwell-kastélyt is.

Tess örömeiben, hogy Iannek sikerült megmentenie régi otthonát és a cornwalli kisebb kastélyt, tovább folytatta, mit tudott meg Lady Wingate-től.

– A keresztanyám szerint nem csak a kártyában vagy verhetetlen, de az üzleti életben is minden arannyá válik a kezed alatt.

– Ez azért enyhe túlzás – szólt Ian. – De okosan fektettem be a nyereményeimet, s így végül sikerült helyreállítani a családi vagyon régi dicsőségét.

Tess ismét férje nyaka köré fonta a karját.

– Én pedig mindvégig abban a hitben éltem, hogy egy szívtelen élvhajász vagy, aki az apja nyomdokait követi.

A nő évődő hangja ellenére Ian komolyan válaszolt.

– Rászolgáltam a rossz hírnevemre, Tess. Az ifjú éveimet kétes kalandokkal fecséreltem el és teljesen felelőtlenül éltem. Könnyen végezhettem volna én is úgy, mint az apám. De megváltoztam. Abbahagytam a szerencsejátékokat, és biztos, hogy többet nem bonyolodom szerelmi afférokba sem. Már egy jó ideje nem volt senkivel kapcsolatom.

– Tényleg? – kérdezte Tess kissé kétkedőn. – És miért nem?

– Mert nem akarok más nőt rajtad kívül, szépséges Tess-szem.

Tess szívét aranyfényű ragyogás töltötte el.

– Alig tudom elhinni, hogy szeretsz. Meg voltam győződve, hogy nincs is szíved.

– Pedig van. Csak te most egészen behálóztad és gúzsba kötötted.

Az asszony mosolygott, amikor arra gondolt, hogy ekkora hatalma van Ian felett. De aztán a mosolya lehervadt és tekintete elkomorult.

– A rossz hírnevedet aligha csak magadnak köszönhetted. Gyanítom, hogy Richard, amikor csak tehette, igyekezett eltúlozni a bűneidet.

– Biztos vagyok benne. – Ian egy pillanatra keményen összeszorította a száját. – Egyértelmű, hogy nem vagyok szent, Tess, de mindig pokolian bosszantott, hogy Richardot annak hitted.

Tess érezte szavaiból a megbántottságot, és a mélyen a szemébe nézett.

– Most már tudom, mi az igazság.

Ian együtt érzően nézett vissza rá.

– Azért sajnálom, hogy végül mégis szembesülnöd kellett a gyarlóságaival.

– Ne sajnáld. Meg kellett tudnom. Meg akartam tudni. – Tess összevonta szemöldökét. – Most már értem, miért nem örült a

265 • Nicole Jorda

keresztanyám, amikor eljegyeztem magam Richarddal. Viszont ma azt is elmondta, hogy még jóval ezelőtt téged nézett ki számomra, a hírhedt renoméd ellenére, vagy talán éppen amiatt.

– Igazán?

– Igen. Bevallotta, hogy már négy évvel ezelőtt is téged szemelt ki férjemül, és az első bálomon igyekezett a házasságközvetítő szerepét játszani.

– Tudom – felelte ironikusan Ian. – Minden eszközzel igyekeztem menekülni a mesterkedései elől, egészen addig, míg meg nem pillantottalak. Richarddal voltál, neveltetek, és első látásodra villámcsapás futott át rajtam. Amikor azonban az unokatestvérembe szerettél bele, számomra tabu lettél. Átkozottul nehezen viseltem, ha a közeledben voltam, hiszen egyre csak arra vágytam, ami soha nem lehet az enyém.

– Lady Wingate szerint féltékeny voltál Richardra.

– Kegyetlenül. De pont úgy, mint ő, jobb ember akartam lenni a te kedvéért. Hogy elnyerjem a csodálatodat és tiszteletedet. Ugyanazt a tekintetet akartam látni a szemedben, amivel csak őt tüntetted ki.

– Te jó ember vagy, Ian. Számítalan módon bizonyosságát adtad.

– Valóban?

– Persze. Rendkívül tiszteletreméltó, hogy gyámfiadul fogadtad a kis Jamie-t.

– Az én jó hírnevemnek már úgyis lőttek. Mit számított egy újabb szégyenfolt? – vont a vállát Ian, majd arcvonásai megengyhültek. – Aztán pedig egyre jobban megszerettem a kölyköt. – Fogva tartotta Tess tekintetét. – Ha azonban úgy kívánod, elküldöm őt Bellacourtból, de...

– Egek ura! Szó sem lehet róla! Nem akarom, hogy elküld. Ahogy te is mondtad, Jamie ártatlan kisgyerek. És anyára is szüksége van, nemcsak apára.

– Lady Wingate szerint túlságosan is elkényeztettem Jamie-t, de azt akarom, hogy szeretetben nőjön fel.

– Úgy lesz. Mindkettőnk szeretetét élvezni majd. – Ian könnyű csókot lehelt az asszony halántékára, majd hátradőlt.

– Bámulatos vagy, tudsz róla?

A férfi szeméből melegség sugárzott, mire Tess tekintetében pajkosság csillant meg.

– Az a bámulatos, hogy így látod. Eddig abban a hitben éltem, hogy lenézel, amiért javíthatatlan idealista vagyok.

– Kizárt dolog. Imádom a szenvedélyességed, Tess. A lelkes elszántságod, amivel az ügyeidet intézed – húzódott mosolyra a férfi szája. – Az az igazság, hogy nemrégiben eltökéltem magamban, megpróbálok udvarolni neked, mivel a keresztanyád szerint végre kezdted kibújni a csigaházadból Richard gyászolása után. És aztán beléd botlottam, amint éppen Hennessyvel csókolóztál. S ha már szó esett a kegyetlen féltékenységemről... szerencsésnek mondhatja magát az a ripacs, hogy nem vertem péppé.

– Csak egy hirtelen ötlettől vezérelve csókolt meg. Én pedig azért nem ellenkeztem, mert tudni akartam, milyen egy másik férfival csókolózni. És ha ez vigasztal, egyáltalán nem élveztem Hennessy csókját. Türelmetlenül vártam, mikor hagyja már abba.

Ian gyengéden megcsókolta Tess ajkát.

– Önkényes tapasztalatszerzésed legalább felébresztette bennem a tettvágyat. Másodszor már nem engedhettelek el. Kifejezetten örültem, amikor Lady Wingate ragaszkodott hozzá, hogy vegyelek feleségül.

– Ezt nem tudtam – mondta halkan az asszony.

– Nem akartam, hogy megtudd. Önvédelemből fenn kellett tartanom a határokat közöttünk. Évekig szándékosan igyekeztem fenntartani az ellenséges viszonyt.

– És ezért nem akartad azt sem, hogy tudomást szerezzek a nagylelkűségedről?

– Igen. Mert akkor sokkal kedvesebben viszonyultál volna hozzám. Azt akartam, hogy az ellenségednek tarts, hogy könnyebben ellenállhassak a vonzerődnek.

Tess akaratlanul is elnevette magát.

– Mindig dühített, milyen könnyen fel tudsz izgatni.

– Te is mindig felizgattál. Ott voltál a gondolataimban, éreztelek az ágyékommal, a szívemmel... – Ian halkan felnevetett. – Minél jobban harcoltam ellened, annál jobban kívántalak.

267 • Nicole Jorda

– Én is így voltam veled – ismerte el Tess.

A férfi megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Bárcsak halvány sejtésem lett volna az érzéseidről már korábban. Jó adag lelki gyötrelmet megspórolhattál volna nekem ma délután. Annyira kétségbeesett voltam, hogy meglátogattam a barátnőidet és a tanácsukat kértem, hogyan nyerhetlek el téged.

– Milyen barátnőimet?

– Fanny Irwint és a Loring nővéreket.

– Komolyan? És kikérted a tanácsukat? Mit mondtak?

– Hogy mindenekelőtt valljak szerelmet neked.

– Igazuk volt – helyeselt Tess. – Azt hiszem, megbocsáthatok neked, amiért elhallgattad előttem az igazságot, Ian. De kérek, ne legyen köztünk több titok ezentúl.

– Ez rád is vonatkozik, szerelmem.

Tess felemelte szemöldökét.

– Én mit titkoltam előtted?

– Azt, hogy szeretsz. Ez óriási mulasztás volt részedről.

– Még én sem voltam tisztában a saját érzéseimmel, hogyan mondhattam volna el neked?

Ian újabb gyengéd csókkal illette az asszony ajkát.

– Nincs több kifogás. Mostantól fogva rendszeresen hallani akarom, mennyire szeretsz.

– Ennek semmi akadálya, szerelmem.

A férfi hevesen csókolni kezdte, de hirtelen abbahagyta.

– Jaj, és még valami. Többé ne szólíts kegyelmes úrnak. Végtelenül idegesít.

– Miért gondolod, hogy így szólítanálak?

Ian újra szenvedélyes csókot lopott tőle.

Amikor Tess végre ismét lélegzethez jutott, férjére szegezte tekintetét.

– Komolyan gondoltam, amit mondtam, Ian. Igazi házasságban akarok élni veled, a katasztrofális kezdetek ellenére. Nem akarok szenvtelen életközösséget, melyben az intimitás kizárólag a testi szenvedélyen alapul.

– Én sem.

Szavainak nyomatékosítása kedvéért Tess a férfi zakójának hajtókája köré tekerte az ujját.

– A feleséged akarok lenni, minden elképzelhető módon. Társat is akarok, Ian, nem csupán szeretőt. Férjet, barátot és bizalmast.

– Ezt biztosra megígérhetem.

Az átható szürke tekintet Tess szívéig hatolt, Ian arc kifejezése olyan elementárisan őszinte volt, hogy egy pillanatig sem lehetett kétséges, mennyire szereti őt.

Mégis a tudomására kell hoznom a saját érzéseimet, gondolta Tess.

– Azt mondtad, új fejezetet kell nyitnom az életemben, és most már teljesen és tökéletesen készen állok rá. Nem akarok több időt elvesztegetni. Ha van tanulsága az elmúlt két évnek, akkor az az, hogy a boldogság és a szerelem túlságosan is értékes dolgok ahhoz, hogy elszalasszuk őket.

Kis szünet után folytatta.

– És nem akarom, hogy Richard bármikor is közénk álljon újra – tette hozzá halkabb hangon, visszagondolva az előző éjszakájukra Falwellben. Amikor kiejtette a száján Richard nevét az Iannel való szeretkezésük közben, a férfi dühösen, szinte keserűen reagált.

Bíztatásként még szorosabbra fonta karját Ian nyakán.

– Esküszöm, már nincs okod, hogy féltékeny légy.

A férfi komoran bólintott.

– Ezt az ígéretedet feltétlenül betartatom veled. Richardnak nincs helye a hitvesi ágyunkban.

– Remélem, így lesz – szólalt halkan Tess, és őszintén hitte, hogy az őket kísértő szellemek elnyugodnak végre.

Válaszul, Ian gyengéden megcirógatta arcával az asszony haját, majd átölelte őt és a mellkasára húzta. Ereje szinte tapintható volt, karjai Tess köré fonódtak, védelmezték.

Még jó néhány percig így maradtak, az asszony feje Ian vállán nyugodott, mindketten kiélvezték a gyengéd pillanatokat. Hamarosan azonban egyre erősödni kezdett a köztük feltámadó forráság.

– Ian? – mormolta Tess, ajkát a férfi nyakához érintve.

– Tessék, édesem.

269 • Nicole Jorda

– Falwellben megegyeztünk, hogy csupán a szexuális frusztrációnk levezetése céljából alszunk közös ágyban, de mostantól fogva minden éjjel veled akarok aludni.

– Olvasol a gondolataimban, Tess.

– Gondolod, hogy mindent újrakezdhetünk?

– Azt hiszem, igen. Eszembe jutott, hogy nem volt részed valódi nászéjszakában. Ígérem, hogy még ma éjjel helyrehozom ezt a mulasztást.

– Muszáj addig várnunk?

Ian csábos, lélegzetelállító mosolyt küldött felé, majd karjában Tess-szel felállt.

– Azt hittem, soha nem fogsz erre kérni.

Felvitte őt a hálósobájába és felszította a kandallóban a tüzet, hogy védelmet adjon a novemberi este csípős hidege ellen. Majd elkezdték vetkőztetni egymást, közben gyengéd csókokat váltva, ábrándos simogatások és halk nevetés közepette.

Házasságuk mostantól már nem csatározás és nem rivalizálás lesz. Most először megpecsételik szövetségüket igazi házastársakként, és kimutatják egymás iránti szerelmüket.

Ian tekintete összekapcsolódott Tessével, beitta mosolyának tökéletes szépségét, a belőle áradó melegséget. Az asszony jószívűsége, nagylelkűsége már az első perctől vonzotta őt, mégsem mert közeledni hozzá oly sok éven át.

Tudta, soha nem fog tudni betelni vele. A fizikai vágy azonban csak vonzalmának töredékét képezte. Inkább végtelen nyugalmat, elégedettséget érzett, valahányszor a társaságában volt. Még a legegyszerűbb dolgok is valamiképpen újak tűntek számára. Minden pillanatban, amit vele töltött, olyan dolgokat fedezett fel, amikről soha nem vette észre, mennyire hiányoztak számára. Amikor Tess meztelenül állt előtte, Ian megcsókolta a tarkóját, majd leengedte a haját és gyönyörködött a hátára laza hullámokban leomló, fényes tincsekben. Majd a vállát csókolta végig, és lassan eljutott érett, formás kebleihez.

A gyönyörű mellbimbót nyelvével kényeztette, mire Tess felsóhajtott és ujjait a férfi hajába fűzte.

– Mindig is úgy éreztem, te vagy a legizgatóbb férfi a földön – mormolta szagatatottan –, most viszont hajlamos vagyok azt hinni, hogy te vagy a legcsodálatosabb is.

– Nem vagyok annyira arrogáns ördög, mint egykor voltam – hagyta helyben Ian. – Tulajdonképpen a szerelem tett ilyen alázatosná.

– Alázatosná? El sem tudom hinni.

Az asszony mosolya szokás szerint megbabonázta, de a szemében csillogó szerelmes vidámság új volt számára. Élvezte a tekintetét, a pajkos kihívást a hangjában. Sejtette, hogy a nő továbbra is provokálni szeretné, ezért újra megcsókolta, hogy szenvedélyével lezárja ajkát.

Tess azonnal viszonzta csókját, ajka szinte elolvadt, közben pedig olyan varázslatosan simogatta Iant, hogy az szinte esztét veszítette a vágtyól.

Amikor a köztük fellobbant tűz már szinte elviselhetetlenné vált, Ian az ágyhoz vezette őt és lehúzta maga mellé. Egy ideig csak szorosan összeölelkeztek... összefonódtak, becézgetve, csókolgatva és babusgatva egymást, minden érintésükkel egyre jobban felizgatva a másikat.

Ian fizikai fájdalmat érzett, annyira belé akart hatolni, mégis lassan folytatta az előjátékot, hogy minél jobban kiélvezhessenek minden pillanatot. A cirógatások és simogatások közben mindketten kimelegedtek és már remegtek az izgatottságtól.

Ian csak ekkor feküdt rá gyengéden Tess karcsú, kíváncsú testére. Combjai közé fészkelődött, súlyát az alsó karjaira helyezte, hogy láthassa az asszony arcát és szemét, amikor teste vadul vonaglani kezd az övé alatt. Tess már égett a tomboló vágtyól, érezte meg Ian a teste remegéséből. És mivel már hihetetlenül forró és nedves lett, Ian gyengéden beléhatolt.

Azonban a tekintetétől akadt el igazán a lélegzete. Arany tűzfény fürdette az arcát, és sötét szemeit ragyogó gyémántokká változtatta.

A látványtól mellkasába nyilallt az édes fájdalom.

271 • Nicole Jorda

– Egy örökkévalóság óta várom, hogy így szerethesselek –
suttogta áhítattal.

Az asszony arcáról sütött a szenvedély, lábait férje köré fonta, hátát ívbe feszítette, hogy még közelebb kerülhessenek egymáshoz.

– Én is – vallotta be, és lázasan csillogó szeme Ian tekintetét kereste.

A nő sötét szemének ragyogásától Ian ritmusosan mozogni kezdett, végtelen boldogságot érzett, hogy Tess körülöleli, hogy szereti őt. Féktelen mohóság és gyengédség árasztotta el, amikor egy ütemben ringatóztak, egyre jobban felszítva a köztük lángoló tüzet.

Amikor Tess Ian nevét suttogta, a férfi még mélyebbre hatolt, teljesen magáévá tette őt, betöltötte, mire Tess levegő után kapkodott, könyörgött, és mindketten reszkettek a vágytól.

– Édes feleségem, szerelmem...

– Drága férjem...

Tess az egész testét, lelkét és szívét neki adta. Sóhajai végül zokogásba váltottak, melyet Ian mély nyögései kísértek. Testük lázasan egybefonódott, vonaglott, egyre jobban szorították egymást, míg végül az erőteljes robbanástól zihálni kezdtek, és egyszerre jutottak el a gyönyör csúcsára.

A lüktető eksztázis csillapodtával Ian hanyatt feküdt és Tess is magával húzta, birtoklóan, szorosan a karjában tartva. Még most is megdöbbenette, mennyire erőteljes hatással van rá az asszony. Egyetlen nő sem törte ennyire porrá realitásérzékét, mint Tess. Szinte felemésztette, megigézte őt.

Túlságosan kimerült volt, hogy megmozduljon, csak feküdt, karjaiban tartva feleségét. Dübörgő szívverésük végül kezdett szabályossá válni. Egy idő múlva Ian gyengéden végigsimította ajkával az asszony halántékát és a szemébe nézett. A tűzfény beragyogta, bearanyozta a szépséges arcot. A szeme csukva volt, de a tökéletes boldog ellazulás, ami még vonzóbbá tette gyönyörű vonásait, önmagáért beszélt.

Iant ugyanolyan eltelve, kimerülten feküdt, s jóleső elégedettség járta át, hogy egyedül ő képes ilyen szenvedélyt kiváltani Tessből.

Amikor gyengéden végighúzta ujjhegyét az asszony arccsontján, Tess végre felnyitotta a szemét.

– Fannyak igaza volt – szólalt meg álmodozva. – A szeretkezés sokkal csodálatosabb, amikor az ember szerelmes.

– Tökéletesen egyetértek – mosolygott Ian –, bár még most is meglep, hogy éppen egy hírhedt kurtizán romantikus bölcsességeit idézed.

Tess félrefordította a fejét, hogy jobban lássa férje arcát, és mosolyogva így válaszolt.

– Lefogadom, hogy Fanny nemsokára egyáltalán nem számít majd hírhedtnak. Felhagyott korábbi botrányos életvitelével, hogy megállapodjon, és megfontoltan bevezessen a házasság révébe, csakúgy, mint te.

– Erősen remélem, hogy a mi házasságunkban nem a megfontoltság fog dominálni, Tess.

– Ráhibáztál – értett egyet az asszony. Majd kis szünet után visszatért Fannyékra. – Még meg sem köszöntem neked, Ian. Annyira hálás vagyok, hogy lehetőséget adott Fannyak a szerelmi házassághoz.

– Bevallom, teljesen önző érdek vezérelt. Csupán azt akartam, hogy boldog légy.

– Te magad tettél engem mámorosan boldoggá, drágám. Betöltötte az ürességet a szívemben – bújt hozzá szorosan.

Ez az egyszerű kijelentés meghatotta Iant.

– Ugyanazt mondhatom el veled kapcsolatban, szépséges Tesszem. Nem is vettem észre, mennyire üres az életem, míg nem találkoztam veled.

Az asszony arcán ragyogó mosoly jelent meg. Pontosan ugyanaz a mosoly, amely már az első találkozásukkor megfogta Iant, most azonban kizárólag neki szólt.

Válaszul forró csókot nyomott felesége ajkára. Szíve csordultig volt érzelemmel: sóvárgással, szerelemmel, gondoskodással. Forró szexuális vágyát csupán, egy még ennél is hevesebb vágy múlta fölül: hogy védelmezze és kényeztesse Tesst.

273 • Nicole Jorda

Arra gondolt, Tess talán még további bizonyítékot akar iránta érzett szerelmére, ezért szorosan átölelte őt és forrón megcsókolta, hogy ne csak szavakkal, de tettekkel is kimutassa rajongását.

Ez remekül sikerült is neki – erre utaltak nem sokkal később Tess boldog sikolyai.

Epilógus

A barátaim mind rendkívül szerencsések voltak
a szerelemben, de én mindegyiküknél
szerencsésebbnek
mondhatom magam, hogy a már nem – annyira –
ördögi
herceget tudhatom férjemnek.

Részlet Miss Tess Blanchard naplójából

Richmond, Anglia; 1817 decembere

üszkeség és öröm töltötte el Tesst, mialatt szemtanúja volt Fanny és Basil házasságkötésének. A menyasszony elképesztően gyönyörű volt, hosszú ujjú, sötétzöld ruhájában, melynek magas nyakú ingvállát aranygyöngyök díszítették. A sudár vőlegény is igen szemrevaló volt, bár kissé félénken álldogált, mintha nem merne hinni szerencséjében. A szemében azonban a szerelem lángja lobogott, csakúgy, mint Fannyéban.

Legjobb barátaik Bellacourt kicsi, előkelő kápolnájában gyűltek össze a szűk körű ceremóniára; mivel a társaság még nem állt készen, hogy elfogadja egy korábbi örömlány esküvőjét.

Ez volt az utolsó, a Tess baráti körében megkötött váratlan esküvők sorában. Fanny valószerűtlen románca tette fel a koronát a szerelmi házasságok az évi sorozatára, mely májusban kezdődött, amikor Marcus, Pierce bárója megörökölte a Danvers grófságot,

275 • Nicole Jorda

mellyel kényszerűen együtt járt, hogy ő lett a Loring lányok gyámja. Marcus és Arabella, most már első gyermeküket várják tavaszra.

A gondolatra melegség járta át Tess szívét; és ez csak tovább fokozódott, amikor ránézett a padban mellette ülő, jóképű férjére.

Reggeli óta alig látta Iant, mivel a délelőttöt Danvers Hallban töltötte: barátnőivel együtt öltöztették és cicomázták fel a menyasszonyt. Tess ezután Bellacourtba kísérte a hölgyeket, ahol a csendes kápolnai szertartást követően ő és Ian óriási esküvői ebédet és bált szerveztek, egyúttal saját házasságkötésüket is megünnepeelve.

A kápolnában jelenlévő vendégek, a közemberek és az előkelőségek érdekes elegyét alkották, állapította meg magában Tess. Basil jó néhány, még ügyvédbojtár korából ismert agglegény barátja tette tiszteletét. És természetesen a meghívottak között voltak Fanny szeretett kurtizán barátnői, Fleur Delee és Chantel Amour is, akik láthatóan igen jól érezték magukat.

Rendkívül szokatlan volt azonban, hogy a társaság magas rangú tagjai közül is szép számmal képviseltették magukat. Arabella, Roslyn, Lily, nemesi származású férjeikkel, Tess unokatestvére, Damon, Wrexham vikomtja, életteli feleségével, Eleanorral, aki történetesen Marcus húga. Jelen volt Arabella közvetlen szomszédja is, Rayne Kenyon, Haviland grófja, és elbájoló, újdonsült felesége, Madeline, akit a Loring nővérek ősszel vettek védőszárnyaik alá.

Ám ez így volt rendjén, hogy mindannyian megtiszteljék Fannyt, hiszen mindannyiuknak ő nyújtott segítséget szerelmi csatározásaik során.

Winifred, azaz Lady Freemantle, Tess másik oldalán ült a templompadban. A molett, jellegtelen, középkorú hölgy alacsonyabb társadalmi osztályba született ugyan, de gyáros édesapjának vagyona jóvoltából szert tett egy báró férjre. Winifred volt a fiatal hölgyek számára alapított Freemantle Akadémia fő patronálója, ő alapította az iskolát, amit Marcus ez év nyarán megvásárolt Arabellának nászajándékként.

Tess keresztanyja nem jött el a kápolnába, de az utána tartandó ünnepségen mindenképpen részt kívánt venni, miután a hírhedt örömlány és újdonsült férje eltávoznak a helyszínről és elindulnak

nászútra Hampshire-be. Lady Wingate-nek végül is ügyelnie kellett a jó hírnevére.

Lady Freemantle nem volt ennyire kényes. Miután előre jelezte, hogy minden esküvőn elsírja magát, boldogan végigszipogta a ceremóniát. Amikor az ifjú pár elmondta az eskü szövegét, Winifred álmodozva felsóhajtott, és kezét összekulcsolta a keble felett.

– Ez egyszerűen gyönyörű volt. Az esküvő mindig örömteli esemény, különösen ez a mostani.

Tess beleegyezőleg bólintott, felszárítva saját örömkönnyeit az lantól kölcsönkapott zsebkendővel. Azonban akaratlanul is összehasonlította Fanny esküvőjét a saját, sebtében megkötött kényszerházasságával.

Iannek is hasonló gondolatok járhattak a fejében, mivel felesége fülébe súgta:

– Sajnálod, hogy nem volt templomi esküvőnk?

– Egyáltalán nem – mosolygott rá Tess. – Aligha számít, hogyan mondtuk ki házastársi eskünket, amíg téged tudhatlak férjemnek.

A férfi pontosan ilyen választ remélt, ez látszott szürke szemének gyengéd ragyogásából – és ugyanez a gyengédség melengette az asszony szívét is. Mire a násznép kifelé szállingózott a kápolnából a fagyos, szürke napon, hullani kezdtek az első hópelyhek. Tess mégis úgy érezte, mintha most hagyta volna maga mögött a dermesztő telet.

Szíve csordultig telt hálával, hogy rátalált Ianre. Miután tapasztalatból tudta, a boldogság egy szempillantás alatt elenyészhet, a lehető legjobban igyekezett kihasználni a pillanatot és együtt töltendő életük minden percét.

Iannel új életre kelt, és most szinte vibrálóan élénk volt. A férfi megtanította, milyen érzés örülni, s betöltötte lelkének ürességét. Kemény szócsatáik már egybekelésük előtt is el tudták terelni figyelmét a gyászról. És a köztük folyamatosan fellobbanó szikrák izgalmasan fűszerezték korántsem unalmas házasságukat. Vitáik közben sem haragudtak egymásra, ehhez túlságosan is erős volt a szerelmük.

Míg az új házasságokra vártak, hogy kijöjjenek a kápolnából a házassági dokumentumok aláírása után, Tess Ianre pillantott, és úgy

277 • Nicole Jorda

érezte, tökéletes biztonság, kényeztetés és szeretet jutott osztályrészéül. És mi más kívánhat még egy asszony?

Nem volt alkalmuk azonban négyszemközti beszélgetésre, mivel Tessnek hamarosan búcsút kellett vennie a nászútra induló pártól. Basil hazaviszi Fannyt Hampshire-be, hogy újra lássa családtagjait és, remélhetőleg, kibéküljön velük.

A sok ölelés, nevetés és jókívánság után Fanny ismét Tesshez fordult.

– Milyen sokat köszönhetek neked, drága Tess – mondta hálásan.
– És önnek is, kegyelmes úr.

– Azt hiszem, ugyanezt én is elmondhatom – biztosította Fannyt Ian.

Basil is kifejezte őszinte köszönetét, majd felsegítette ragyogó aráját a hintóba, gondosan betakargatta, és forró téglákat tett a lábához, hogy ne fázzon útközben. Amint elindultak, a násznép kis csoportokra oszlott, és gyalog tették meg a kápolna és a kúria közötti távolságot Bellacourt gondozott, kavicsos ösvényén. Dorothy Croft és Lady Freemantle Tesshez és Ianhez csatlakozott.

Az örökké csacsogó Winifred megragadta az alkalmat és megköszönte a herceg nagylelkűségét.

– Mindannyian hálások vagyunk önnek, hogy kiállt Fanny mellett, kegyelmes úr. Ő szívvel-lélekkel támogatta sok barátunkat, hogy megtalálják az igaz szerelmet, igazán megérdemli, hogy ugyanilyen esélyt kapjon a boldogságra.

– Én nem garantálhatom a boldogságát – jegyezte meg udvariasan Ian.

– De maga alkalmazta Eddowest, s ezzel jelentősen javított az anyagi helyzetén. Tudja, egy férfinak gyakorlatiasan kell gondolkoznia, ha házasodni akar. Szerелеmből nem lehet megélni. És Fanny második regénye hamarosan megjelenik, ez is szépen fog hozni nekik a konyhára. Természetesen az ő munkái a közelébe se jöhetnek az olyan írófejedelmekéinek, mint Lord Byron vagy Walter Scott, de esküszöm, a történetei majdnem annyira izgalmasak. És maga segített neki, kegyelmes úr, hogy tapasztalatokat szerezzen a

regényéhez. Milyen különös, hogy az ön meggyilkolt ősenek szelleme kísért a kastélyában.

A Winifred mellett lépkedő Dorothy Croft finoman megborzongott.

– Ó, de örülök, hogy nem engem kértél meg, hogy kísérjelek el Cornwallba, Tess – mondta mély meggyőződéssel. – Holtan estem volna össze egy kísértet pusztá látványától! Ami azt illeti, kétlem, hogy valaha is képes leszek ellátogatni abba a kastélyba, annyira félek, hogy összeakadok Rotham meggyilkolt őseivel.

– Azt hiszem, felesleges aggódnod, Dorothy – nyugtatta meg kedvesen társalkodónőjét Tess. – Falwell szelleméről kiderült, hogy nagyon is élő, sőt hús-vér ember. A házvezetőnő, Mrs. Hiddleston a múlt héten megírta, hogy azóta nem fordult meg a kastélyban kísértet.

– Remélem, nem is fog – vágta rá gyorsan Dorothy.

Winifred más véleményen volt.

– Nos, én szeretnék egyszer ellátogatni Falwellbe, Tess. Azt hiszem, igen szórakoztató lenne egy jó kis éjszakai kísértetjárás. Gyakran eltűnődöm, hogy vajon járnak-e szellemek a Freemantle Parkban – valahányszor zajokat hallok a folyosón. Bár minden bizonnyal csupán a huzatos kémények a bűnösök. Mi van azzal a katonával, aki a herceg kísértetét játszotta?

– Ned Crutchley egészen jól van már – felelte Tess. – A lopott ékszerek megtalálásáért kapott jutalom egy jó ideig fedezi majd a megélhetését. És lehet, hogy Mr. Geary alkalmazni tudja őt a kórházában, hogy segítsen a többi veteránnak traumáik feldolgozásában.

Dorothy ismét közbekotyogott.

– Nem vagyok meglepve, hogy a láncsörgető kísértet csak megtévesztésként szolgált. Őszintén szólva, magam sem hiszek a kísértetekben – jelentette ki, abszolút megcáfolva a csupán néhány perce elhangzott kijelentését.

Tessnek nem változott a véleménye a kísértetjárásról, de Winifredhez hasonlóan Patrick Hennessy is csalódott volt, amikor megtudta, Falwell szelleme hús-vér ember. A színész azonban nem

279 • Nicole Jorda

ismerte el a kudarcát, kutatásait azóta kiterjesztette Derbyshire-re is, hogy bizonyítékot találjon a túlvilági lények létezésére.

– Szóval minden jó, ha jó a vége – szögezte le boldogan Winifred, mert a szíve mélyén mindig is szánta az olyan elesetteket, mint Ned Crutchley. – És a legkedvesebb barátaim számára a jövő csupa jót tartogat... bár borzasztóan szomorú, hogy Richard olyan fiatalon hagyott itt bennünket. Hála az égnek, hogy most már boldog házasságban élsz a herceggel, Tess.

– Igen – lehelte halkan Tess, mivel néhai jegyese említésekor szívére telepedett a jól ismert szomorúság és bánat. De rögtön Ian tekintetét kereste, hogy megnyugtassa.

Most is gyászolta még Richardot, és mindig is gyászolni fogja. Hibái ellenére jó barátja és az első szerelme volt, emlékét nem fogja feledni. Ianhoz azonban egészen másként viszonyul. A fiatal lány romantikus idealizmusa helyett az érett nő forró vágya fűzi hozzá. Az iránta érzett szerelme sokkal tartalmasabb, mélyebb, maradandóbb.

A férfi, mintha olvasott volna a tekintetéből, mivel arc kifejezése viszonylag higgadt maradt. Tess megfogadta, hogy amint kettesben maradnak, szavakkal is megerősíti, mennyire rajong érte.

Erre viszont még sokáig kellett várnia. Mire a kúriába értek, már nagy számban kezdtek gyülekezni a vendégek, bár alig múlt dél. Mindenki kapott az alkalmon, hogy meghívták Bellacourtba, nem kis részben az ördögi herceg hirtelen kötött házassága miatt. Ezért a herceg és újdonsült hercegnője örültek a jó szerencsájuknak, hogy megmutathatják a felső tízezernek, mennyire szeretik egymást.

A ceremónia megrendezésével Tess másik célja az volt, hogy köszönetet mondhasson számos támogatójának, akik jótékonyági célokra adakoztak. A kiváló orvos, Mr. Geary érdemeit is méltatni akarta, valamint szándékában állt bemutatni patrónusainak Lady Claybourne-t, aki nemrégiben Tess nyomdokaiba lépett. Férje segítségével létrehozott egy otthont a nyomorgó, kiszolgáltatott és megesett nők számára. Ennek köszönhetően jó néhány fiatal lány kerülhetett el az utcalányok sanyarú sorsát, és leányanyák biztosíthattak szerény megélhetést a maguk és gyermekeik számára.

Tess állította össze a vendéglistát, de Roslyn rendkívüli érzékével segített megszervezni az esküvői ebédet és a bált. Így az esemény igen nagyszerűnek ígérkezett. Az ebédlőkben valóságos „terülj asztalkám” várta a vendégeket, a zenészek már hangoltak a bálteremben a táncolni vágyók kedvéért. A szalonokban pedig kártyaasztalokat állítottak fel a wit-kedvelők számára.

Nagy tömeg gyűlt össze a bálteremben. Tess és Ian körbejártak a hatalmas helyiségben és üdvözölték otthonukban vendégeiket. Ám hamarosan elszakadtak egymástól a sok ember között. Ezért Ian nem hallotta, amikor Damon és Eleanor a boldog házasságáról kérdezte Tesst.

– Milyen szerencse, hogy te és Rotham ilyen megnyugtatóan rendeztétek nézeteltéréseiteket, Tess – szólta Eleanor, s nevetve a férjére nézett. – Damonnek most már nem kell párbajra hívnia Rothamet.

– Igen – nevetett a férfi is. – Nem szívesen ontottam volna a vérét, sem a magamét.

Tess maga is nagyon örült, és tekintetével Iant kereste a vendégek tengerében; sikerült is egy intim mosolyt váltania vele.

Nem sokkal később az újdonsült Lady Haviland lépett oda Tesshez.

– Nagy öröömre szolgál, hogy a házasságotok ennyire csodálatosan alakult – szólta Madeline kedvesen. – Mindenkinél jobban rászolgáltál a boldogságra, Tess, én tudom. Amikor meghallottam, hogy kénytelen vagy Rothamhez feleségül menni, attól féltem, nem lesz jó vége.

– Én is – felelte Tess őszintén.

Mintegy két óra múlva találkozott össze ismét Iannel.

– Készen vagy, szerelmem?

– Igen – válaszolta, majd kimentette magát a vendégeinél. Ő és Ian elhatározták, hogy meglátogatják Jamie-t délutáni szunyókálása előtt.

Megálltak a büféasztalnál és egy tányérra hattyúformájú habos süteményeket tettek, majd felmentek a ház jóval csendesebb szárnyába, Jamie és dajkája lakosztályába.

281 • Nicole Jorda

– Nem bánom, hogy megszöktünk az állandó kérdezősködések elől – vallotta be Ian. – A barátaid egész idő alatt szemmel tartottak, észrevetted? Kétségtelen, meg akartak győződni róla, hogy megadom-e neked a kellő tiszteletet.

– Tudom – mosolyodott el Tess. – Féltőn vigyáznak rám. De most már kezdik elhinni, hogy valóban szeretsz engem. És hálások neked, amiért segítettél Fannynak és alkalmaztad Basilt.

– Egészen nagyszerű titkárnak bizonyul – mondta Ian, majd kíváncsian fürkészte Tess arcát. – Fogalmam sincs, mi üthetett belé aznap délután, amikor visszatértem Cornwallból. Eddowes felajánlotta, hogy lemond az állásáról, miközben egyre hangoztatta, hogy töretlenül lojális hozzád.

Tess bűnbánóan pillantott férjére.

– Megkérdeztem tőle, hol tartod a könyveidet. Azt reméltem, megtudhatom belőlük, te állsz-e a nagylelkű adományok mögött, miközben az ügyvéded zsebeli be érte a dicséretet. Basil viszont nem akart visszaélni a bizalmaddal és azt javasolta, inkább egyenesen téged kérdezzelek.

Ian elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Talán mégis csak érdemes megtartanom titkáromnak.

Tess aggódva méregette.

– Ugye nem bocsátod el Basilt?

Amikor Ian szemében mosoly csillant meg, Tess rájött, hogy ismét ugratta őt, és természetesen nagyon élvezte.

– Csak nem provokálni próbál, kegyelmes úr?

– De mennyire! Mire számítottál?

Ajkán olyan kedvesen arrogáns mosoly futott végig, hogy Tess akaratlanul elnevette magát.

– Soha ne hagyd abba!

Jamie-t a hálósobájában találták dajkája, Mrs. Dixon társaságában. A kisfiú már türelmetlenül várta őket, mert azonnal ugrándozni kezdett, amint beléptek.

– Kegyelmes uram! És Miss Tess! Nem felejtettél el!

– Persze hogy nem, kis csibész – szólt Ian összeborzolva a gyerek szőke fürtjeit.

Jamie szeme hatalmasra kerekedett, amikor Tess átnyújtott neki egy hattyúformájú süteményt. Először meg sem akarta enni, hogy ne tegye tönkre, ugyanakkor tanújelét adta jószívűségének, mert ragaszkodott hozzá, hogy Mrs. Dixon is kapjon egy hattyút. Majd miután meggyőzték, hogy megtarthat egyet dísznek, mohón beleharapott a finomságba

Mrs. Dixon dohogott, hogy az édesség elveszi a gyerek étvágyát és nem tud majd vacsorázni, de Tess közbeszólt.

– Azt hiszem, most az egyszer kivételt tehetünk.

Miután két süteményt befalt, Tess megmosta ragacsos arcocskáját. Majd ő és Ian lefektették Jamie-t.

Mielőtt bebújt a takaró alá, boldogan megölelte Iant, majd Tesst is – ez a szeretetteljes megnyilvánulás könnyeket csalt az asszony szemébe.

A házaspár meghatottan nézett össze Jamie feje felett. Most már család voltak, és egy napon majd saját gyermekeiket fogják ágyba tuszkolni.

Amikor Jamie engedelmesen lehuntya a szemét és Mrs. Dixon leült az ágya mellé, ők ketten csendben kimentek a szobából. Kinn a folyosón Ian megállt és hosszú, forró csókot váltott Tess-szel.

– Túl sok idő telt el azóta, hogy utoljára megcsókoltalak – panaszolta, majd visszakísérte feleségét a vendégekhez.

Tess teljes mértékben egyetértett vele, és meg sem említette, hogy Ian éppen ma reggel csókolta meg őt szenvedélyesen, mielőtt átment Danvers Hallba, hogy segítsen Fannynak öltözködni. Nem emlékeztette arra sem, milyen perzselően forró gyengédséggel ölelték egymást órákon át a hitvesi ágyban éjjel.

Visszatértek a bálterembe, és a délután során házigazdai minőségben teljesítették kötelességüket vendégeikkel szemben. A táncot is ők nyitották meg, egy menüettel. Végül, egy pillantást vetve a csillogó tömegre, Ian hirtelen megfogta Tess kezét és kisurrantak a bálteremből.

– Hová viszel?

– Valahová, ahol magunk lehetünk. Megéheztem rád.

283 • Nicole Jorda

Várakozás és sürgető vágy söpört végig Tessen. Túláradó boldogságot érzett, hogy elszökhethet a tömegből és összeölelkezhet fantasztikusan érzéki férjével.

Azonban nem volt egyszerű rejtekhelyet találniuk. Minden folyosón csevegő vendégekbe és szorgoskodó inasokba botlottak, akik hozták-vitték a tálcákat.

Miután jó néhány helyiségbe bekukkantottak, és látták, hogy mindegyik foglalt, eszükbe jutott, hogy a könyvtárban nincs senki. Besurrantak, és Ian becsukta az ajtót maguk mögött. A mulatozók zsvajja azonnal megszűnt.

– Végre egyedül vagyunk – ölelte át Ian Tess.

– És most mik a szándékai, pajzán kegyelmes úr? – kérdezte az asszony nevetve.

– Még nem döntöttem el. Mennyire legyenek pajzán, drága szerelmem?

– Egy kis csábítás megteszi.

– Ha szépen megkérsz, ennél tovább is mehetek.

Tess ragyogó mosolyt villantott rá.

– Ön még mindig súlyos tévedésben van, kegyelmes úr. Örömmel veszem, ha elcsábít, de sohasem fogom megkérni erre, se szépen, se csúnyán.

Ian szemében vidámság bujkált.

– Emlékeztetnélek, hogy már jó néhányszor megszegtéd ezt a fogadalmadat, bár elismerem, egyszer-kétszer nekem kellett irgalomért esedeznem.

– Csak egyszer-kétszer? – szökött magasba Tess szemöldöke.

– Na, jó, talán valamivel többször.

– Igen, jóval többször. Attól tartok, igen rossz a memóriád.

Ian végre ráhajolt és megcsókolta. Ez a forró, szenvedélyes, mohó száj mindig megvadít, és mámoros gyönyört nyújt, gondolta Tess, miközben nyelvük szilaj csatát vívott egymással. A férfi kezei is varázslatosak. Amikor cirógatni kezdték a keblét a ruhán keresztül, az asszony felnyögött a testen átcikázó kéjes érzéstől. Csak percek múlva eszmélt fel, hogy nyílt a könyvtár ajtaja.

– Hát itt vagytok – szakította meg az intim jelenetet egy hang. – Tudhattam volna, hogy bujálkodáson kaplak titeket!

Szétrebbentek és meglátták Tess keresztanyját, aki rosszállóan csóválta a fejét.

– Mondja meg őszintén, Rotham, soha nem képes kordában tartani bűnös ösztöneit a nyilvánosság előtt?

Ian a legteljesebb nyugalommal fűzte karját Tess dereka köré.

– Jogomban áll bujálkodni a feleségemmel a saját otthonomban, Lady Wingate – szólalt meg nyájasan. – Immár több, mint hat hete házasság vagyunk, jórészt önnek köszönhetően.

– Lehet, de felháborító, hogy mennyire nem veszi tekintetbe az illemszabályokat, amikor ennyi szemtanú van jelen a házában. És te, drágám – szegezte tekintetét Tessre. – Hát nem fogott rajtad, amit tanítottam a helyes viselkedésről?

Keresztanyja leplezetlen rosszállása ellenére Tess gyanította, hogy Lady Wingate inkább csak színleli felháborodását.

– Azt hiszem, kissé túlzásba viszi a tiltakozást, asszonyom – szólalt meg fanyalogva. – Emlékszem, mennyire örült, amikor titkos ölelkezésen ért minket a házi összejövetelén, mivel így rá tudta kényszeríteni Rothamet, hogy feleségül vegyen. És minden pontosan úgy történt, ahogyan eltervezte. Na, ismerje csak el.

Lady Wingate örömteli mosolya elárulta, hogy most csupán tettette megbotrányozását.

– Bevallom, furfangosan az előnyökre fordítottam az akkori helyzetet.

– Ön valóban furfangos, asszonyom – válaszolt Tess helyett Ian. – És kellően éles eszű ahhoz is, hogy tudja, mikor nem kívánatos a jelenléte... mint például most.

Lady Wingate egy pillanatra összecsuicsörítette a száját, de végül kegyesen megadta magát.

– Rendben van, magatokra hagylak, hogy szégyentelenül enyelegjete. Minél előbb szeretnék egy keresztunokát, hogy Jamie-nek legyen társasága. De bízom benne, nem válik szokásává, hogy Tesst botránynak teszi ki, valahányszor együtt kell megjelenniük a nyilvánosság előtt, Rotham.

285 • Nicole Jorda

– Nem mindig – fogadkozott Ian. – Csak hébe-hóba.

Tess elfojtotta nevetését, mialatt a bárónő idegesen csóválta a fejét. Amikor Lady Wingate kiment a könyvtárszobából és becsukta maga mögött az ajtót, Ian Tesshez fordult.

– Hol is tartottunk? – kérdezte és magához húzta őt.

– Azt hiszem, eszeveszetten csókolóztunk.

Úgy gondolta, férje ott folytatja, ahol abbahagyták, de Ian habozott.

– A hölgynek valóban igaza van – jegyezte meg. – Jamie-nek egy vagy két játszótársra van szüksége, hogy ne unatkozzon.

Tess ezzel teljes mértékben egyetértett. Megszerette Ian kis gyámfiát, és tudta, nagyszerű bátyja lesz majd leendő gyermekeiknek valamikor... remélhetőleg nem nagyon sokára.

– Mit javasolsz, drága férjem? – kérdezte ártatlanul.

– Hogy még jobban fogok igyekezni örököst nemzeni – pusztán azért, hogy kedvére tegyek a keresztanyádnak, természetesen.

Tess halkan felnevetett, belülről szinte szétfeszítette az öröm. – Természetesen. Semmit sem szeretnék jobban, mint neked gyerekeket szülni, édes Ian.

Elkapta Ian kezét és a mellkasához emelte, hogy érezze, milyen hevesen ver a szíve. Ahogy az várható volt, ezzel újabb forró csókot érdemelt ki, mely szinte felforralta a vérét és szinte fájdalmas sóvárgást váltott ki belőle.

– Igazad volt – pihegte, mikor végül levegőt kapott. – Valóban sokkal tartozunk Lady Wingate-nek, amiért összeboronált minket.

– Ebben nem vagyok annyira biztos – válaszolta Ian, szintén zihálva. – Hat hete valóban rámenősen erőltette rám ezt a házasságot. De végül mindenképpen téged vettelek volna feleségül.

– Most is így gondolsz?

– Igen. A szívemet már sok éve rabul ejtette egy gyönyörű, romantikus lány, aki elbűvöl, felizgat, inspirál...

Újabb csókot lopott asszonyától, hogy bizonyosságát adja lángoló szerelmének.

Tess elolvadt az ölelésben. Az ő szívét egy idegesítően arrogáns herceg ejtette rabul, aki lángra gyújtotta érzékeit és kihívás elé

állította, hogy megismertesse vele a szenvedély olyan mélységeit, melyekről el sem hitte volna, hogy léteznek.

Hosszas szünet után Tess végül visszahúzódott, de csak annyira, hogy a férfi ajkára suttogja:

– Szeress örökké, Ian.

– Így lesz, esküszöm – ígérte meg a férfi, majd azonnal hozzá is fogott, hogy megmutassa, hogyan kívánja betartani ígéretét.

Vége